

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἤστοχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005 • ΤΕΥΧΟΣ 40

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μετά τόν πάπα, τώρα καί τό Π.Σ.Ε. στήν Ἀθήνα	σελ. 1
Περί τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Π.Σ.Ε....	σελ. 3
Νά ἐπαναλειτουργήσῃ ὁ Συνοδικός Θεσμός	σελ. 10
Συνέδριο Μатаιότητος	σελ. 14
Περί τοῦ Συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε. γιά τήν ἱεραποστολή	σελ. 20
Ἕνας αἰώνας οἰκουμενισμοῦ	σελ. 26
Θά ἐκλέξει ἡ Βουλή τόν Ἀρχιεπίσκοπο ἰσόδιο ἀρχι-πρύτανη;	σελ. 38
Τό ἀνθολόγιο τῆς λευτεριάς	σελ. 40
Ἐπιστολές ἀναγνωστῶν	σελ. 41
Εἰδήσεις καί σχόλια	σελ. 43

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΑΠΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΟ Π.Σ.Ε. ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Αφοῦ ἀνοιξε ἡ κερκόπορτα μέ τήν επίσκεψη τοῦ πάπα στήν Ἀθήνα τόν Μάιο τοῦ 2001, ἀκολουθεῖ τώρα –Μάιο πάλι στήν Ἀθήνα– τοῦ 2005 αὐτή τή φορά, ἡ φιλοξενία τοῦ Συνεδρίου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) γιά τήν Ἱεραποστολή.

Δέν γνωρίζουμε ποιός εἶχε τήν ἔμπνευση γιά τήν πρόσκληση αὐτή, ἡ ὁποία ἀπευθύνθηκε πρό διετίας καί «πέρασε» ἀπό τήν τότε Δ.Ι.Σ. στά ψιλά μιᾶς ἀνακοινώσεως, μαζί μέ ἄλλα θέματα ρουτίνας.

Ἡ εἶδηση μᾶς ἤρθε τώρα, κατά τήν συνέ-

ντευξη τύπου πού ἔδωσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος μέ στελέχη τοῦ Π.Σ.Ε. στήν Ἀθήνα (17.01.2005). Στή συνέντευξη ἐτονίσθη ὅτι εἶναι τιμή γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τήν χώρα μας πού –πρώτη αὐτή μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων– θά φιλοξενήσῃ μιᾶ τέτοια διοργάνωση. Τά κίνητρα γιά τήν ἀπόφαση, ὅπως φαίνεται, ἦσαν καθαρῶς κοσμικά: «Ἡ ἐνίσχυση τῆς μεταολυμπιακῆς θέσης τῆς Ἑλλάδος στόν κόσμο».

Γεννάται ἀβίαστα ἡ ἀπορία: Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀφ' ἑνός νά θεωρεῖ τοὺς Προτεστάντες, καί ἰδιαίτερα τοὺς

Πεντηκοστιανούς, αίρετικούς και να οργανώ-
νει σέ διάφορες Μητροπόλεις όμιλίες και σεμι-
νάρια για τήν αντιμετώπισή τους, και άφ' έτέ-
ρου να προσκαλεί έδω τήν πανσπερμία τών
αίρετικών Προτεσταντών για να καθήσουμε
στό ίδιο τραπέζι, προκειμένου να βρούμε, Όρ-
θόδοξοι και Προτεστάντες, τρόπους κοινής
μαρτυρίας του Χριστού στον σύγχρονο κόσμο;

Διερωτώμεθα: Έκκλησιαστική κρίση,
πού άκόμη μαινεται, δέν μās έδίδαξε τίποτε;
Πώς φέρνουμε στό βήμα του Άποστόλου Παύ-
λου στην Πνύκα ανθρώπους πού μέ τον φρικτό
συγκρητισμό τους καθυβρίζουν τό Άγιο Πνεύ-
μα, έξιωνόντάς το μέ τά «πνεύματα» τών πρω-
τογόνων άνιμιστικών λατρειών; Αυτό άκριδώς
έγινε κατά τήν Ζ' Γενική Συνέλευση του Π.Σ.Ε.
στην Καμπέρα της Αυστραλίας. Πώς θά καθή-
σουμε στό ίδιο τραπέζι μέ ανθρώπους πού ένέ-
κριναν συμπεριφορές (όμοφυλοφιλία, έκτρο-
σεις) πού ανατρέπουν όλόκληρη τήν χριστια-
νική, διδλική και παραδοσιακή ήθική και δια-
στρέφουν τό ανθρώπινο ήθος;

Πώς θά συμπροσευχηθούμε (διότι στό πρό-
γραμμα συμπεριλαμβάνονται και κοινές προ-
σευχές) μέ κατεγνωσμένους αίρετικούς και μά-
λιστα μέ παπαδίνες και επισκοπίνες;

Έ Παρακαταθήκη συμμετέχοντας στην ά-

γωνία του πιστού λαού μας για τά τεκταινόμε-
να, κυκλοφορεί τό παρόν τεύχος μέ διπλάσια
ύλη, προκειμένου να ένημερωθει ό λαός του
Θεού. Μεταξύ τών άλλων σημαντικών κειμέ-
νων και παρεμβάσεων δημοσιεύουμε Έπόμνη-
μα προς τήν σεπτή Έραρχία για τον νέο αυτό
μεγάλο πειρασμό.

Έλπίζουμε ότι –έστω και τήν ύστατή αυτή
στιγμή– κάποιες επισκοπικές συνειδήσεις θά
έξεγερθοϋν προκειμένου να άποτραπεί τό νέο
άνοσιούργημα.

Έ Πανελλήνιος Ένωσις Θεολόγων (Π.Ε.
Θ.) θά διοργανώσει ήμερίδα στην Άθήνα μέ
στόχο να ένημερωθει ό πιστός λαός για τό τί
έστί Π.Σ.Ε. Έ ήμερομηνία της ήμερίδος θά
άνακοινωθεί σύντομα. Πάντως θά είναι στό
διάστημα μετά τήν Κυριακή του Θωμά, πού θά
λάβει χώρα και τό συνέδριο του Π.Σ.Ε. (9-16
Μαΐου). Έ ήμερίδα της Π.Ε.Θ. θά μεταφερθει
και στη Θεσσαλονίκη άμέσως μετά.

Άς εύχηθοϋμε άπό τό πικρό να δγει γλυκό
μέ τή χάρη του Θεού. Τό γλυκό θά είναι ή ένη-
μέρωση του λαού του Θεού για τό τί έστί
Π.Σ.Ε. και ή ώρίμανση του αίτήματος για έξο-
δο της Έκκλησίας μας άπό τό παναιρετικό
αυτό Συμβούλιο.

Δήλωση - δόμβα της Προέδρου της Βουλής.

«Άναλαμβάνετε, κύριε Πρόεδρε, τήν Προεδρία της Έλληνικής Δημοκρατίας για μία
πενταετία όπου θά σημειωθοϋν σημαντικά γεγονότα και εξέλιξεις: Έ Εϋρωπαϊκή ένοποι-
ηση θά προωθηθει μέ τήν ψήφιση ένδεχομένως και της Συνταγματικής Συνθήκης, τά
έθνικά σύνορα και ένα μέρος της έθνικής κυριαρχίας θά περιορισθοϋν χάριν της ειρήνης,
της εύημερίας και της ασφάλειας στην διευρυμένη Εϋρώπη, τά δικαιώματα του άνθρώ-
που και του πολίτη θά ύποστοϋν μεταβολές καθώς θά μποροϋν να προστατεύονται, αλλά
και να παραδιάζονται άπό άρχές και έξουσίες πέραν τών γνωστών και καθιερωμένων και
πάντως ή Δημοκρατία θά συναντήσει προκλήσεις και θά δοκιμασθῆ άπό ένδεχόμενες νέες
μορφές διακυβέρνησης».

(Άπό τήν προσφώνηση της κ. Μπενάκη στον νέο Πρόεδρο της Δημοκρατίας
κ. Κάρολο Παπούλια· εύρίσκεται στην ίστοσελίδα [www. parliament. gr](http://www.parliament.gr))

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Πρός τόν
Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
καί τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Θλίψη, ἀπορία καί ἀγανάκτηση προκαλεῖ στίς ψυχές μας ἡ ἐπιλείμενη διοργάνωση καί φιλοξενία ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Διεθνούς Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.). Γι' αὐτό ἐπιτρέψτε μας νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί Σας μέ τό παρόν ὑπόμνημα, καταθέτοντας ταπεινά τίς παρακάτω σκέψεις τόσο ἀπό συναίσθηση τῆς εὐθύνης μας ἀπέναντι στίς ψυχές πού ποιμαίνουμε καί παιδαγωγοῦμε πνευματικά ὅσο καί ἀπό πόνο γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία, ὡς μοναδική κάτοχος τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας περὶ τοῦ Θεοῦ, δέν μπορεῖ νά συμμετέχει σέ τέτοιου εἴδους διαχριστιανικές δραστηριότητες χωρὶς νά ἀλλοιώνει τήν ἐκκλησιολογική της αὐτοσυνειδησία, νά προδίδει τήν πίστη της καί νά σκανδαλίζει τό εὐσεβές πλήρωμά της.

Δυστυχῶς ἡ πατρίδα μας εἶναι ἡ πρώτη Ὁρθόδοξη χώρα πού τολμᾷ νά φιλοξενήσει ἓνα τέτοιο Συνέδριο, καί τό γεγονός αὐτό ἀποτελεῖ, πιστεύουμε, ὄχι ἀφορμὴ ἐγκαυχῆσεως, ὅπως διακηρύσσουν οἱ διοργανωτές του, ἀλλὰ μία ἀκόμη μαύρη σελίδα τῆς νεώτερης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος.

Α'. Ἐγκριτοὶ Ὁρθόδοξοι θεολόγοι, κληρικοί καί λαϊκοί, ὁμιλοῦν κατηγορηματικά γιά τήν ἀπομάκρυνση τοῦ Π.Σ.Ε. ἀπὸ τούς ἀρχι-

κοὺς του στόχους, γιά τόν ἐκφυλισμὸ του καί τήν μετατροπὴ του σέ μιά «λέσχη θρησκευομένων ἀνθρώπων καί ὁμάδων, πού μάλιστα δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά εἶναι μόνο Χριστιανοί»¹. Ἐξ ἄλλου σκοτεινὸς φαίνεται νά εἶναι ὁ ρόλος τοῦ Συμβουλίου, καθὼς ὅλο καί στενότερα διαπλέκεται μέ τὰ ποικίλα θρησκευόμενα καί τήν παραθρησκεία, ὑπηρετώντας τίς ἐπιδιώξεις τῶν σχεδιαστῶν τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἔτσι, γιά παράδειγμα, ποτέ δέν διαψεύσθηκε ἡ εἰδηση ὅτι «ὑπάρχει ἓνας μεταξὺ τῶν πέντε Προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε. πού συνεργάζεται στενά μέ τήν Ἐνωτικὴ Ἐκκλησία τοῦ Κορεάτου ψευδο-μεσσίου Μούν»².

Τὰ γεγονότα καταδεικνύουν ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐξελίσσεται πλέον μέσα στήν ἰσοπεδωτικὴ προοπτικὴ τῆς Παγκοσμιοποίησης, πού ἐπιβάλλουν ἰσχυρὰ πολιτικοοικονομικά κέντρα, καί στοχεύει ὄχι στήν ἔνωση τῶν Χριστιανῶν ἀλλὰ στήν ἐπικράτηση τῆς Πανθρησκείας. Δικαίως λοιπὸν χαρακτηρίζεται ὄχι ἀπλῶς ὡς αἵρεση³ καί παναίρεση ἀλλὰ ὡς «κάτι πολὺ χειρότερο τῆς παναιρέσεως» (Καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου).

Κατόπιν αὐτῶν, εὐλόγα διερωτώμεθα: Ποιὸ σκοπὸ ἐξυπηρετεῖ καί σέ τί ἀποβλέπει ἡ συνεργασία μας μέ τίς πολυάριθμες αἰρετικές παραφυάδες τοῦ Π.Σ.Ε.; Θά μπορούσαμε νά φαντασθοῦμε, ἄραγε, τούς Ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας –τόν Μέγα Ἀθανάσιο, τόν ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, τόν ἅγιο Νεκτᾶριο Πενταπόλεως κ.ἄ.– νά συμμετέχουν σέ παρόμοια μέ τό Ἱεραποστολικὸ Συνέδριο τῶν Ἀθηνῶν παναιρετικά καί κακόδοξα Συνέδρια; Ἡ θά προσκαλοῦσαν ποτέ οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες στίς ἐπαρχίες τους αἰρετικούς, ἐπιτρέποντάς τους νά κηρῦξουν τίς πλάνες τους καί νά ἀνταλλάξουν τίς

1. Μητροπ. Δημητριάδος (τώρα ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν) Χριστοδούλου, Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ἢ Λέσχη Θρησκευομένων Ἀνθρώπων, περιοδ. *Πειραικὴ Ἐκκλησία*, ἀριθμ. 4/ Μάρτιος 1991, σελ. 58-59.

2. Περιοδ. *Ἐκκλησία*, ἀριθμ. 14/1-10-1990, σελ. 511α.

3. «Ὁ Οἰκουμενισμὸς, πραγματικά ἔτσι ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει νά σηματοδοτεῖται ὁ ὅρος αὐτός, δεδαίως εἶναι αἵρεση, γιατί σημαίνει ἀπάρνηση βασικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως» (Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, Συνέντευξη στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 24-5-1998).

ιεραποστολικές εμπειρίες τους, θεωρώντας μά-
λιστα τιμητικό ένα τέτοιο γεγονός; Κι ἄν, ὅπως
ἔλεγε ὁ μακαριστός π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, ἡ
ἀπλή συμμετοχή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας
στόν «αἰρετικό, ἀνθρωποπαγή καί ἀνθρωπο-
λατρικό σύλλογο» τοῦ Π.Σ.Ε. ἀποτελεῖ «δουλι-
κό ἐξευτελισμό», πῶς μπορεῖ κανεῖς νά χαρα-
κτηρίσει τήν ὑποδοχή καί φιλοξενία ἑνός Διε-
θνοῦς Συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε.;

Β΄. Ὑποστηρίζουν πολλοί ὅτι μέ τήν συμμε-
τοχή μας στίς ποικίλες οἰκουμενιστικές διερ-
γασίες δίδουμε μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Πί-
στεως καί βοηθοῦμε τούς ἑτεροδόξους ἀδελ-
φούς μας τοῦ Π.Σ.Ε. νά προσεγγίσουν τήν
Ἁλήθεια. Λυπούμεθα πού θά τό γράψουμε,
ἀλλά νομίζουμε ὅτι τό παρόν ἐπιχείρημα ἀπευ-
θύνεται σέ ἀνθρώπους ἀφελεῖς, σέ ἀνθρώπους
μέ κοσμικό καί ὄχι ἐκκλησιαστικό φρόνημα, σέ
ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν στοιχειώδη γνώση
ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἢ πού εἶναι ἀνυπο-
ψίαστοι γιά τά τεκταινόμενα σήμερα στούς
κόλπους τοῦ Π.Σ.Ε.

Δέν φοβούμεθα ἀσφαλῶς τόν διάλογο οὔτε
διακατεχόμεθα ἀπό ἀρρωστημένη ἐσωστρέ-
φεια, ὅπως θά μᾶς κατηγορήσουν οἱ ὑποστηρι-
κτές τοῦ Π.Σ.Ε. Ὁ Θεός ἄλλωστε πάντοτε δια-
λέγεται μέ τόν ἀνθρώπο. Καί ἡ Ὁρθόδοξη
Ἐκκλησία ἔχει ἀνέκαθεν τήν ἀγκαλιά της
ἀνοιχτή σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, κάθε φυλῆς
καί ἐποχῆς. Αὐτή ὁμως ἡ οἰκουμενικότητα-
παγκοσμιότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ συ-
στατικό καί φυσικό ἰδίωμα της καί ἀποσκοπεῖ
στήν ἐν Χριστῷ λύτρωση καί σωτηρία τοῦ
ἀνθρώπου· δέν προέρχεται ἀπό παράγοντες
ἐξωγενεῖς οὔτε ἀναζητᾷ τήν καταξίωσή της σέ
παγκόσμια Συμβούλια ἀμφιδόλου σκοπιμότη-
τος· πολύ περισσότερο, δέν ἀποβλέπει σέ εὐ-
καιριακούς ἐγκοσμιοκρατικούς ἢ ἔστω ἀνθρω-
πιστικούς σκοπούς.

Ἐπίσης ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἀποδει-
κνύει μέ τόν πλέον ἀδιάψευστο τρόπο ὅτι οἱ αἰ-
ρετικοί, συμμετέχοντες σέ τέτοιου εἴδους
προσεγγιστικές προσπάθειες, μένουν πάντοτε

ἀμετακίνητοι στίς θέσεις τους. Οἱ ἴδιοι οἱ οἰ-
κουμενιστές δηλώνουν μέ εἰλικρίνεια ὅτι
«ἔπειτα ἀπό αἰῶνα ὀλόκληρο ὀρθόδοξης συμ-
μετοχῆς στήν Οἰκουμενική Κίνηση καί μισό
αἰῶνα παρουσίας στό Π.Σ.Ε...., τό χάσμα με-
ταξύ Ὁρθοδόξων καί Προτεστάντων γίνεται
μεγαλύτερο»⁴. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι οἱ ἑτερό-
δοξοὶ ἀδελφοί μας δέν ἐνδιαφέρονται γιά τήν
ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά ἐπιδιώκουν
«νά μᾶς ἔχουν ἐγκλωδισμένους τούς Ὁρθοδό-
ξους μέσα στό σύστημα τοῦ Π.Σ.Ε., πού θά μᾶς
“χρησιμοποιεῖ”, ὅταν αὐτό συμφέρει, ἢ θά μᾶς
ἀγνοεῖ, ὅταν ἡ παρουσία μας ἐνοχλεῖ»⁵.

Ἐξ ἄλλου, ἡ μέχρι σήμερα πορεία μας στό
Π.Σ.Ε. φανερώνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξια:

α) Περιφρονεῖται ταπεινωτικά ἀπό τόν
Προτεστάντισμό, ἀφοῦ στό Οἰκουμενικό Συμ-
βούλιο οἱ ἐκπρόσωποί της ἀποτελοῦν μειοψη-
φία· μία μειοψηφία ἢ ὁποία καθίσταται ἐν-
τελῶς ἀνίσχυρη καί ἀναποτελεσματική, ἄν κα-
νεῖς λάβει ὑπ’ ὄψιν ὅτι συχνά παρουσιάζεται
διχασμένη καί θεολογικά ἀκατάρτιστη.

β) Ἀρνεῖται τήν ἐκκλησιολογική της αὐτο-
συνειδησία, καθώς εἶναι ὑποχρεωμένη, βάσει
τῶν καταστατικῶν ἀρχῶν λειτουργίας τοῦ
Συμβουλίου, ἀφ’ ἑνός μὲν νά ἀρνηθεῖ τήν πί-
στη της ὅτι ἀποτελεῖ τήν μοναδική Μία, Ἁγία,
Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἀφ’
ἑτέρου δέ νά ἀναγνωρίσει ὅλες τίς ἑτεροδόξες
ὁμολογίες –πολλές ἀπό τίς ὁποῖες καταπατοῦν
σαφεῖς εὐαγγελικές ἐντολές, δεχόμενες τήν ἱε-
ρωσύνη τῶν γυναικῶν καί τόν γάμο τῶν ὁμο-
φυλοφίλων– ὡς «ἀδελφές Ἐκκλησίες».

γ) Ὑποχρεώνεται, στίς ἐσωτερικές διαδικα-
σίες, νά ἔχει ἰσοδύναμη καί ἰσόκυρη ψήφο μέ
ὅλες τίς νεοφανεῖς καί ἀσήμαντες αἰρετικές
ὁμάδες, ἀκόμη καί μέ ὀλιγάριθμους θρησκευ-
τικούς προτεστάντικούς συλλόγους. Εἶναι θλι-
βερή ἡ εὐστοχη ἐπισήμανση ὀρθοδόξου θεο-
λόγου: «Τά Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καί
Ἀντιοχείας, φορεῖς μᾶς θεολογίας αἰῶνων
ἀγιότητας... ἔχουν τήν ἴδια ψήφο στήν Κ.Ε.
τοῦ Π.Σ.Ε. μέ τόν ἀντιαλλοκολικό ἀντιπρόσωπο
τοῦ “Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας”, μᾶς “ἐκκλη-

4. Ἀνακοινωθέν «Διορθοδόξου Συναντήσεως Θεσσαλονίκης», 2-5-1998.

5. Μητροπ. Δημητριάδος (τώρα ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν) Χριστοδούλου, Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν
ἢ Λέσχη Θρησκευομένων Ἀνθρώπων, ὀ.π. σελ. 586.

σίας” δηλαδή πού οί αντιπρόσωποί της δηλώνουν συνήθως άποχή από συζητήσεις σχετικές μέ τό Ποτήριο τής Εύχαριστίας, έπειδή στίς δικές τους συνάξεις τό έχουν καταργήσει, άφού είναι αντιαλκοολικοί»⁶.

Μέσα λοιπόν σ’ αυτό τό ζοφερό τοπίο δέν φαντάζει, άραγε, ώς μύθος ή δυνατότητα Ὁρθοδόξου μαρτυρίας στό Π.Σ.Ε.; Καί, έπειτα από τόσες άκαρπες προσεγγιστικές προσπάθειες όλokλήρων δεκαετιών, δέν είναι άπορίας άξιον τό ότι έμείς, οί Ὁρθόδοξοι, έπιμένουμε πεισματικά νά λυπούμε τό Πνεῦμα τό Ὅσιο, παραδαίνοντας τήν σαφέστατη έντολή τοῦ Θεοῦ «αίρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέρα νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τίτ. 3, 10);

Γ. Είδικότερα, γιά τό έν λόγω Διεθνές Συνέδριο Ἱεραποστολῆς και Εὐαγγελισμοῦ, πληροφοροῦμεθα τά ἑξῆς από τό ἴδιο τό Π.Σ.Ε.⁷:

Τό θέμα τοῦ Συνεδρίου είναι: «Ἐλθέ, Πνεῦμα Ὅσιο, θεράπευσε και συμφιλίωσε». Κύριος σκοπός του είναι «ή ήθική ένίσχυση τῶν συμμετεχόντων, ὥστε νά ακολουθήσουν μαζί τήν κλήση τους γιά τήν Ἱεραποστολή και νά ἐργαστοῦν γιά τήν έν Χριστῷ συμφιλίωση και θεραπεία στόν κόσμο τοῦ Θεοῦ σήμερα». Θά συμμετάσχουν 500 περίπου άτομα, ἐκ τῶν ὁποίων τά 400 θά είναι μέλη τοῦ Συνεδρίου (μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. και ἐκπρόσωποι τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, τῶν Πεντηκοστιανῶν και τῶν Εὐαγγελικῶν) και τά 100 θά είναι ειδικοί σύμβουλοι. Γιά τήν ανάπτυξη τοῦ θέματος και τήν προώθηση τῶν στόχων τοῦ Συνεδρίου οί σύνεδροι, σύμφωνα μέ τό επίσημο πρόγραμμα, θά λαμβάνουν μέρος στίς ἑξῆς ἐνκαιρίες:

α) Στά Home Groups, στίς μικρές δηλαδή «οἰκογενειακές» ομάδες 10 ἀτόμων, ἐκπροσώπων αντίστοιχων «Ἐκκλησιῶν»-ὁμολογιῶν, τίς ἐργασίες τῶν ὁποίων θά κατευθύνει ἕνας σύμβουλος. Στόχος τῶν ομάδων αὐτῶν είναι νά ξεπεραστοῦν οί ἀντιθέσεις τῶν μελῶν τους, ὥστε «νά βιώσουν τήν θεραπεία και τήν συμφιλίωση πού ὀδηγοῦν στή μεταμόρφωση τῶν προσώπων».

β) Στίς Plenaries, στίς ὀλομέλειες δηλαδή

τοῦ Συνεδρίου, οί ὁποῖες θά πραγματοποιοῦνται καθημερινά και στίς ὁποῖες θά ἀναπτύσσονται θέματα πού ἔχουν σχέση μέ τήν κοινή Ἱεραποστολή ὄλων τῶν κατ’ ὄνομα χριστιανικῶν κοινοτήτων, μέ στόχο «νά γίνει τό ἴδιο τό Συνέδριο μιά ζωντανή κοινότητα συμφιλίωσης και θεραπείας».

γ) Στά Workshops, στίς συνάξεις δηλαδή οί ὁποῖες θά πραγματοποιοῦνται τίς ἀπογευματινές ὥρες και στίς ὁποῖες θά ἐμπεδώνονται τά θέματα τῆς ὀλομέλειας μέ τήν βοήθεια ποικίλων ὀπτικοακουστικῶν μεθόδων (φίλμς, θεατρικῶν παραστάσεων, μουσικῆς κ.λ.π.), συζητήσεων στρογγυλῆς τραπέζης, φιλικῶν συναντήσεων κ.ά. Στόχος και πάλι «νά γίνει τό Συνέδριο ἕνα σημεῖο συμφιλίωσης και θεραπείας μεταξύ τῶν ἐκκλησιῶν και νά γιορτάσουν οί σύνεδροι τήν έν Χριστῷ ένότητά τους και τήν από Θεοῦ δοσμένη διαφοροτικότητά τους».

δ) Στήν κοινή λατρεία. Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα, «τό Συνέδριο θά ἔχει πλούσια λειτουργική ζωή. Κάθε πρωί και κάθε ἀπόγευμα θά τελοῦνται προσευχές, στίς ὁποῖες θά είναι ἐλεύθερη ή πρόσβαση σέ ὄλους, ένῶ κατά τήν διάρκεια τοῦ Συνεδρίου θά τελεστοῦν πέντε θεραπευτικές λειτουργίες, ἀνοιχτές γιά ὄλους τούς συμμετέχοντες, κατά τίς παραδόσεις διαφοροτικῶν ὀμολογιῶν». Ἄλλωστε θά ὑπάρχει ὑπαίθριο παρεκκλήσιο, ὅπου θά γίνονται προσευχές από διάφορες ὀμολογίες σέ ὥρες ἐκτός τοῦ προγράμματος τοῦ Συνεδρίου. Εἰδικά γιά τήν τελευταία ήμέρα τοῦ Συνεδρίου, Κυριακή 15 Μαΐου, οί σύνεδροι είναι προσκεκλημένοι από τούς Ἑλληνες οἰκοδεσπότες σέ τοπικές ἐκκλησιαστικές συναθροίσεις.

Δ’. Μελετώντας κανείς τό πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου διερωτᾶται:

α) Κατά τίς συζητήσεις ενός τόσο σοβαροῦ θέματος, ὅπως είναι ή Ἱεραποστολή, πῶς θά ξεπεραστοῦν οί ἀντιθέσεις πού ὑπάρχουν μεταξύ τῶν μελῶν και πῶς θά παρακαμφθεῖ ὁ σκόπελος τῶν δογματικῶν τους διαφορῶν; Δέν θά ἐφαρμοσθεῖ και πάλι ή δοκιμασμένη πιά μέθοδος τοῦ δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ, ή

6. Χρήστου Γιανναρά, Ἐλήθεια και Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, Ἀθήνα 1997, σελ. 200.

7. Βλ. σχετική ἱστοσελίδα του στό διαδίκτυο: <http://www.mission2005.org/> (7-3-2005).

ὅποια ὀδηγεῖ στήν ἀμβλυνση τῶν δογματικῶν αἰσθητηρίων; Ἡ μήπως δέν θά χρησιμοποιηθεῖ ἡ ἀμφίσημη διπλωματική γλώσσα τῶν κοσμικῶν συνεδρίων, ἡ ὅποια θά ὑπερτονίζει τά ἐλάχιστα πού ἐνώνουν καί θά ἀμνηστεύει τά οὐσιώδη πού χωρίζουν, ὥστε νά δημιουργηθεῖ μιά ψευδαίσθηση κοινῆς πίστεως καί ἐνότητος;

β) Τί σημαίνει «ἡ ἀπό Θεοῦ δοσμένη διαφορετικότητα», τήν ὅποια θά γιορτάσουν οἱ σύεδροι; Δέν σημαίνει πανηγυρική ἀναγνώριση ὡς «Ἐκκλησιῶν» τῶν πάσης φύσεως προτεσταντικῶν ὁμάδων καί καταξίωση τῶν αἰρετικῶν τους διδασκαλιῶν; Δέν σημαίνει ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι ἐκπρόσωποι θά κληθοῦν νά ἀρνηθοῦν καί πάλι τήν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας τους καί ἔτσι ὑποχρεωτικά νά ὁμογενοποιηθοῦν μέσα στή χοάνη τῶν 340 καί πλέον ὁμολογιῶν τῆς πανσπερμίας τοῦ Π.Σ.Ε.; Καί εἶναι, ἄραγε, –ὡ τῆς βλασφημίας– «δοσμένη ἀπό τόν Θεό» ἡ διαφορετικότητα, δηλαδή τά ποικίλα σχίσματα καί οἱ αἱρέσεις, καί ὄχι ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνθρώπινου ἐγωισμοῦ καί κατόρθωμα τοῦ διαβόλου;

γ) Τί εἶδους θά εἶναι αὐτές οἱ «πέντε θεραπευτικές λειτουργίες, οἱ ὁποῖες θά τελεστοῦν κατά τήν διάρκεια τοῦ Συνεδρίου, ἀνοιχτές γιά ὅλους τούς συμμετέχοντες»; Μήπως, σέ συνδυασμό μέ τήν πρόσκληση τοῦ Συνεδρίου «γιά ἀνταλλαγῆ ἐμπειριῶν», προβληθοῦν κάποια «χαρισματικά ἐφέ» τῶν Πεντηκοστιανῶν, ἡ μήπως ἐπαναληφθοῦν τά ἐκτροπα πού διαδραματίσθηκαν στήν Καμπέρα, κατά τήν Ζ' Γενική Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε.;

Ε'. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ σχετικό Δελτίο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (17-1-2005), σέ συναφή μέ τό Συνέδριο συνέντευξη τύπου οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Μ.Μ.Ε. διαβεβαιώθηκαν «ὅτι δέν θά ὑπάρχει συμπροσευχή κατά τήν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου». Κάτι τέτοιο ὁμως ἀποδεικνύεται ἀνακριδές.

Κανείς δέν μπορεῖ νά μᾶς διαβεβαιώσει ὅτι ὄντως οἱ ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θά ἀρνηθοῦν τήν συμμετοχή τους

στός προγραμματισμένες λατρευτικές ἐκδηλώσεις, ἐφ' ὅσον ἡ μέχρι τοῦδε πείρα ἔχει ἀποδείξει ἀκριδῶς τό ἀντίθετο. Ἀρκεῖ καί μόνο νά σκεφθοῦμε πώς οἱ Ὁρθόδοξοι οἰκουμενιστές, ἀνατρέποντας τήν κανονική λειτουργική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας στό θέμα τῆς συμπροσευχῆς, ἔχουν δηλώσει ἀπερίφραστα ὅτι «ἡ μόνη κοινή προσευχή πού ρητά ἀπαγορεύεται εἶναι ἡ εὐχαριστιακή»⁸. Στό Συνέδριο ὁμως θά καταπατηθεῖ ἀκόμη καί ἡ ἔσχατη αὐτή παραδοσιακή ἀρχή τῶν οἰκουμενιστῶν, διότι, ὅπως ἀναφέραμε, τήν Κυριακή 15 Μαΐου, ἀπό τίς 8.15 π.μ., σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα, οἱ σύεδροι θά μεταβοῦν σέ τοπικούς Ὁρθόδοξους ναούς, ὅπου τότε θά τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία. Ἐπίσης, τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὅλοι οἱ σύεδροι θά συγκεντρωθοῦν στόν λόφο τοῦ Ἀρείου Πάγου γιά τήν τέλεση ἀποχαιρετιστήριας ἀκολουθίας.

Τέλος, αὐτό καθαυτό τό θέμα τοῦ Συνεδρίου ἀποτελεῖ συμπροσευχή. Γιά μιά ἐβδομάδα στόν νοῦ καί τήν καρδιά ὅλων τῶν συνέδρων θά κυριαρχεῖ ἡ κοινή δέηση: «Ἐλα, Ἅγιο Πνεῦμα, θεράπευσε καί συμφιλίωσε!». Ποιά σχέση ὁμως ἔχει τό «Ἅγιο Πνεῦμα» τῶν ποικιλώνυμων αἰρετικῶν τοῦ Π.Σ.Ε. μέ τό «Πνεῦμα τῷ Ἅγιον, τῷ κύριον, τῷ ζωοποιόν, τῷ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τῷ σὺν Πατρὶ καί Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καί συνδοξαζόμενον, τῷ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν», τό Ὅποιο ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὁμολογοῦν καί ἐπικαλοῦνται;

Εἶναι σέ ὅλους γνωστό ὅτι οἱ πολυάριθμες ὁμολογίες τοῦ Π.Σ.Ε. ἔχουν διαστρεβλώσει τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική διδασκαλία περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία καί τόν κόσμο σχετικοποιεῖται ἢ, ἀκόμη χειρότερα, ταυτίζεται μέ οἰοδήποτε ἄλλο «πνεῦμα» πού εἶναι παρόν σέ ἄλλα θρησκείματα⁹.

«Παγανιστικές, ἀνιμιστικές καί εἰδωλολατρικές ἀντιλήψεις περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἐπικρατοῦν στό Π.Σ.Ε., διαπιστώνει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.

8. Πορίσματα «Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Συμποσίου», Θεσσαλονίκη, Ἰούνιος 2003.

9. Μ. Πρωτοπρ. Γεωργίου Τσέτη, Ἀπό τό Βανκούβερ στήν Καμπέρα. Οἱ κυριώτεροι σταθμοὶ στή ζωὴ τοῦ Π.Σ.Ε. κατά τήν παρελθoῦσα ἑπταετία, περιοδ. Ἐνημέρωσις, ΣΤ-1990/11-12, σελ. 4.

Χριστόδουλος¹⁰.

‘Υπάρχουν στό Π.Σ.Ε. «τάσεις ύποκαταστάσεως του ‘Αγίου Πνεύματος από ένα “ιδιωτικό” πνεύμα, από τό πνεύμα του κόσμου ή από άλλα πνεύματα», γι’ αυτό και κάποιου σύνεδροι επικαλούνται «τά πνεύματα τής γής, του άέρα, του νερού και των πλασμάτων τής θάλασσας», παραδέχονται οί ‘Ορθόδοξοι εκπρόσωποι στην Ζ’ Γενική Συνέλευση του Π.Σ.Ε. στην Καμπέρα τής Αύστραλίας¹¹.

Σέ δήλωση τέλος του Π.Σ.Ε., στην Διαθρησκευτική Διάσκεψη του Χόγκ-Κόγκ, άπροκάλυπτα όμολογεΐται ότι σε όλες τΐς θρησκείες, πίσω από τά ποικίλα όνόματα, λατρεύεται ό ίδιος Θεός, ό όποιος «όμιλεΐ μέ διαφορετικούς τρόπους στίς διάφορες παραδόσεις: ή Σεχινά στην ‘Ιουδαϊκή παράδοση, τό “Αγιο Πνεύμα του Τριαδικου Θεου στους Χριστιανούς, τό “Ατμαν στους ‘Ινδουΐστες και τους Σιχίτες, τό Ρουάχ στους Μουσουλμάνους»¹².

‘Υστερα από όλα αυτά, εύλογα διερωτώμεθα και πάλι: Ποιό «‘Αγιο Πνεύμα» θά ενεργήσει εν προκειμένω, ώστε να θεραπεύσει και να συμφιλιώσει τους συνέδρους, τΐς «‘Εκκλησίες», τά έθνη και τον κόσμο όλόκληρο; Εΐναι άραγε έξωπραγματικοί, εΐναι φανατικοί και φονταμενταλιστές όσοι ύποστηρίζουν ότι σκοπός του Π.Σ.Ε. εΐναι ή προώθηση του διαθρησκευτικού συγκρητισμού και ή επικράτηση τής Πανθρησκείας; Πώς θά φιλοξενήσουμε ένα δλάσφημο και κακόδοξο Συνέδριο στην πατρίδα μας, τήν ποτισμένη μέ τά αίματα και τους ιδρωτες των ‘Οσίων, των Μαρτύρων και ‘Ομολογητών τής Πίστεώς μας; Μέ τί καρδιά άραγε οί ‘Ορθόδοξοι εκπρόσωποι –όσοι διατηρούν τήν αυτοσυνειδησία τους– θά προσέλθουν σ’ αυτό τό Συνέδριο; Γιατί περιφρονείται και πάλι σκανδαλωδώς ό κρυστάλλινος λόγος του Θεου: «Μή γίνεσθε έτεροζυγούντες άπίστοις: τΐς γάρ μετοχή δικαιοσύνη και άνομία;

τΐς δέ κοινωνία φωτι προς σκοτός; τΐς δέ συμφώνησις Χριστῶ προς Βελίαλ; ή τΐς μερις πιστῶ μετά άπίστου; τΐς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεου μετά ειδώλων; ύμεις γάρ ναός Θεου έστε ζῶντος» (Β’ Κορ. 6, 14-16);

ΣΤ’. Διατείνονται οί όργανωτές του Συνεδρίου ότι κύριος σκοπός του εΐναι ή κοινή πορεία προς τήν ‘Ιεραποστολή. Και ναι μέν για τήν σχεδόν άνύπαρκτη δογματική συνείδηση των έτεροδόξων ένα τέτοιο όραμα μπορεί να εΐναι εφικτό. Για τους ‘Ορθόδοξους όμως κληρικούς και λαϊκούς, πού θά συμμετάσχουν στό Συνέδριο, πώς μπορεί να σταθει μία τέτοια προοπτική;

Οί αίρετικές παραφυάδες του Π.Σ.Ε. άπομακρύνονται συνεχώς από τήν βιβλική και άγιοπατερική αντίληψη περί του Τριαδικου Θεου και τής ‘Εκκλησίας, ενῶ πολλές από αυτές δέν άποδέχονται τήν μοναδικότητα τής εν Χριστῶ σωτηρίας. Οί «‘Εκκλησίες» τους δέν άποτελούν τό θεανθρώπινο Σῶμα του Χριστου, τον χαρισματικό εκείνο θεσμό πού συγκροτείται από τό “Αγιο Πνεύμα, αλλά έχουν υποδιδασθεΐ στό έπίπεδο κοσμικών θρησκειών και σωματείων ήθικοκοινωνικού ή όφελιμιστικού χαρακτήρα. ‘Ο «Θεός» τους δέν εΐναι ό εν Χριστῶ άποκαλυφθείς Τριαδικός Θεός, πού έλευθερώνει από τον θάνατο και τήν φθορά. Και τό δικό τους «‘Αγιο Πνεύμα», ως ταυτιζόμενο μέ τό πνεύμα των ψεύτικων θρησκειών, εΐναι πνεύμα πλάνης, πνεύμα πονηρό και δαιμονικό, πού οΰτε θεραπεύει οΰτε συμφιλιώνει, αλλά μάλλον διαιρεί και σκοτίζει τους ανθρώπους. ‘Οσο για τήν «χριστιανική ήθική» τους, άρκει να άναφερθει ότι μέσα στό Π.Σ.Ε. «έγκρίθηκαν ήθικοί κανόνες πού άντιστρατεύονται τήν Γραφή –ή όμοφυλοφιλία, ό λεσβιασμός, οί εκτρώσεις– και γενικά άνατράπηκε όλόκληρη ή χριστιανική βιβλική και παραδο-

10. Μητροπ. Δημητριάδος (τόρα άρχιεπ. ‘Αθηνών) Χριστοδούλου, Παγκόσμιο Συμβούλιο ‘Εκκλησιών ή Λέσχη Θρησκευομένων ‘Ανθρώπων;, ό.π. σελ. 586.

11. «Σκέψεις των ‘Ορθόδοξων Συνέδρων». Δήλωση των ‘Ορθόδοξων και μή Χαλκηδονίων ‘Ορθόδοξων στην Ζ’ Γενική Συνέλευση του ΠΣΕ, στον Συλλογικό Τόμο, ‘Η Ζ’ Γενική Συνέλευση του Παγκοσμίου Συμβουλίου ‘Εκκλησιών/Καμπέρα, Φεβρουάριος 1991, έκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1992, σελ. 79.

12. Περιοδ. *Ecumenical Press Service*, No 34/90.10.41: Multifaitth Statement in Advance of WCC 7th Assembly.

ὄσα περί Οἰκουμενισμοῦ δήλωνε σέ ραδιοφωνική συνέντευξή του, λίγες μόνο ἡμέρες μετά τήν ἀνάρρησή του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Ἰδιαίτερα ἀξιοσημείωτη, μάλιστα, εἶναι ἡ ἐξῆς ἀρχιεπισκοπική ἐπισήμανση: «...Ἐμεῖς εἴμαστε μιά Ἐκκλησία, οἱ ὅποιοι ἔχουμε ποιμνιο. Καί τό ποιμνιο γιά μᾶς ἀποτελεῖ ἕναν ἔλεγχο. Ἐπομένως καθετί τό ὅποιο λέμε καί τό ὅποιο ἀποφασίζεται πρέπει νά ἀντέχει στήν κριτική τοῦ λαοῦ μας. Κι ἄν δέν ἀντέχει, δέν θά σταθεῖ. Καί μαζί του δέν στεκόμαστε καί ἐμεῖς»¹⁹. Μέ λύπη μας διαπιστώνουμε ὅτι σήμερα, μέ ὄσα γίνονται, ὁ κίνδυνος διασπάσεως τῆς ἐνότητος ποιμένων καί ποιμνίου, τόν ὅποιο ὑπαινίσσεται ὁ Μακαριώτατος, εἶναι πλέον ἄμεσος.

Τό εὐσεβές λῆμμα τοῦ λαοῦ μας, τό ὅποιο τήν περίοδο αὐτή σηκώνει τό βᾶρος καί τήν θλίψη τῆς ἐν ἐξελίξει ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως καί τοῦ ὁποίου ἡ ἀγνή φωνή πολλές φορές περιφρονήθηκε ταπεινωτικά, θά δοκιμάσει, μέσα στήν ἀναστάσιμη χαρά τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἄλλο ἕνα ποτήριο πικρίας καί ἀπογοητεύσεως. Ὡς πότε ὅμως θά ἀνέχεται; Ἡ ἀντοχή καί ἡ οἰκονομία ἔχουν τά ὄριά τους. Ἡ κανονική καί ἀγιοπατερική παράδοσή μας ἀλλά καί ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία μᾶς ὑποδεικνύουν τήν σωτήρια καί ἐπιβεβλημένη στάση ἀπέναντι στοὺς ἐπισκόπους ἐκείνους πού ἀθεράπευτα παραμένουν συνυπεύθυνοι καί συγκοινωνοί τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ... Μπορεῖ ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι ὅ,τι πολυτιμότερο σήμερα γιά τό Γένος μας, ὡστόσο στό χῶρο τῆς Πίστεως δέν ἐπιτρέπεται, καί γιά τήν σπουδαιότερη σκοπιμότητα, ὁ παραμικρός συμβιβασμός.

Ἐλπίζουμε πὼς ἡ πλειοψηφία τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία, ὅπως ἔχει ἀποδείξει, μένει προσηλωμένη στίς ἱερές μας Παραδόσεις, θά πάψει πλέον νά παρακολουθεῖ σιωπηλά καί παθητικά τίς ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις, πού συχνά δρομολογοῦνται ἀπό τοὺς ὀλίγους, καί,

στηριζόμενη στήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στήν δύναμη τῆς Ἀλήθειας καί στήν ἐμπιστοσύνη τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, θά ἀναλάβει τίς εὐθύνες Της, ἔστω καί στήν ὑστατη τούτη ὥρα. Περιμένουμε κάποια ἀντίδραση, ἡ ὁποία θά διασώσει τήν Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπό τόν διασυρμό της στήν ἐπικείμενη φιάστα, πού ἀπό τό παναιρετικό συνονθύλευμα τοῦ Π.Σ.Ε. ὀνομάσθηκε «Παγκόσμιο Συνέδριο γιά τήν Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό». Περιμένουμε ἔστω καί ἕνα παρήγορο λόγο Ὁρθόδοξης ὁμολογίας, ἕνα «ὄχι» στόν πειρασμό τῆς ἐκκοσμικεύσεως.

Μέ τήν ὀλόθερμη προσευχή καί τήν ἐν Κυρίῳ ἐλπίδα ὅτι τό Πανάγιο Πνεῦμα θά λαλήσει τά δέοντα στίς καρδιές ὄλων, ὥστε νά παραμείνει ἀνόθευτη ἡ Ὁρθόδοξη Παράδοσή μας καί νά διατηρηθεῖ ἀρραγῆς ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, διατελοῦμε

Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ*

- Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Κοσμήτωρ Θεολ. Σχολῆς Παν. Ἀθηνῶν
- Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητής Θεολ. Σχολῆς Α.Π.Θ.
- Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Πῆχος, Καθηγ. Ἱ. Μ. Λογγοβάρδας, Ἱ. Μητρ. Παροναξίας
- Ἄρχιμ. Τιμόθεος Σακκάς, Καθηγ. Ἱ. Μ. Παρακλήτου, Ἱ. Μητρ. Ἀττικῆς
- Ἄρχιμ. Εὐσέβιος Βίττης, Ἱ. Μ. Σιδηροκάστρου
- Ἄρχιμ. Λαυρέντιος Γρατσίας, Ἱ. Μητρ. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας
- Ἄρχιμ. Μάρκος Μανώλης, Ἱ. Μητρ. Ἀττικῆς
- Ἄρχιμ. Σαράντης Σαράντος, Ἱ. Μ. Ἀττικῆς
- Πρωτοπρεσβ. Ἰωάννης Χατζηθανάσης, Ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀττικῆς
- Ἰωάννης Κορναράκης, Ὁμότιμος Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
- Δημήτριος Τσελεγγίδης, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

19. Ἄρχιεπ. Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, Συνέντευξη στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 24-5-1998.

* Τό Ὑπόμνημα ἔχει ἤδη ὑπογραφεῖ ἀπό μεγάλο ἀριθμό κληρικῶν. Ἐλλείπει χώρου, παρατίθενται ἐνδεικτικῶς καί προκειμένου νά δηλωθεῖ ἡ ταυτότης τοῦ κειμένου μερικά ὀνόματα γνωστῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν θεολόγων πού τό ὑπογράφουν. Ὅσοι ἐκ τῶν κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν συμφωνοῦν μέ τό κείμενο, μποροῦν νά τό δηλώσουν εἴτε γράφοντας στή διεύθυνση τῆς *Παρακαταθήκης*, εἴτε ἀποστέλλοντας φάξ στόν ἀριθμό 2310-462.562.

ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ Ο ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΘΕΣΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
καί τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

«Ἐθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν,
μυκτηρισμὸν καί χλευασμὸν τοῖς κύκλῳ
ἡμῶν» (Ψαλμ. 43, 14)

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Μέ βαθιὰ ὀδύνη ἐπικοινωνοῦμε μαζί Σας,
γιά νά θέσωμε ὑπ' ὄψιν Σας τήν ἀγωνία καί
τούς προβληματισμούς μας, σχετικά μέ τήν νέα
καί ζοφερή ἐκκλησιαστική κρίση. Ἡ υἱική
αὐτή ἔκκληση πρός τήν ἀρχιερατική Σας συ-
νείδηση καί εὐαισθησία ἄς μή θεωρηθῆ ὡς
ἐκδήλωση προπετείας, ἀλλά ὡς ταπεινή ἔκ-
φραση ἐμπόνου ἀγάπης πρός τήν Μητέρα μας
Ἐκκλησία.

Ἀκράδαντη πεποίθησή μας εἶναι ὅτι, ὅπως
ὅλες οἱ δοκιμασίες, ἔτσι καί ἡ παροῦσα πα-
ραχωρεῖται ἀπό τόν φιλόανθρωπο Θεό, ὁ Ὅ-
ποῖος «ὄσους ἐάν φιλή, ἐλέγχει καί παιδεύει»
καί πάντοτε «κρεῖττόν τι» προβλέπει γιά τήν
Ἐκκλησία Του. Γιά τόν λόγο αὐτό ὀφείλουμε
νά διαγνώσουμε ὀρθά τό ἅγιο θέλημά Του, ζη-
τώντας μέ «πνεῦμα συντετριμμένον» τόν φωτι-
σμό Του, καί νά συνεισθοῦμε ἀπό τά παιδα-
γωγικά κτυπήματα καί τά ὀδυνηρά μηνύματά
Του, πρὶν –ὄ μή γένοιτο!– μᾶς «ἐμέσῃ ἐκ τοῦ
στόματός Του».

Γιά τήν πυροδότηση τῆς κρίσεως, ἴσως
εὐθύνονται καί ξένα πρός τήν Ἐκκλησία κέ-
ντρα, τά σχέδια τῶν ὁποίων θά ἀποκαλυφθοῦν
στό μέλλον. Τίς συνθήκες ὅμως γιά τήν ἀνά-
φλεξη καθὼς καί τίς εὐφλεκτες ὕλες τίς προ-
σφέραμε ἐμεῖς. Ἄλλοι ἀναψαν τή φωτιά. Ἐ-
μεῖς ὅμως τήν τροφοδοτήσαμε. Καί, ἂν δέν λά-
βουμε ἐπείγοντως τά μέτρα μας, θά συνεχίσου-
με νά τήν τροφοδοτοῦμε. Ἄς μήν ἀναθεματί-
ζουμε λοιπόν ἐκείνους πού τήν ἀναψαν κι ἐκεί-
νους πού τήν συνδαυλίζουν, ἀλλά ἄς ἐπέμβου-
με δυναμικά, ξεκινώντας μέ μιὰ θαρραλέα
αὐτοκριτική καί ἀνάληψη τῶν εὐθυνῶν μας.

Τί ζητεῖ ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς; Τί φταίει γιά τήν

κρίση; Μήπως ἡ δυσλειτουργία τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν συλλογικῶν ὀργάνων; Μήπως ἡ κα-
ταφρόνηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων; Μήπως ὁ συ-
σχηματισμός μας μέ τόν κόσμο, ὁ ὀλέθριος
αὐτός «δαίμων» τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ὁ ὁποῖος
ἔχει εἰσχωρήσει τά τελευταῖα χρόνια σέ ὅλες
τίς πτυχές τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς;

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Τά βλέμματα ὄλων μας εἶναι στραμμένα
ἐπάνω Σας. Ἐσεῖς ὡς Ἀρχιερεῖς καί μέλη τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μπορεῖτε καί
ὀφείλετε νά ἀποκλιμακώσετε καί νά ἐκτο-
νώσετε τήν κρίση, ἀξιοποιώντας την, μάλιστα,
πρός ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας. Μπορεῖτε καί
ὀφείλετε νά διασώσετε τό κῦρος τοῦ ἐπι-
σκοπικοῦ ἀξιώματος καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ
ἱερατικοῦ λειτουργήματος, πρὶν αὐτά καταρ-
ρακωθοῦν ἀνεπανόρθωτα μέσα στή συνείδηση
τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὅλοι περιμένουμε ἀπό Σᾶς γενναῖες ἀπο-
φάσεις καί τολμηρές κινήσεις, μακριά ἀπό θο-
λές καί χρονοβόρες διαδικασίες. Εἶναι ὥρα
καί ἀνάγκη ἐπιτακτική νά ἐπαναλειτοργήσει
ὁ Συνοδικός θεσμός, σύμφωνα μέ τήν μα-
κραίωνα ἐκκλησιαστική μας παράδοση. Δέν
μπορεῖ πλέον ἡ Ἱεραρχία νά εἶναι ἕνα ἀνευρο-
θεσμικό σῶμα, μέ μόνες ἀρμοδιότητες τήν
ἐγκριση προειλημμένων ἀποφάσεων καί τίς
ὑπαγορευόμενες ἐπισκοποποιήσεις. Ἐπιβάλ-
λεται νά ἀσκήση τά ἱεροκανονικά της δικαιώ-
ματα, νά ἐκφέρῃ τόν ὑπεύθυνο θεολογικό καί
ποιμαντικό της λόγο, νά ἀποδείξῃ τήν πνευ-
ματική της δύναμη, δύναμη πού ἀντλεῖ ἀπό
τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συγκρότησή της, καί νά
προχωρήσῃ ἀσυμβίβαστα στήν περιλάλητη
καί ἀπό ὅλους ἀναμενόμενη «αὐτοκάθαρση».
Τά ὄπλα τά ἔχει: Εἶναι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Ὅ-
ταν αὐτοὶ τηροῦνται, ἐνεργοῦν καθαρτικά καί
θεραπευτικά, ἐνῶ ὅταν παραβαίνονται, ἐκδι-
κοῦνται.

Ἡ «αὐτοκάθαρση» τοῦ Κλήρου ἀποτελεῖ
θεμελιῶδες καθῆκον τῶν ἐπισκοπικῶν Συν-
όδων. Μέ αὐτήν διασώθηκαν τό κῦρος, ἡ ἀξιο-
πρέπεια καί ἡ εὐταξία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
σώματος ἀνά τούς αἰῶνες. Στήν «αὐτοκά-
θαρση» λοιπόν πρέπει νά προδῆ καί σήμερα ἡ

Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνοντας ὑπεύθυνα τὸ πνευματικὸ νοικοκύρεια τοῦ «οἴκου τῆς», σύμφωνα μὲ ὅσα ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ περιπτώσεις, γιὰ τίς ὁποῖες ὑπάρχουν σύννομες καταγγελίες ἀπὸ κληρικούς ἢ λαϊκούς, ἀνεξαρτήτως ἂν ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν ἀποκαλυφθῆ ἀπὸ τὰ ΜΜΕ, πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν μὲ ἀμεροληψία καὶ διαφάνεια. Τὰ ἀποστήματα, καὶ μάλιστα τὰ πολυχρόνια, δὲν θεραπεύονται μὲ ἀσπιρίνες, ἀλλὰ μὲ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ὀδηγηθοῦν στὴν ἐκκλησιαστικὴ δικαιοσύνη ὅλοι οἱ κληρικοί, οἴουδῆποτε βαθμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καταγγελθῆ, ὥστε νὰ διαλάμψη ἡ ἀλήθεια καὶ εἴτε νὰ ἀθωωθοῦν εἴτε νὰ τιμωρηθοῦν, σύμφωνα μὲ τὸ Κανονικὸ Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀκόμη καὶ μὲ καθαίρεση, ἂν τὸ παράπτωμα πού διέπραξαν ἐπισύρει τὴν βαρύτερη αὐτὴ ποινή. Ἄλλωστε ἡ καθαίρεση, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ ποινή, δὲν εἶναι ἐνέργεια ἐξοντωτικὴ καὶ ἀπορριπτικὴ, ἀλλὰ φιλόφρων καὶ παιδαγωγικὴ, γιὰ τὴν λειτουργεῖ θεραπευτικὰ τόσο πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα ὅσο καὶ πρὸς τὸν καθαιρούμενο κληρικό, παρέχοντάς του τὴν εὐκαιρία τῆς μετανοίας καὶ τῆς σωτηρίας.

Σὲ συνάφεια μὲ τὰ ἀνωτέρω, παρακαλοῦμε υἱικῶς νὰ ζητηθῆ ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἡ κατάργηση τῆς διατάξεως τῆς §8 τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Ν. 590/1977, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ΔΙΣ ἀπομακρύνει Μητροπολίτη ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, θέτοντάς τον σὲ διαθεσιμότητα, πρὶν ἀκόμη προσαχθῆ σὲ δίκη. Ἡ διατάξη αὐτὴ εἶναι κραυγαλέως ἀντίθετη πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιτρέπουν νὰ ἀπομακρύνεται ἓνας Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν θρόνον του πρὶν διαπιστωθῆ κανονικὸ παράπτωμα. Ἐπί πλέον, ὁ λαὸς δὲν πληροφορεῖται ἂν ὁ Ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος τίθεται σὲ διαθεσιμότητα, διέπραξε ἢ ὄχι τὰ ἀδικήματα, πού τοῦ ἔχουν προσαφθῆ. Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερο, μὲ τὴν διάταξη αὐτὴ παρέχεται ἔμμεσα ἡ δυνατότητα στοὺς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπεμβαίνουν στὰ ἐσωτερικὰ τῆς, ἐξοντώνοντας «ἀνεπιθύμητους» καὶ «ἐνοχλητικούς» Ἐπισκόπους.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Σᾶς ἱκετεύουμε νὰ εἰσακούσετε τὴν ἐκκλησίαν μας αὐτὴν, ἐκκλησίαν ταπεινῶν λειτουργῶν

τῆς Ἐκκλησίας, πού καθημερινὰ σηκώνουμε τὸ βαρὺ φορτίο τοῦ χλευασμοῦ τῆς, καὶ νὰ ἀναλάβετε γενναῖες πρωτοβουλίες γιὰ τὴν ἐκτόνωση τῆς κρίσεως, πραγματοποιώντας τομὲς, ἀλλὰ τομὲς παραδοσιακὲς, στὴ λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος καὶ δημιουργώντας τίς κατάλληλες ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν «αὐτοκάθαρση». Τὴν ὥρα τούτῃ ἡ σιωπὴ δὲν εἶναι χρυσός. Ἡ ἐνδεχόμενη ἀναποφασιστικὴ θά καταλήξῃ στὴν ἀπογοήτευση καὶ τὸν θρήνο γιὰ ἄλλη μία χαμένη εὐκαιρία.

Ζωσθεῖτε, παρακαλοῦμε, τὸ λέντιον τῆς ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ καθαρίσατε τοὺς ῥύπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἀναπαύσατε τίς ταραγμένες συνειδήσεις καὶ τίς βαρυσταλές καρδιές τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, πού ἐπωμίζονται μὲ ὑπομονὴ καὶ προσευχὴ ὅλες τίς ἐκκλησιαστικὲς κρίσεις, πρόθυμοι πάντως σὲ κάθε περίπτωση νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θά παρέλθῃ καὶ τοῦτος ὁ βαρὺς πειρασμός, ὥστε ὅλοι μαζί, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ», νὰ ἀναφωνήσουμε μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν πολυέλεο Κύριο τὸ ψαλμικό: «Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν», διατελοῦμε μὲ υἱικὸ σεβασμὸ, ἐπικαλούμενοι τίς ἅγιες ἀρχιερατικὲς εὐχὲς Σας.

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Κοσμήτωρ Θεολ. Σχολῆς Παν. Ἀθηνῶν

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητὴς Θεολ. Σχολῆς Α.Π.Θ.

Ἄρχιμ. Σεβαστιανός Ἀμανατίδης, Καθηγ. Ἱ. Μ. Ἀγ. Παρασκευῆς, Ἱ. Μητρο. Καστορίας

Ἄρχιμ. Συμεὼν Ἀναστασίου, Καθηγ. Ἱ. Μ. Μεταμορφώσεως Φλαμουρίου, Ἱ. Μητρο. Δημητριάδος

Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Δρόσος, Καθηγ. Ἱ. Μ. Προυσοῦ, Ἱ. Μητρο. Καρπενησίου

Ἄρχιμ. Δωρόθεος Θεμελῆς, Καθηγ. Ἱ. Μ. Ἀγ. Νικολάου, Ἱ. Μητρο. Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Ἄρχιμ. Μάξιμος Καραβᾶς, Καθηγ. Ἱ. Μ. Ἀγίας Παρασκευῆς Μηλοχωρίου, Ἱ. Μητρο. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας

Ἄρχιμ. Κύριλλος Κεχαγιόγλου, Καθηγ. Ἱ. Μ. Παντοκράτορος, Ἱ. Μητρο. Λαγκαδᾶ

Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας
 Πρεσβ. Γεώργιος Αὐθίνος, Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀθη-
 νῶν
 Πρεσβ. Βασίλειος Κοκολάκης, Ἱ. Ἀρχιεπ.
 Ἀθηνῶν
 Πρεσβ. Ἀθανάσιος Μηνᾶς, Ἱ. Ἀρχιεπ.
 Ἀθηνῶν
 Πρεσβ. Εὐθύμιος Μουζακίτης, Ἱ. Μητρο.
 Ἀττικῆς
 Πρεσβ. Κωνσταντῖνος Ποζέλλι, Ἱ. Μητρο. Κασ-
 σανδρείας
 Πρεσβ. Νικόλαος Πουρσανίδης, Ἱ. Μητρο.
 Ἀττικῆς

Πρεσβ. Σταῦρος Τρικαλιώτης, Ἱ. Ἀρχιεπ.
 Ἀθηνῶν
 Πρεσβ. Βασίλειος Σπηλιόπουλος, Ἱ. Μητρο. Νέ-
 ας Ἰωνίας
 Πρεσβ. Στέφανος Στεφόπουλος, Ἱ. Ἀρχιεπ.
 Ἀθηνῶν
 Πρεσβ. Γεώργιος Τόλης, Ἱ. Μητρο. Δρυϊ-
 νουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης
 Πρεσβ. Πέτρος Χίρς, Ἱ. Μητρο. Καστορίας
 Ἱεροδιάκ. Γεώργιος Διαμαντόπουλος, Ἱ.
 Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν
 Ἱεροδιάκ. Χρῆστος Λυμπερόπουλος, Ἱ. Μητρο.
 Ἀττικῆς

Ἡ ἀδελφοσύνη*

Γέροντα, ἀνησυχῶ, ὅταν λέτε ὅτι θά περάσουμε δύσκολα χρόνια.
 – Νά εἶστε ἀγαπημένες, μονοιασμέ-
 νες, καταρτισμένες πνευματικά, νά ἔχετε παλ-
 ληκαριά, νά εἶστε ἓνα σῶμα καί νά μή φοβᾶσθε
 τίποτε. Βοηθάει μετά ὁ Θεός. Νά καλλιεργήσε-
 τε τήν ἀγάπη τήν πνευματική. Νά ἔχετε τέτοια
 ἀγάπη πού ἔχει ἡ μάνα γιά τό παιδί. Νά ὑπάρ-
 χη ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ θυσία. Θά περάσουμε σι-
 γά-σιγά δύσκολες μέρες.

Φυσικά ἐμεῖς οἱ μοναχοί φεύγουμε ἀπό τόν
 κόσμον καί ἀφήνουμε γνωστούς καί συγγενεῖς,
 γιά νάμποῦμε στή μεγάλη οἰκογένεια τοῦ Ἀ-
 δάμ-τοῦ Θεοῦ. Οἱ λαϊκοί ὅμως ἐπιβάλλεται νά
 ἔχουν σχέσεις μέ γνωστούς καί συγγενεῖς πού
 ζοῦν πνευματικά, γιά νά βοηθοῦνται. Ὁ Χρι-
 στιανός πού ἀγωνίζεται μέσα στόν κόσμον βοη-
 θιέται, ὅταν ἔχη σχέσεις μέ πνευματικούς

ἀνθρώπους. Ὅσο πνευματικά καί νά ζῆ κα-
 νεῖς, ἔχει ἀνάγκη – ἰδίως στήν ἐποχή πού ζοῦμε
 ἀπό τήν καλή συντροφιά. Ἡ ἐπαφή μέ πνευμα-
 τικούς ἀνθρώπους πολύ τόν βοηθάει – περισ-
 σότερο καί ἀπό τήν πνευματική μελέτη – διότι
 αὐτή ἡ χαρά τοῦ πνευματικοῦ συνδέσμου τοῦ
 δίνει ὀρεξη μεγάλη, γιά νά ἀγωνίζονται πνευ-
 ματικά. Ἀκόμη καί στήν ἐργασία, σέ μιά δημό-
 σια ὑπηρεσία κ.λπ., καλά εἶναι νά γνωρίζονται
 μεταξύ τους οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι, γιά νά
 ἀλληλοβοηθοῦνται. Μπορεῖ, ἄς ὑποθέσουμε,
 νά παρουσιασθῇ ἓνα πρόβλημα μεταξύ συνα-
 δέλφων, νά χρειάζονται ἀλληλοσυμπαράστα-
 ση καί νά διστάζη ὁ ἓνας νά μιλήσῃ στόν ἄλ-
 λον, ἄν δέν γνωρίζονται.

* Ἀπό τό βιβλίον: Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, *Λό-
 γοι*, Τόμος Β' *Πνευματική ἀφύπνιση*, σελ. 323, Ἔκδ. Ἱε-
 ροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολό-
 γος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2001.

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπον
 ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
 στή διεύθυνση
 www.orthodoxnet.gr
 Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν επίσκεψη στήν ἰστοσελίδα:
 www.orthros.org

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ

«Οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος καί μετὰ παρανομούντων οὐ μή εἰσέλθω· ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων καί μετὰ ἀσεβῶν οὐ μή καθίσω... ὁ πούς μου ἔστη ἐν εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις εὐλογῆσω σε, Κύριε...»
(Ψαλμ. 25, 4-5, 12)

Μακαριώτατε,

Πληροφορηθέντες περί τοῦ μέλλοντος νά συνέλθει στόν Ἅγιο Ἀνδρέα Ἀττικῆς Συνεδρίου γιά τήν Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό (9-16 Μαΐου 2005), εὐσεβάστως Σᾶς ὑποβάλλουμε ἐνημερωτικό κείμενο σχετικό μέ τίς λεπτομέρειες τοῦ προγράμματος τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου. Οἱ πληροφορίες ἔχουν ληφθεῖ ἀπό τό site τοῦ ΠΣΕ.

Φρονοῦμε ὅτι ἡ ἐνημέρωση αὐτή θά Σᾶς φανεῖ χρήσιμη διά τήν καθόλου ποιμαντική Σας τοποθέτηση στό ἐν λόγῳ θέμα:

«Ἐλθέ, Ἅγιον Πνεῦμα, ἴασαι καί συμφιλίωσε» !

Μ' αὐτές τίς προτεσταντικές-πεντηκοστιανές κραυγές προαναγγέλλεται ἡ διοργάνωση τοῦ Συνεδρίου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) γιά τήν Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό στόν Ἅγιο Ἀνδρέα Ἀττικῆς ἀπό 9-16 Μαΐου 2005. Προσκεκλημένοι ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θά καταφθάσουν 500 ἀντιπρόσωποι, προερχόμενοι ἀπό ὅλες τίς αἰρετικές παραφυάδες τοῦ κόσμου. Μετά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα καί τό πρῶτο ἄνοιγμα –ἐπιτέλους!– τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος στόν πλουραλισμό καί τήν πολυπολιτισμικότητα τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἀκολουθοῦν τά «ἐκγονά» του, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ταλαιπωρημένης «χριστιανικῆς» Δύσεως.

Θά ἔλθουν ὅλες λοιπόν οἱ «χριστιανικές» ἀντιπροσωπεῖες γιά νά παρακαλέσουν μαζί μας τό ...Ἅγιο Πνεῦμα, γιά νά μᾶς θεραπεύσει καί νά μᾶς συμφιλιώσει! Ποιό εἶναι αὐτό τό Ἅγιο Πνεῦμα; Ἀπό τί καί πῶς θά μᾶς θεραπεύσει; Ποιούς μέ ποιούς θά συμφιλιώσει; Σ' αὐτά

ὄλα τά σοβαρά ἐρωτήματα ἡ συνταγή τῆς ἀπαντήσεως τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι γνωστή :

«Κάτω ἡ ἐσωστρέφεια, ζήτω ἡ ἐξωστρέφεια,
κάτω ἡ ἀπομόνωση, ζήτω ἡ ἐκτόνωση,
κάτω οἱ φουνταμενταλιστές, ζήτω οἱ ἐκσυγχρονιστές,
κάτω οἱ ὑπερορθόδοξοι, ζήτω οἱ νεορθόδοξοι».

Ἄστειεῦμαστε λίγο, ἀλλά τά πράγματα εἶναι καί σοβαρά καί δυσάρεστα. Οἱ ἀληθινοί ποιμένες σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή, ὀφείλουν βλέποντας τόν οἰοδήποτε ἐπερχόμενο πνευματικό κίνδυνο νά προειδοποιοῦν τοὺς πιστοὺς γιά νά φυλαχθοῦν. Ἀλλοίμονό τους ἂν δέν τό πράξουν· ἀλλοίμονο ὅμως καί στοὺς πιστοὺς ἂν ἀδιαφορήσουν (Ἱεζ. 33, 1-7). Γι' αὐτό θά προσπαθήσουμε μ ὀ ν ο μέ στοιχεῖα νά παρουσιάσουμε τί μέλλει γενέσθαι καί καθένas ἄς ἀναλάβει τίς προσωπικές του εὐθύνες.

Τό θέμα, ὁ κύριος σκοπός καί οἱ ἐπί μέρους στόχοι τοῦ Συνεδρίου.

Τό κεντρικό θέμα τοῦ Συνεδρίου εἶναι :

«Ἐλθέ, Ἅγιο Πνεῦμα, ἴασαι καί συμφιλίωσε».

Ὁ κύριος σκοπός τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΠΣΕ γιά τήν Παγκόσμια Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό, σύμφωνα μέ τίς ἐπίσημες πληροφορίες, εἶναι «νά ἐνισχύσει τοὺς Συνέδρους ὥστε νά συνεχίσουν τήν κλήση τους στό νά εἶναι μαζί στήν Ἱεραποστολή καί νά ἐργάζονται μέ σκοπό τήν συμφιλίωση καί τήν θεραπεία ἐν Χριστῷ στόν κόσμο τοῦ Θεοῦ σήμερα», ἐνῶ μεταξύ τῶν ἐπί μέρους στόχων περιλαμβάνονται οἱ προσπάθειες :

νά καταφέρει, ὥστε τό συνέδριο νά γίνει μιᾶ ζωντανή κοινότητα συμφιλίωσης καί θεραπείας,

νά δώσει ἐμπειρία θεραπείας καί συμφιλίωσης πού ὀδηγεῖ στήν μεταμόρφωση τῶν προσώπων,

νά παλέψει, ὥστε τό Συνέδριο νά γίνει ἕνα

σημείο συμφιλώσεως και θεραπείας μεταξύ των ἐκκλησιῶν,

νά γιορτάσει τὴν ἐνότητά μας ἐν Χριστῷ καὶ τῇ δοσμένη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ποικιλία μας (διαφορετικότητά μας),

νά πείσει τοὺς συμμετέχοντες νά δεσμεύσουν τὸν ἑαυτό τους, ὥστε νά γίνουν παράγοντες-πολλαπλασιαστές τῆς συμφιλώσεως καὶ θεραπείας στὶς ἐκκλησίες τους, στὶς κοινότητες καὶ τὰ περιβάλλοντά τους.

Πιστεύει ἐπίσης ἡ Ἐπιτροπὴ Ἱεραποστολῆς ὅτι μπορεῖ νά συμβάλει, ἀφοῦ «τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι παρόν καὶ ἐνεργό στὴν ἐκκλησία καὶ τὸν κόσμο», ὥστε νά διορθωθοῦν οἱ διαταραγμένες σχέσεις μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, **μ ε τ α ξ ὺ τ ῶ ν** «ἐκκλησιῶν» κλπ.

Μέσα ἀπ' αὐτές τίς διακηρύξεις διακρίνει κανεὶς τὸ «πιστεύω» τοῦ ΠΣΕ. Πιστεύει ὅτι ὅλοι οἱ συμμετέχοντες σ' αὐτὸ εἶναι ἐνωμένοι ἐν Χριστῷ, ὅτι μπορεῖ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι νά ἀποτελέσει πρότυπο συμφιλώσεως μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀνθρώπων μεταξύ τους, νά μεταμορφώσει τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκόμη καὶ ἐκκλησίες μπορεῖ νά συμφιλώσει!!

Οἱ συμμετέχοντες

Σύμφωνα μὲ τὴν ἱστοσελίδα τοῦ ΠΣΕ, οἱ συμμετέχοντες στό Συνέδριο θά εἶναι 500. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ 400 θά εἶναι μέλη (members) τοῦ Συνεδρίου ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι 100 θά εἶναι σύμβουλοι (advisers and consultants). Πέραν αὐτῶν θά ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι συνεργάτες, φροντιστές, παρατηρητές, ἐκπρόσωποι τοῦ τύπου, κλπ. Πῶς ὀρίζονται καὶ κατανέμονται οἱ σύνεδροι; Οἱ σύνεδροι ὀρίζονται ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΠΣΕ κατόπιν προτάσεως τοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Παγκόσμια Ἱεραποστολή καὶ τὸν Εὐαγγελισμό καὶ ἄλλων συνδεομένων μὲ αὐτὸ ὄργανισμῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τίς ἐκκλησίες-μέλη τοῦ ΠΣΕ καὶ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, Πεντηκοστιανούς καὶ Εὐαγγελικούς.

Ἄν δεῖ κάποιος τὸν κατάλογο τῶν ἐκκλησιῶν-μελῶν τοῦ ΠΣΕ, θά ἀπορήσει καὶ θά φρίξει. Στ' ἀλήθεια δέν μπορεῖ νά χωρέσει τὸ μναλό σου πῶς καταδέχονται οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες νά μπαίνουν στό βδελυρὸν κατάλογο τῆς Παναγιώσεως τοῦ ΠΣΕ ἀνάμεσα σὲ αἰρετικές παρασυναγωγές, ὁμάδες καὶ ὁμαδοῦλες

ἀλφαθητικῶς καὶ νά σύρονται σὲ συνεργασία μαζί τους καὶ μάλιστα σχετικὰ μὲ τὴν ἱεραποστολή. Ἔτσι στή λίστα τῶν «ἐκκλησιῶν» τῆς Εὐρώπης πρώτη εἶναι ἡ Action of Churches Together in Scotland (τί εἶναι ἄραγε τοῦτο τὸ πρᾶγμα;) ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (Church of Greece) κατατάσσεται μετὰ τὴν «ἐκκλησία» τῆς Ἀγγλίας (Church of England) καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν «ἐκκλησία» τῆς Ἰρλανδίας (Church of Ireland). Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο (Ecumenical Patriarchate of Constantinople) λόγῳ τῆς... οἰκουμενικῆς αὐτοσυνειδησίας του κατατάσσεται μετὰ τὸ οἰκουμενικὸ Συμβούλιο τῆς Δανίας (;) (Ecumenical Council of Denmark) καὶ πρὸ τῆς Ἑσθονικῆς Εὐαγγελικῆς Λουθηρανικῆς «ἐκκλησίας» (Estonian Evangelical Lutheran Church). Πλήρης «ἰσοτιμία» τῶν «ἐκκλησιῶν» – γράφει πλήρης νεοταξική ἰσοπέδωση! Ἴσως ὁ πολὺς καθηγητὴς κ. Πέτρος Βασιλειάδης, ὁ ὁποῖος τυγχάνει ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παγκοσμίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ στό παρόν Συνέδριο, αὐτὸ νά ἐννοοῦσε ὅταν μιλοῦσε «γιὰ ἐπαναπροσδιορισμὸ τῆς Ἐκκλησιολογίας», ὅπως εἶχε δηλώσει παλαιότερα. Θά πρέπει δηλαδή νά «καταλάβουν» οἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες ὅτι δέν ἀποτελοῦν τίποτε περισσότερο ἀπὸ θέσεις στόν κατάλογο τοῦ ΠΣΕ ἀνάμεσα σὲ αἰρετικές ὁμάδες, πολλές ἀπὸ τίς ὁποῖες δέν ἀριθμοῦν περισσοτέρους ἀπὸ 10.000-20.000 ὁπαδούς.

Ἀνάμεσα στοὺς προσκεκλημένους συνέδρους στό Συνέδριο γιὰ τὴν Ἱεραποστολή βρισκονται καὶ Πεντηκοστιανοί. Δέν γνωρίζουμε τί γινόταν σὲ προηγούμενα σχετικὰ συνέδρια, ἀλλὰ μὲ αὐτὴ τὴν πρόσκληση τὸ ΠΣΕ κάνει ἀνοιγμα στὴν παραθρησκεία. Εἶναι γνωστὸς σὲ πολλοὺς οἱ πρακτικὲς τῶν Πεντηκοστιανῶν στὶς συνάξεις τους: Μουσικά ὄργανα, φωνές καὶ κραυγές μὲ τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὸ «Ἅγιο Πνεῦμα» γιὰ νά βαπτισθοῦν μὲ αὐτὸ· ψευδοθεραπείες ἀσθενῶν· δῆθεν γλωσσολαλίς –στὴν πραγματικότητα ἀναρθρὸς κραυγές, ἀκατανόητα λόγια. Λοιπὸν καλωσῆλθατε Πεντηκοστιανοί στό φαν-κλάμπ τῆς Παναγιώσεως· μαζί σας θά προσευχηθοῦμε στό Ἅγιο Πνεῦμα νά μᾶς θεραπεύσει καὶ νά μᾶς συμφιλώσει· μαζί σας θά σκεφθοῦμε καινούργιες μεθόδους εὐαγγελικοῦ κηρύγματος!

Home Groups = Μάντρωμα καί Χειραγώγη-ση

Οί 400 Σύνοδοι θά μοιρασθοῦν σέ 40 ομάδες, τά λεγόμενα Home Groups. Αὐτά τά Home Groups ἔχουν μεγάλη σημασία γιά τήν προώθηση τῶν σκοπῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἄς δοῦμε πῶς δουλεύουν αὐτές οἱ ομάδες: Κάθε ομάδα α) ἀποτελεῖται ἀπό 10 Σύνοδους. β) εἶναι, κατά τίς πληροφορίες τοῦ ΠΣΕ, «οἰκου-μενική καί πολυπολιτισμική» γ) καθοδηγεῖται καί δέχεται συμβουλές ἀπό κάποιον advisor ἢ consultant ἢ facilitator. Θέλετε τώρα νά δοῦμε ἕνα πιθανό παράδειγμα μιᾶς τέτοιας ομάδας; Μαζεύονται: ἕνας Λουθηρανός τῆς Ἑσθονικῆς ἐκκλησίας, ἕνας Ὀρθόδοξος Ρουμάνος, ἕνας Πρεσβυτεριανός τῆς Νιγηρίας, ἕνας ἐπισκοπελιανός τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ἕνας Πεντηκοστιανός τῆς Παραγουάης, ἕνας Μεθοδιστής τῶν ΗΠΑ, μιά ἀγγλικανή ἰέρεια, ἕνας βαπτιστής ἀπό τήν Κοινότητα Βαπτιστῶν τοῦ Δυτικοῦ Κογκό, ἕνα μέλος τοῦ Maori ecumenical body in Aotearoa τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἕνας Γερμανός Εὐαγγελικός, ἕνα μέλος τῆς Μοραβιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Jamaica.

Καί ὅλοι αὐτοί τί κάμουν; Μετά τό πρωινό τους μεταξύ ἄλλων μελετοῦν μαζί ἐπιλεγμένα κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς! Μά πῶς νά μελετήσῃ αὐτή ἡ βαδύλωνα τῆς δαιμονικῆς συγχύσεως τήν Ἁγία Γραφή; Τόσα αἰρετικά δόγματα, τόσες διαφορετικές νοοτροπίες καί πλάνες πῶς θά συγκερασθοῦν; Πῶς θά ὑπάρξει –ὄχι θεολογική συμφωνία, αὐτό εἶναι ἀπίθανο– μιά στοιχειώδης συνεννόηση; Μήν ἀνησυχεῖτε καθόλου. Τό ΠΣΕ ἔχει φροντίσει. Οἱ ποι-κίλοι συμβουλάτορες (advisors, consultants, facilitators, counselors), ἕνας τοῦλάχιστον γιά κάθε ομάδα, (Group leader) θά συμβουλευοῦν, θά συντονίζου, θά συμφιλώνουν, θά κατευ-νάξουν, θά διευκολύνουν καί μέ μιά λέξη θα χ ε ι ρ α γ ω γ ο ῦ ν τά 10 πρόδοτα πού θά τοῦς ἔχουν ἀναθέσει. Ὅπως θά καταλάβατε οἱ συμ-βουλάτορες αὐτοί –100 τόν ἀριθμό– δέν θά εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό ἐξειδικευμένοι ψυχολό-γοι, ψυχοθεραπευτές καί τά παρόμοια. Γι' αὐτό δέν περιλαμβάνονται στόν ἀριθμό τῶν συνέδρων. Ἡ συγκρότηση ἐξ ἄλλου τῆς 10με-λοῦς ομάδας μᾶς θυμίζει ὁμαδική ψυχοθερα-πεία. Τό βράδυ γίνεται καί ἄλλη συνάντηση

τῆς ομάδας «γιά νά μοιρασθοῦν τίς ἐμπειρίες τῆς ἡμέρας καί νά προετοιμασθοῦν γιά τήν ἐπομένη ἡμέρα».

Πέραν ὅμως τῆς ὁμαδικῆς καθοδηγήσεως θά ὑπάρχει ἐπίσης μιά εἰδική ομάδα «συμβού-λων» πού θά προσφέρει «ἀτομικές συμβουλές, ποιμαντική μέριμνα καί πνευματική καθοδή-γηση».

Plenary = Τό «ζαλισμένο κοπάδι», στό μα-ντρί.

Κάθε μέρα στίς 11.00 συγκεντρώνονται οἱ σύνοδοι σέ Ὀλομέλεια (plenary). Ἐχοντας ὑποστῆ ἕνας-ἕνας οἱ σύνοδοι τήν ἐπί μέρους λεπτομερῆ ἐπεξεργασία συγκεντρώνονται ὅλοι μαζί. Πρέπει νά ἀποβάλουν τά τελευταῖα προσωπικά-ὁμολογιακά χαρακτηριστικά τους, νά ἀδειάσουν τό νοῦ τους καί τήν καρδιά τους ἀπό τά δικά τους δεδομένα. Ἐπειτα σέ μιά κοι-νή γιά ὅλους ψευδοθεολογική γλῶσσα –«ὦρα εἰλικρινείας»– νά ἀκούσουν τά οἰκουμενιστικά μηνύματα καί μέσα σέ κλίμα μιᾶς ψευδοαγά-πης καί ψευδοασφάλειας νά τά ἀποδεχθοῦν, νά τά χωνέψουν. Θέματα πού οἱ Σύνοδοι θά ἀκούσουν νά ἀναπτύσσονται κατά τήν Ὀλομέ-λεια θά εἶναι μεταξύ ἄλλων: «Ἐλθέ, Ἅγιο Πνεῦμα, ἴσασαι καί συμφιλίωσε», «Καλεσμένοι νά εἶμαστε συμφιλωτικές καί θεραπευτικές κοινότητες», «Θεραπεία».

Synaxeis

Δύο φορές κατά την περίοδο τοῦ ἀπογευ-ματος θά ὁργανώνονται 10 παράλληλες «Συ-νάξεις» (συνολικά 50-60 συνάξεις κατά τή διάρκεια τοῦ Συνεδρίου) ὅπου θά παρουσιάζονται τά θέματα τῆς Ὀλομέλειας εἴτε μέσω φίλμς καί θεατρικῶν ἀναπαραστάσεων (πρβλ. fame story!) εἴτε μέ τήν διοργάνωση στρογγυ-λοῦ τραπέζιου καί ἄλλων συζητήσεων. Ἐτσι ὅλο τό πνεῦμα τοῦ Συνεδρίου ἐμπεδώνεται μέσω τῆς εἰκόνας καί τῶν φιλικῶν συζητήσε-ων. Οἱ Σύνοδοι εἶναι ἔτοιμοι νά οἰκειοποιη-θοῦν τά μηνύματα καί νά γίνουν «πολλαπλα-σιαστές» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στή χώρα τους.

Οἰκουμενιστική λατρεία

Μετά τίς πρωινές συναντήσεις τῶν Home Groups ἀκολουθεῖ «λατρεία» (10-10.30). Δέν καταλάβαμε τί ἐννοοῦσε ὁ ἀρμόδιος τῆς Ἱερᾶς

Συνόδου πού μᾶς πληροφόρησε ὅτι κατά τή διάρκεια τοῦ Συνεδρίου δέν θά γίνουν συμμοσευχές, γιατί σύμφωνα μέ τό Πρόγραμμα, «κατά τή διάρκεια τοῦ Συνεδρίου θά γίνονται προσευχές στίς ὁποῖες θά εἶναι ἐλεύθερη ἡ πρόσβαση σέ ὅλους». Ἐπίσης θά ὑπάρχει ὑπαίθριο παρεκκλήσιο ἀνοιχτό σέ ὅλους, ὅπου θά γίνονται προσευχές ἀπό διάφορες Ὁμολογίες σέ ὧρες ἐκτός τοῦ προγράμματος τοῦ Συνεδρίου.

Στά πλαίσια αὐτῆς τῆς «λατρείας» «θά πραγματοποιηθοῦν καί 5 (πέντε) ἀκολουθίες θεραπείας (healing services) κατά τήν παράδοση διαφόρων Ὁμολογιῶν, τίς ὁποῖες ὅλοι θά μποροῦν νά παρακολουθήσουν». Πρόκειται γιά τίς πεντηκοστιανές-«χαρισματικές» πρακτικές. Ἀφοῦ τό θέμα τοῦ Συνεδρίου εἶναι «Ἐλθέ, Ἅγιο Πνεῦμα, ἴασαι καί συμφιλίωσε», σκέφτηκαν, φαίνεται, οἱ ὑπεύθυνοι νά δοκιμάσουν καί τίς πρακτικές αὐτές, γιά νά πετύχουν τή συμφιλίωση μέ τούς Πεντηκοστιανούς καί εἰδικά τή λεγόμενη χαρισματική κίνηση, οἱ ὅποιοι κάνουν φοβερή θραύση, εἰδικά στή Νότια Ἀμερική, ἐκτοπίζοντας τόν Καθολικισμό καί τόν Προτεσταντισμό.

Τήν Κυριακή 15 Μαΐου, σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα, οἱ σύνοδοι θά ἐξαπολυθοῦν στίς ἐνορίες τῆς Ἀττικῆς, γιά νά συμμετάσχουν στή λατρεία τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν ἀφοῦ, ὅπως γράφει τό πρόγραμμα «οἱ Ἕλληνες οἰκοδεσπότες μας μᾶς ἔχουν προσκαλέσει νά περάσουμε τή μέρα μας στίς τοπικές ἐκκλησιαστικές συναθροίσεις». Τέλος τό ἴδιο βράδυ ὅλοι οἱ σύνοδοι «θά συγκεντρωθοῦν στόν Ἄρειο Πάγο ὅπου θά γίνει μιά ἀποχαιρετιστήρια ἀκολουθία, ἀνοιχτή γιά τίς ἐνορίες τῶν Ἀθηνῶν καί τά γκρούπ τῶν ἐπισκεπτῶν».

**Κριτική Θεώρηση – Ὁρθόδοξη ἀξιολόγηση
Μία ἐπιβεβλημένη στάση**

Μετά τήν παρουσίαση τῶν πτυχῶν τοῦ Συνεδρίου ἀντιλαμβάνεται κάθε εἰλικρινῆς χριστιανός ὅτι πραγματικός σκοπός του εἶναι ἡ ἐξαφάνιση τῶν διαφορῶν, ἡ βίαιη ἐνοποίηση τῶν δογμάτων μέσῳ ἑνός χειρισμοῦ τῶν συμμετεχόντων Συνέδρων, χειρισμοῦ ἐπιμόνου, διαρκοῦς, πολῦωρου καί ἐξαντλητικοῦ. Ἡ ἀπομόνωση τῶν Συνέδρων ἀπό τούς ὁμοπίστους τους, ἡ βίαιη κατ' οὐσίαν ἐνταξή τους σέ μιά

δεκαμελῆ ἀλλοπρόσαλλη ὁμάδα ἀλλογλωσσῶν καί ἑτεροπίστων, ἡ παράδοσή τους στά χέρια τῶν ἀτέλειωτων συμβουλατόρων, τό διαρκές μεθοδικό σφυροκόπημά τους μέ φίλμς, παραστάσεις, πάνελ συζητήσεων, προσευχές καί ἀγιογραφικές μελέτες καί πεντηκοστιανές «θεραπεῖες» στοχεύει στήν ὁμογενοποίηση τοῦ φρονήματος. Αὐτό πού συμφιλώνει ὅλους δέν εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά τό ἀκάθαρτο πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς πού μέ τή χειραγώγηση τῶν «εἰδικῶν» τούς ἐπιβάλλει τό συμφυρμό, τόν περιορισμό τῶν ἰδεῶν τους στόν ἐλάχιστο κοινό παρανομαστή, τήν ψευδαίσθηση τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότητας καί τῆς ἀσφάλειας.

Γιά ὅσους ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ τίς νέες αἱρέσεις οἱ μέθοδοι τοῦ ΠΣΕ παραπέμπουν στίς μεθόδους τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων (cults). Αὐτό θά πει διαδοχικός χειρισμός τῶν ἰδίων προσώπων σέ πολλούς ὁμόκεντρος κύκλους, ἀπό τό μικρότερο (μικρή, «οἰκογενειακή» ὁμάδα) στό μεγαλύτερο. Ἐπανάληψη ἀναπτύξεως τῶν ἰδίων ἰδεῶν καί ἀρχῶν μέ τήν ἴδια ὀρολογία, μέχρις ὅτου οἱ συμμετέχοντες τά κάνουν κτῆμα τους καί γίνουν, ὅπως τό ζητᾶ καί τό ΠΣΕ, πολλαπλασιαστές (multipliers) τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Αὐτό βέβαια τό πνεῦμα καί οἱ μεθοδεύσεις μέσα στό ΠΣΕ εἶναι ἐπόμενα καί σχεδόν φυσικά στό χῶρο τῆς Δύσεως. Ἀλλά οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοί καί λαϊκοί πῶς μποροῦν νά συμμετάσχουν σέ ἕνα τέτοιο συνονθύλευμα;

Τό μοναδικό τους ἐπιχείρημα, ὅτι δηλαδή παρίστανται σέ τέτοια συνέδρια γιά νά δώσουν ὀρθόδοξη μαρτυρία, τούς τό ἀφαιρεῖ τό συγκεκριμένο «στήσιμο» τοῦ Συνεδρίου. Κι ἂν θέλουν ἀκόμη, εἶναι ἀδύνατο μέσα σ' αὐτές τίς ὁμαδοῦλες νά δώσουν ὀρθόδοξη μαρτυρία καί ὁμολογία. Ὁ leader τῆς ὁμάδας θά τούς ἐπαναφέρει στήν συμφιλίωση καί τό κοινό πνεῦμα. Ἄν θέλουν λοιπόν νά εἶναι εἰλικρινεῖς ἀπέναντι τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν καί τοῦ ἑαυτοῦ τους, πρέπει νά ἀπαντήσουν στά κάτωθι ἐρωτήματα :

- α) Πιστεύουν οἱ ἐν λόγω ὀρθόδοξοι ἐκπρόσωποι στήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτή τήν πνευματική Βαβέλ, ὅπως διακηρύττει ἡ σχετική Ἐπιτροπή τοῦ ΠΣΕ ;
- β) Πιστεύουν ὅτι μαζί μέ ὅλες αὐτές τίς

αίρέσεις, όπως ισχυρίζεται τό ΠΣΕ, αποτελούν ή ότι μπορούν νά αποτελέσουν μιά ζώσα κοινότητα συμφιλίωσης καί θεραπείας; Νοιώθουν επίσης ότι μπορούν μαζί μέ όλες τίς αίρέσεις, μαζί μέ τούς Πεντηκοστιανούς, τίς επισκοπίνες, τίς παπαδίνες, πολλές από τίς όποιες δημόσια διακηρύττουν τή λεσβιακή τους «ιδιαιτερότητα», «νά γιορτάσουν τήν ένότητά τους έν Χριστώ» καί νά διατρανώνουν τήν «διαφορετικότητα» τους;

γ) Πιστεύουν ότι τό ΠΣΕ μπορεί, όπως ισχυρίζεται, νά βοηθήσει τούς ανθρώπους νά συμφιλιωθούν μέ τό Θεό καί μεταξύ τους; ότι μπορεί νά αποκαταστήσει τίς χαλασμένες σχέσεις τών εκκλησιών;

Αν όλα αυτά τά πιστεύουν, τότε, έχοντας εκχωρήσει τήν μοναδικότητα αληθείας καί σωτηρίας τής Ορθοδόξου Εκκλησίας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο αίρέσεων καί παραθρησκείας, είναι ελεύθεροι νά μαζέψουν τούς λιγοστούς ύποστηρικτές τους, νά φτιάξουν μιά δική τους «εκκλησία»-σέκτα καί νά συγκαταριθμηθούν στίς «εκκλησίες» του ΠΣΕ. Αλλά δέν είναι ελεύθεροι, δέν δικαιούνται νά εμφανίζονται εκπροσωπούντες τό ορθόδοξο ποίμνιο.

Ηδη ή αποθράσυνση τών ελλήνων οίκου-μενιστών γίνεται επικίνδυνη για τήν ένότητα τής Εκκλησίας μας. Καυχώνται ότι για πρώτη φορά γίνεται παρόμοια συμμάζωξη σέ ορθόδοξη χώρα. Αυτό προξενεί σέ όλους μας λύπη καί οργή. Αλλά καί κάτι περισσότερο: αποφασιστικότητα. Μήπως οί έν λόγω κύριοι νομίζουν ότι είναι ελεύθεροι νά προσβάλλουν τήν Ορθόδοξη Πίστη καί Παράδοση, νά άσελγούν σέ ό,τι ιερώτερο καί πολυτιμώτερο έχουμε, τήν μόνη έλπίδα καί χαρά μας; Πιθανόν γι' αυτούς ό θησαυρός τής Ορθοδοξίας νά μή σημαίνει τίποτε άλλο παρά έμπόρευμα για ανταλλαγή, ύλικό για μαγείρεμα στό άκάθαρτο τσουκάλι τής Ν. Έποχής. Πιθανόν οί σκοτεινές διασυνδέσεις τους, τό δοϋναι καί λαβείν μέ τή Νέα Έποχή καί τή Νέα Τάξη καί οί ανειλημμένες ύποχρεώσεις τους νά τούς αναγκάζουν νά προχωρούν σέ όλο καί τολμηρότερες κινήσεις. Ας γνωρίζουν όμως ότι ύπάρχουν όρια στήν οίκονομία καί στήν ύπομονή μας: όρια όχι αυθαίρετα, αλλά επιβεβλημένα υπό τών Αγίων Πατέρων. Καθώς από καιρό υπερ-

βαίνουν τά όρια αυτά, νά γνωρίζουν ότι θά βρεθούν πρό εκπλήξεων καί θά είναι ύπεύθυνοι για τόν διερωρηγμένο χιτώνα του Κυρίου.

Απορούμε. Πώς μπορούν νά ανατρέπονται τόσο ιεροί κανόνες πού αναφέρονται σαφώς στό θέμα τής συμπροσευχής μέ τούς αίρετικούς;

Κανόν ι' τών Αγίων Αποστόλων (Πηδάλιον έκδ. Αστήρ 1976)

Εί τις άκοινωνήτω, κών έν οίκω συνεύξηται ούτος άφοριζέσθω.

Κανόν με' Αγίων Αποστόλων (ένθ' άν. σελ. 50)

Επίσκοπος, ή Πρεσβύτερος, ή Διάκονος αίρετικοίς συνευξάμενος, μόνον, άφοριζέσθω, εί δέ έπέτρεπεν αυτοίς, ως Κληρικοίς ενεργήσαι τι, καθαιρείσθω.

Κανόν λγ' τής έν Λαοδικεία τοπικής Συνόδου (ένθ' άν. σελ. 433)

Ότι ου δει αίρετικοίς ή σχισματικοίς συνεύχεσθαι.

Ερώτησις Θ' Τιμοθέου Αλεξανδρείας (ένθ' άν. σελ 670)

Εί όφείλει Κληρικός εύχεσθαι, παρόντων Άρειανών, ή άλλων αίρετικών; ή ουδέν αυτόν δλάπτει, όπόταν αυτός ποιή τήν εύχήν, ήγουν τήν προσφοράν;

Απόκρισις

Έν τή θεία άναφορᾷ ό Διάκονος προσφωνεί πρό του άσπασμου. «Οί άκοινωνήτοι περιπατήσατε» Ουκ όφείλουσιν ούν παρεΐναι, εί μή άν επαγγέλλονται μετανοείν καί εκφεύγειν τήν αίρεσιν.

Ερμηνεία: ...άποκρίνεται, ότι έν τῷ καιρῷ τής ιερουργίας ό Διάκονος φωνάζει νά εκδουν έξω του ναού όσοι είναι Κατηχούμενοι, λέγων: "Όσοι Κατηχούμενοι προέλθετε (τουτο γάρ δηλοϊ τό, οί άκοινωνήτοι περιπατήσατε). Ανίσως λοιπόν όσοι είναι Κατηχούμενοι δέν συγχωρούνται νά σταθούν έν τῷ καιρῷ, όταν γίνεται ή θεία Λειτουργία, πόσω μάλλον αίρετικοί; έξω μόνον, άν ύπόσχονται νά μετανοήσουν καί νά φύγουν από τήν αίρεσιν· πλην καί τότε πάλιν δέν πρέπει νά αφήνονται μέσα εις τόν ναόν, αλλά νά στέκονται έξω μέ τούς Κατηχουμένους. Εί δέ τοιουτοτρόπως δέν ύπόσχονται, ουδέ μέ τούς Κατηχουμένους συγχωρούνται νά στέκουν, αλλά νά αποδιώκονται

κατά τόν Βαλσαμώνα.

Κανών 5' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ (ἐνθ' ἄν. σελ. 422)

Περί τοῦ μή συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἰρέσει.

(Ἐπίσης κανόνες: ια', ιβ' καί ιγ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, δ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, θ', λδ' καί λζ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ – γιά τά δῶρα καί τούς συνεορτασμούς).

Τέλος θά μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε τούς τόσο βαρυσήμαντους 9^ο, 10^ο καί 11^ο στίχους τῆς Β' ἐπιστολῆς Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Στό 10^ο στίχο ἀπαγορεύει ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης στόν κάθε χριστιανό ἀκόμα καί νά χαιρετᾷ τόν αἰρετικό: **«καί χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε».**

Ἡ Ὁρθόδοξη Παράδοση τονίζει ὅτι ὁ ἡγαπημένος, ἐπιστήθιος μαθητής τοῦ Χριστοῦ θγαίνοντας ἀπό δημόσιο χῶρο μαζί μέ ἕνα πνευματικό του παιδί ἐξέφρασε τόν ἀποτροπιασμό του στή θέα τοῦ αἰρετικοῦ Κηρίνθου λέγοντας: «Πᾶμε γρήγορα, παιδί μου, νά φύγουμε μήπως πέσει ἡ σκεπή καί μᾶς πλακώσει».

Ποίος ἀπό μᾶς μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι μέσα στήν καρδιά του ἔχει πλουσιότερη ἀγάπη ἀπό τό μαθητή ... τῆς ΑΓΑΠΗΣ;

Μετά νύκτου σεβασμοῦ

- Ἄρχιμ. Σαράντης Σαράντος, Ἐφ. Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου
- Πρεσβ. Ἀθανάσιος Μηνᾶς
- Πρωτ. Ἰωάννης Φωτόπουλος, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς
- π. Γεώργιος Αὐθίνος, Εφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Ἐλευθερίου Κ. Χαλανδρίου
- Πρωτ. Λάμπρος Φωτόπουλος, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου

- ου Κοσμᾶ Ἀμαρουσίου
- π. Βασίλειος Κοκολάκης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ὑψώσεως Τ. Σταυροῦ Χολαργοῦ
- Πρωτ. Ἐμμανουήλ Μαθιουδάκης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Ἰωάννου Ν. Φιλ/φείας
- π. Εὐθύμιος Μουζακίτης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἀμαρουσίου
- Πρωτ. Ἀντώνιος Μπουσδέκης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου Νικαίας
- π. Βασίλειος Σπηλιόπουλος, Ἐφ. Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ν. Ἰωνίας
- π. Χρῆστος Κατσούλης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Παναγίας Βλαχερνῶν Ἀμαρουσίου
- π. Πέτρος Πανταζῆς, Ἐφ. Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως Χαλανδρίου
- π. Κων/νος Τερκεσίδης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Ἀντωνίου Κεραταινίου
- π. Δημήτριος Μπάτρης, Ἐφ. Ἱ. Προσκυνήματος Χριστοῦ Σπάτων
- π. Σταῦρος Τρικαλιώτης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς
- π. Γεώργιος Ἀδραμίδης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ὑψώσεως Τιμ. Σταυροῦ Αἰγάλεω
- π. Ἀναστάσιος Τραϊφόρος, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀθανασίου Μαρκοπούλου Ἀττικῆς
- π. Ἀναστάσιος Κοροπούλης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Θωμᾶ Ἀμαρουσίου
- π. Νικόλαος Πουρσανίδης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀχαρνῶν
- π. Γεώργιος Φωτόπουλος, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀναργύρων Κοζάνης
- Πρωτ. Χαράλαμπος Θεοδώσης, Ἐφ. Ἱ. Ν. Ἀγίου Νεκταρίου Κηφισιάς
- Πρωτ. Ἰωάννης Νιργιαννάκης, Ἐφ. Ἱ. Μ. Ἀγ. Σκέπης Δροσιᾶς
- Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Διαμαντόπουλος, Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου Ἡλιουπόλεως

Πρός τούς φίλους συνδρομητές

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι συνδρομητές τῆς *Παρακαταθήκης* νά γράφουν στό ἔντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς εὐαγνάγνωστα τά πλήρη στοιχεῖα τους (ὄνοματεπώνυμο, διεύθυνση, τηλέφωνο, ἀποστελλόμενο ποσό). Ἐπίσης οἱ ἱερεῖς παρακαλοῦνται –ἐφ' ὅσον λαμβάνουν τό περιοδικό στόν Ἱερό Ναό– νά γράφουν ἐκτός ἀπό τό ὄνοματεπώνυμό τους καί τά στοιχεῖα τοῦ Ναοῦ. Ἐτσι μᾶς διευκολύνετε στή διεκπεραίωση τῆς *Παρακαταθήκης*.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ
 του Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου,
 Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Ἀπό 9ης ἕως 16ης Μαΐου 2005 συγκαλεῖται στήν Ἀθήνα τό Συνέδριο τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) μέ ἀντικείμενο «τήν ἱεραποστολή καί τόν εὐαγγελισμό στόν κόσμο». Ἀπό τήν μελέτη τοῦ προγράμματος καί τῶν σκοπῶν τοῦ Συνεδρίου, ὅπως ἔχουν δημοσιευθῆ στήν ἴστοσελίδα τοῦ Π.Σ.Ε., προκύπτει γιά μία ἀκόμη φορά τό πρόβλημα τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων σέ ἕνα διεθνή Ὁργανισμό πού κυριαρχεῖ ἡ προτεσταντική θεολογία καί νοοτροπία.

Οἱ Ὁρθόδοξοι, πού ὡς μειοψηφία συμμετέχουν στά ἐκτελεστικά σώματα καί στά συνέδρια τοῦ Π.Σ.Ε., δέν μποροῦν νά ἐπηρεάσουν ἀποτελεσματικά τήν γραμμή καί τίς ἀποφάσεις του οὔτε νά δώσουν οὐσιαστική Ὁρθόδοξη μαρτυρία, ἐφ ὅσον μετά τήν Γενική Συνέλευσι τοῦ Νέου Δελχί (1961) δέν τοῦς ἐπιτρέπεται πλέον νά καταθέτουν ἰδιαιτέρα δήλωσι ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Στά Συνέδρια τοῦ Faith and Order στήν Λωζάννη (1927) καί στό Ἐδιμβούργο (1937), καθῶς καί στίς πρῶτες Γενικές Συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. στό Ἐδανστον (1954) καί στό Νέο Δελχί (1961), οἱ Ὁρθόδοξοι κατέθεταν ἰδιαιτέρα δήλωσι. Οἱ Ὁρθόδοξες Τοπικές Ἐκκλησίες συμμετέχουν πλέον ὡς παραφυάδες (denominations) τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἶναι γνωστές οἱ ἔντονες διαμαρτυρίες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πού κατεγράφησαν στό ἀνακοινωθέν τῆς Διορθοδόξου Συναντήσεως τῆς Θεσσαλονίκης (Μαΐος 1998). Γιά τόν λόγο αὐτό, τό Συνέδριο γιά τήν «ἱεραποστολή καί τόν εὐαγγελισμό στόν κόσμο», πού συγκαλεῖται στήν Ἀθήνα, δέν εἶναι δυνατόν νά μή ἐκφράζη τό πνεῦμα τοῦ Προτεσταντισμοῦ καί νά μή καταλήξῃ καί πάλι νά σύρῃ τοῦς Ὁρθοδόξους πίσω ἀπό τό προτεσταντικό ἄρμα, ὅπως ἐγίνε μέ τήν ὑπό τοῦ Π.Σ.Ε. προώθησι τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων καί τόν χαρακτηρισμό τῶν Μονοφυσιτῶν ὡς Ὁρθοδόξων.

Ἐπάρχουν ἴσως λόγοι πολιτικῆς καί σκοπιμότητος πού κάνουν πολλές Ὁρθόδοξες Ἐκ-

κλησίες νά συμμετέχουν στό Π.Σ.Ε., ἄσχετα ἂν δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἐκφραστοῦν καί νά εἰσακουσθοῦν. Ἐπιτρέπεται ὁμως ἡ θεολογία καί ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας νά ὑποτάσσονται σέ σκοπιμότητες;

Θά σχολιάσουμε κατωτέρω μερικά μόνον σημεῖα πού ἀφοροῦν τό Συνέδριο τῶν Ἀθηνῶν, στά ὁποῖα ἡ ἀντίθεσις τῆς προτεσταντικῆς θεολογίας πρὸς τήν Ὁρθόδοξο Πίστι μας εἶναι ἐμφανῆς. Καί αὐτό γιὰτί πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι τό Π.Σ.Ε. προσπαθεῖ νά φορέσῃ στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἕνα ροῦχο πού δέν τῆς ταιριάζει, δέν τῆς κάνει καί δέν τήν ἐκφράζει.

1. Ἡ ἱκετευτική κραυγή «Ἐλθέ Ἁγιον Πνεῦμα, ἴασαι καί συμφιλίωσε», ὡς κεντρικό θέμα τοῦ Συνεδρίου, ἀποκαλύπτει ἕνα ἀπολύτως προτεσταντικό «ἐκκλησιολογικό» πρόβληματισμό, πού δέν ἀγγίζει τό Ὁρθόδοξο πλήρωμα. Φανερώνει τήν προσδοκία τῶν Προτεσταντῶν γιά ἐξωτερική ἐνότητα παρά τήν διαφορετικότητα στήν πίστι καί τό ἦθος. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τήν αὐτοσυνειδησία ὅτι εἶναι ἡ Μία Ἁγία. Τό ἦθος τῆς εἶναι πάντοτε καί ἀναλλοιώτως τό εὐαγγελικό ἦθος. Οἱ ἁμαρτίες τῶν μελῶν τῆς δέν προσβάλλουν οὔτε τήν μοναδικότητά τῆς οὔτε τήν ἀγιότητά τῆς, ἐπειδή αὐτές οἱ ἰδιότητες ἀπορρέουν ἀπό τήν μοναδικότητα καί τήν ἀγιότητα τῆς αἰωνίας Κεφαλῆς τῆς. Ἡ δογματική πολυδιάσπασις, πού συντηρεῖται στό πλαίσιο τοῦ Π.Σ.Ε. καί ἀποτελεῖ κεντρικό ἄξονα γιά τήν ὑπαρξί του, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἐπιζητούμενη ἴασις καί συμφιλίωσις δέν πρόκειται νά εἶναι οὔτε ἐν Χριστῷ οὔτε διά Πνεύματος Ἁγίου. Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: «εἷς Κύριος, μία πίστις, ἕν βάπτισμα» (Ἐφ. δ' 5) συνιστᾷ θεμελιώδη ὄρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, στόν ὁποῖο δέν ἀνταποκρίνεται ἡ προτεσταντική προσδοκία.

2. Ἀπό τήν διερεύνησι τοῦ προγράμματος ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀθήνας προκύ-

ππει ότι και πάλιν ή προτεσταντική μεθοδολογία θά φιμώση τήν φωνή τών Ὁρθοδόξων Θεολόγων, οί όποιοι ένδέχεται νά συμμετάσχουν μέ τίς καλλίτερες τών προθέσεων. Ὅπως δυστυχώς έπεδλήθη νά γίνεται στίς συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. άπό τό 1961 και έντεϋθεν, οί Ὁρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι συμμετέχουν ώς μονάδες σκορπισμένες μέσα στό πλήθος τών έκατοντάδων Προτεσταντῶν συναδέλφων τους. Αυτό τό καθεστώς συμμετοχῆς δέν έπιτρέπει στους Ὁρθοδόξους νά έκφράζονται ώς εκπρόσωποι τῆς Μιάς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς και άδιδαιρέτου Ἐκκλησίας, οὔτε στήν φωνή τους νά έπηρεάζη σημαντικά τίς άποφάσεις τών κεντρικῶν οργάνων τοῦ Π.Σ.Ε. και νά άκούγεται ώς ή φωνή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀντιθέτως οί Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι, πού συμμετεῖχαν στά συνέδρια τοῦ Faith and Order και τοῦ Π.Σ.Ε. μέχρι τό 1961 στό Νέο Δελχί, έξέφραζαν μέ παρηρησία και σαφήνεια τήν διαφωνία τους γιά τήν έννοια τῆς ένώσεως τών χριστιανικῶν «έκκλησιῶν» καταθέτοντες ίδιαιτέρα δήλωσι ώς εκπρόσωποι τῆς Μιάς Ἀγίας Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διεύπωναν έπίσης εύθαρσῶς και τίς Ὁρθόδοξες άποψεις γιά τά συζητούμενα θέματα και γιά τίς μεθόδους, μέ τίς όποίες αυτά έπελύοντο. Παραθέτουμε μερικά αντιπροσωπευτικά άποσπάσματα:

Στήν Λωζάννη τό 1927 κατέθεσαν μεταξύ άλλων τήν άρρησί τους νά ύπογράψουν τίς κοινές άποφάσεις τοῦ Συνεδρίου: «οὔχι άνευ λύπης παρετηρήσαμεν, ότι αἱ τεθεῖσαι δάσεις πρὸς διατύπωσιν κοινῶν προτάσεων και έπιψηφίσιν αὐτῶν ύπό τοῦ Συνεδρίου άποκλίνουσιν έν πολλοῖς τῶν άρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τήν όποίαν αντιπροσωπεύομεν. Ἐντεϋθεν και θεωροῦμεν έργον συνειδήσεως, όπως άπόσχωμεν τῆς έπιψηφίσεως τῶν γενομένων έκθέσεων». Και κατωτέρω: «έν τοῖς ζητήμασι πίστεως και θρησκευτικῆς συνειδήσεως, κατά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὔδεις χωρεῖ συμβιβασμός, οὔδέ είναι δυνατόν νά ύποκρύπτονται ύπό τάς αὐτάς λέξεις δύο νοήματα και δύο διάφοροι άντιλήψεις και έξηγήσεις τῶν κοινῆ παραδεκτῶν γενομένων προτάσεων. Οὔδέ δύναται ποτε όρθόδοξος νά έλπίση ότι ένωσις στηριζομένη επί διαφορουμένων

προτάσεων είναι παραμόνιμος».

Στό Ἐδιμβούργο τό 1937 έτόνισαν τήν άντιθεσί τους στήν σύνταξι θεολογικῶν κειμένων μέ διαφορούμενη όρολογία: «Ἡμεῖς οἱ όρθόδοξοι άντιπρόσωποι τονίζομεν τήν άναγκαιότητα τῆς άκριβείας και τοῦ συγκεκριμένου έν τῆ διατυπώσει τῆς πίστεως, [...] Ἀντιτιθέμεθα εις άορίστους και άφηρημένους όρους, οἱτινες χρησιμοποιούνται, όπως ταυτίσωσι πρὸς άλλῆλας πραγματικῶς διαφόρους άντιλήψεις και διδασκαλίας».

Στό Ἐδανστον τό 1954 διεκήρυξαν: «Ἐν συμπεράσματι, όφείλομεν νά διαδηλώσωμεν τήν βαθεῖαν πεποίθησιν ήμῶν, ότι μόνον ή άγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διεφύλαξε τήν άπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς άγίοις πίστιν έν πάση τῆ πληρότητι και καθαρότητι αὐτῆς».

Και έν τέλει στό Νέο Δελχί τό 1961, πάλιν ώς άντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θέτουν μέ σαφήνεια τήν όριοθετική γραμμή μεταξύ προτεσταντικῆς και τῆς Ὁρθοδόξου άντιλήψεως περί χριστιανικῆς ένότητος: «Τό οικουμενικόν πρόβλημα, κατά τήν συνήθη αὐτοκατανόησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, είναι πρωτίστως πρόβλημα τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου. Τό κύριον πρόβλημα έν τῆ συναρτήσει ταύτη είναι τό τῆς κατατετημένης όμολογιακῆς μορφῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ (Denominationalism). Συνεπεία τούτου, τό πρόβλημα τῆς χριστιανικῆς ένότητος ή τῆς χριστιανικῆς επανενώσεως έξετάζεται συνήθως ως ζήτημα πανομολογιακῆς τινος συμφωνίας ή άποκαταστάσεως. Ἐν τῷ προτεσταντικῷ κόσμῳ τῆς άδεσμεύτου άνταλλαγῆς γνωμῶν μία τοιαύτη τοποθέτησις είναι τελείως φυσική. Διά τούς Ὁρθοδόξους όμως τό θεμελιῶδες οικουμενικόν πρόβλημα είναι τό τοῦ Σχίσματος. Οἱ Ὁρθόδοξοι δέν δύναται νά δεχθῶσι τήν ιδέαν μιᾶς όμοτιμίας (έξιώσεως) τῶν χριστιανικῶν όμολογιακῶν ομάδων (Denominationen), οὔτε έπίσης νά φαντασθῶσι τήν χριστιανικήν επανένωσιν ως, οὔτε όλίγον οὔτε πολύ, πανομολογιακήν συγκόλλησιν (παράθεσιν, adjustment). Ἡ ένότης έχει διασπασθῆ και δέον όπως κερδιθῆ εκ νέου. Διότι ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν είναι μία όμολογία, μία εκ τῶν πολλῶν, μία μεταξύ τῶν πολλῶν. Διά τούς Ὁρθοδόξους ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία είναι ή

(καθαυτό) Ἐκκλησία»¹.

3. Ἀπό τούς στόχους (objectives) πού ἔχει θέσει ἡ ἐπιτροπή γιά τήν «Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό στόν κόσμο» γίνεται ἀντιληπτό ὅτι ἡ «Ἱεραποστολή» συνίσταται στήν προσπάθεια συμμορφώσεως τῶν συνέδρων στό προτεσταντικό ἦθος πού ἔχει προσδιορισθῆ ἐκ τῶν προτέρων καί θά καλλιεργηθῆ ἀπό τά συμβουλευτικά κλιμάκια στίς ομάδες ἐργασίας. Ἐπιδιώξις τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι νά ἀποφοιτήσουν μετά ἀπό 10ήμερο συστηματικό «εὐαγγελισμό» οἱ παράγοντες («Ἱεραπόστολοι») πού θά ἐργασθοῦν γιά νά καλλιεργήσουν στόν χριστιανικό κόσμο τήν ἰδέα τῆς «ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ» [τῶν δογμάτων καί τῶν ἡθῶν], νά προωθήσουν μία «ὀλιστική Ἱεραποστολή».

Οἱ Ὁρθόδοξοι δέν μποροῦν νά ἀνεχθοῦν μία τέτοιου εἴδους Ἱεραποστολή μέσα στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀφ' ἐνός γιατί ἤδη ἀποτελεῖ πρόβλημα ἡ δρᾶσις αἰρετικῶν ομάδων καί κυρίως τῶν πεντηκοστιανῶν, καί ἀφ' ἑτέρου γιατί ἡ Ἱεραποστολή ἔχει ἐντελῶς ἄλλο περιεχόμενο καί σκοπό κατά τήν Ὁρθόδοξο Θεολογία.

Μεταξύ τῶν «Ἱεραποστολικῶν» στόχων τοῦ Συνεδρίου εἶναι ἡ «μεταμόρφωσις τῶν προσώπων» μέσα ἀπό τήν διαδικασία τῆς «ἰάσεως καί τῆς συνδιαλλαγῆς». Γιά τούς Προτεστάντες πού ἀγνοοῦν τόν μεταμορφωμένο ἐν Χριστῷ ἄνθρωπο, τόν ἅγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ στόχος αὐτός φαίνεται πολύ ἔλκυστικός, καθὼς ἡ ὀδύνη τῆς διασπάσεως ἔχει δημιουργήσῃ τό ὄραμα τῆς συνδιαλλαγῆς καί τῆς καταξίωσης τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου μέσα ἀπό τήν διαδικασία τῆς συμφιλιώσεως τῶν μέχρι τοῦδε ἀλληλο-υποβλεπομένων καί ἀλληλο-εχθρευομένων.

Γιά τούς Ὁρθοδόξους ὁμως ὁ στόχος τοῦ Συνεδρίου εἶναι παραπλανητικός, καθὼς ἡ ἀναζητούμενη μεταμόρφωσις τῶν προσώπων δέν ἔχει ὀρθόδοξο προοπτική, δηλαδή τήν ἀγιότητα. Μεταμορφωμένος ἄνθρωπος εἶναι αὐτός πού μέσα στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας καί μέσῳ τῆς ἀγιοπατερικῆς ὁδοῦ τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς θεώσεως φθάνει στήν ἔνωσί του μέ τόν Θεόν ἐν Χριστῷ. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι τό θαβώριον ὄρος τῆς ἰδικῆς μας μεταμορφώσεως ἐν τῷ Ἀκτίστῳ Φωτί τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου. Αὐτή εἶναι ἡ ἐλπίδα τῶν Ὁρθοδόξων καί αὐτήν προβάλλουν ὡς τήν ἐλπίδα τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἡ προτεσταντική ἀντίληψις, ἡ ὁποία ἀρνεῖται αὐτή τήν πραγματικότητα καί προσδλέπει σέ μία ἐσχατολογική μόνο πραγματοποίησί της, εἶχε ἐπισύρει τόν σχολιασμό τῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων στό Ἔβανστον διά τῶν ἐξῆς λόγων: «Πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά τονισθῆ μετά τῆς αὐτῆς ἐμφάσεως καί ἡ ἐνεστῶσα πραγματική παρουσία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ [...] Οὐδέν παρέλιπεν ὁ Θεός τό ἀναγκαιοῦν διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν καί τήν ἄμεσον μεταμόρφωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Τοιοῦτοτρόπως ἡ συμμετοχή ἡμῶν ἐν τῇ ἀνακαινισθεῖσῃ ζωῇ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι παροῦσα πραγματικότης καί μέλλουσα ὀλοκλήρωσις». Ποία ἐποφείλεται νά εἶναι ἡ ἀντίδρασις τῶν Ὁρθοδόξων σήμερα, ὁπότε ὡς «μεταμόρφωσις» τοῦ προσώπου φαίνεται νά νοῆται ἡ συμμόρφωσις στόν δογματικό πλουραλισμό καί στήν ἠθική ἀνεκτικότητα;

4. Ὅπως προκύπτει ἀπό τό πρόγραμμα πού ἔχει δημοσιευθῆ στήν ἱστοσελίδα τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ συμπροσευχή θά εἶναι καθημερινό φαινόμενο. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμως ὀρίζουν «ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι», «μή συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἰρέσει» καί «εἰ τις ἀκοινωνήτῳ κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω» (λγ' καί στ' Λαοδικείας, ι' ἁγ. Ἀποστόλων).

Ἐπὶ τούτοις ὑπάρχουν κληρικοί καί λαϊκοὶ θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ἐσφαλμένως ὅτι οἱ Κανόνες αὐτοὶ ἔχουν καιρικό χαρακτήρα καί γι' αὐτό σήμερα δέν ἰσχύουν. Οἱ Ἱεροὶ αὐτοὶ Κανόνες δέν εἶναι ἀθεολόγητα νομοτεχνικά κείμενα,

1. Οἱ ἄνωτέρω Δηλώσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντιπροσωπειῶν στίς πρῶτες Συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. περιλαμβάνονται στό ἔργο τοῦ Ἰω. Καρμίρη, Τά Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμ. II, Αὐστρία 1968, σελ. 963-979 [1061-1077].

ἀλλά ἐκφράζουν τὴν Ὁρθόδοξο θεολογία καὶ ἐκκλησιολογία. Ἡ μυστηριακὴ κοινωνία καὶ ἡ «κοινωνία ἐν ταῖς προσευχαῖς» προϋποθέτουν τὴν κοινὴ πίστι. Εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἐνότητος ἐν τῇ πίστει καὶ ὄχι ἡ ὁδὸς γιὰ νὰ φθάσουμε σὲ αὐτήν. Ἀκόμη οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἀσφαλίζουν τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ μὴ συγχέεται μὲ τίς αἰρέσεις καὶ τίς ἑτεροδιδασκαλίες.

Ἐκτὸς τούτου οἱ συμπροσευχῆς καὶ μάλιστα οἱ κοινές λατρευτικὲς συνάξεις Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων συντελοῦν στὴν περαιτέρω χαλάρωσι τῆς δογματικῆς εὐαισθησίας τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, τὸ ὁποῖο καθίσταται ἔτσι εὐάλωτο στὸν συγκρητισμὸ καὶ στὸν προσηλυτισμὸ ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους.

5. Στὸ Συνέδριο ἔχουν κληθῆ νὰ συμμετάσχουν καὶ Πεντηκοστιανοί, οἱ ὁποῖοι προφανῶς θὰ λαμβάνουν μέρος στίς συμπροσευχῆς καὶ θὰ ὀργανώνουν συνάξεις προσευχῆς κατὰ τὰ τυπικά τους.

Εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνοήσουμε ὅτι στίς συνάξεις τῶν Πεντηκοστιανῶν δὲν ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀλλὰ τὸ πονηρὸ πνεῦμα καὶ γι' αὐτὸ ἀκολουθοῦν φαινόμενα πού μόνον τὸ εἰρηνικὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέσει;

Εἶναι ἀκόμη δυνατόν νὰ ἀγνοήσουμε ὅτι στὴν Χώρα μας οἱ Πεντηκοστιανοί ἔχουν παρὰσῦρει πολλοὺς Ὁρθοδόξους, τοὺς ὁποίους βαπτίζουν ὡσάν νὰ εἶναι ἀβάπτιστοι, γιὰ νὰ λάβουν δῆθεν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; Καὶ ἀκόμη ὅτι ἰδρύνουν ὄχι μόνον πεντηκοστιανὲς ομάδες σὲ πόλεις καὶ χωριά ἀλλὰ καὶ εὐκτηρίους οἴκους, ὅπως ἔκαναν σὲ κωμοπόλεις πού γειτνιάζουν στὸ Ἅγιον Ὄρος; Εἶναι πολὺ λυπηρὸ τὸ φαινόμενο, πρῶην Ὁρθόδοξοι πιστοὶ (ἀκόμη καὶ ἡλικιωμένα πρόσωπα) πού μέχρι τοῦ προσηλυτισμοῦ των ἀκολουθοῦσαν μὲ ἀπλότητα τὴν Ὁρθόδοξο εὐσέβεια, τώρα νὰ ἔχουν γίνει φανατικοὶ ἀντορθόδοξοι καὶ γενίτσαροι κατὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας των.

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τίς χῶρες πού δραστηριοποιῦνται Ὁρθόδοξοι Ἱεραπόστολοι (ὅπως στὸ Κολουέζι τοῦ Κογκό) πληροφοροῦμεθα ὅτι οἱ Πεντηκοστιανοὶ «ἱεραπόστολοι» προσπαθοῦν νὰ ἀρπάξουν τοὺς Ὁρθοδόξους πι-

στοὺς μὲ τίς γνωστὲς δημόσιες θεατρικὲς ἐμφανίσεις τους, πού περιλαμβάνουν χορούς, τραγούδια καὶ ψευδοθεραπείες ἀσθενῶν.

Γιὰ τὰ «χαρίσματα» τῶν Πεντηκοστιανῶν καὶ τίς μεθόδους πού τὰ ἀποκτοῦν γράφει ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος: «Οἱ ἐμπειρίες τῶν πεντηκοστιανῶν δὲν εἶναι καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δημιουργοῦνται μὲ εἰδικὲς τεχνικὲς. [...] Ἡ τεχνικὴ πού ἐφαρμόζει ἡ ὁμάδα δημιουργεῖ περιβάλλον καὶ καταστάσεις ὑποβολῆς. [...] Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δημιουργεῖται ἐσωτερικὸς πόθος γιὰ τὴν ἐπίτευξη τέτοιων καταστάσεων. Πρόκειται γιὰ ἰδιαίτερη μέθοδο προσευχῆς σὲ εἰδικὴ ἐκστατικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ σὲ κλίμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἐνθουσιασμός ἀφήνεται ἐλεύθερος. Ἡ ἀναγκαιότητα αὐτῶν τῶν ἐμπειριῶν προκαλεῖ ἀτμόσφαιρα ψυχολογικῆς πίεσεως [...] Ὅμως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξαφανίζονται τὰ σύνορα μεταξύ τῆς δράσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού δημιουργεῖ γνήσιες πνευματικὲς ἐμπειρίες σάν ἐκείνη τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α' Κορ. ιβ' 1-3) καὶ ὑποκειμενικῶν ἢ καὶ δαιμονικῶν καταστάσεων, πού ὀδηγοῦν σὲ ἐμπειρίες»².

Στὸ Συνέδριο θὰ συμμετέχουν καὶ ἄλλοι Προτεστάνται πού ἀσκοῦν ἔντονο προσηλυτισμὸ στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο. Ὁ προτεσταντικὸς ραδιοσταθμὸς ἀκούγεται εὐκρινῶς σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα (ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι σταθμοὶ δὲν ἀκούγονται). Στὴν προτεσταντικὴ Κλινικὴ «Ἅγιος Λουκάς» τῆς Θεσσαλονίκης οἱ Ὁρθόδοξοι ἀσθενεῖς εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκοῦνε καθημερινῶς τὰ προτεσταντικὰ κηρύγματα. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀφθονα χρῆματα ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων. Πολὺ φοβούμεθα ὅτι μὲ τίς συμπροσευχῆς καὶ μὲ τὴν συνεργασία Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν θὰ δοθῆ στὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα τὸ μήνυμα ὅτι ὁ Προτεσταντισμὸς ὄχι μόνον γίνεται ἀνεκτὸς ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ εὐπρόσδεκτος ὡς χριστιανικὴ διδασκαλία, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μᾶς χωρίζουν οὐσιαστικὲς διαφορῆς.

6. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ δυτικὸς Χριστιανισμὸς καὶ μάλιστα ὁ Προτεσταντισμὸς περνᾷ βαθεῖα κρίσι πίστεως. Ὁ σημερινὸς Προτε-

2. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθόδοξια, Ἀθήνα 1995, σελ. 19-22.

σταντισμός δέν εἶναι πλέον αὐτός τῶν πρώτων μεταρρυθμιστῶν. Κατά τόν λόγο τοῦ Προτεστάντου Paul Tilich, ἡ Μεταρρύθμισις ὑπῆρξε κέρδος καί ζημία. Κέρδος, γιατί ἀπέρριψε τίς ἀντιευαγγελικές παπικές ἀξιώσεις· ζημία, γιατί μαζί μέ τόν παπισμό ἀπέρριψε καί βασιικά στοιχεῖα τῆς ἀποστολικῆς πίστεως καί παραδόσεως.

Δυστυχῶς ἡ πορεία τοῦ Προτεσταντισμοῦ βαίνει ἔκτοτε ὄλο καί περισσότερο σέ ἀμφισβήτησι βασιικών ἀρθρων τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ἡ θεωρία τῆς «ἀπομυθεύσεως» καί «θεολογίες», ὅπως αὐτή τοῦ «θανάτου τοῦ Θεοῦ», βεβαιώνουν γιά τήν συνεχιζομένη ραγδαία ἀπομάκρυνσι ἀπό τά θεμελιώδη χριστιανικά δόγματα. Τό ἐκκλησιαστικό κήρυγμα δέν μένει ἀνεπηρέαστο. Ἀκόμη καί ἀρχιεπίσκοποι ἀμφισβητοῦν ἀπό ἀμῶνος τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἢ τήν ἐκ Παρθένου γέννησί Του.

Ἄλλά καί ἡ ἔκπτωσις τῶν ἡθῶν εἶναι ἐμφανής. Διακηρυγμένοι ὁμοφυλόφιλοι γίνονται δεκτοί ὡς κληρικοί καί μάλιστα ἐπίσκοποι, ἀλλά καί ἐκκλησιαστικοί κύκλοι εἰσηγοῦνται τήν καθιέρωσι εἰδικῆς ἀκολουθίας γιά εὐλογία συνοικήσεως (γάμου;) ὁμοφυλοφίλων. Στό ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Π.Σ.Ε. «The Ecumenical Review» δημοσιεύεται σχετική εὐχή, συνταχθεῖσα ἀπό ἐπιτροπή τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία μεταξύ ἄλλων λέγεται: «Θεέ, ... ἐρχόμαστε σέ σένα μέ τήν χαρά μας στά ἀνθρώπινα πρόσωπα πού μπορεῖ τό ἕνα νά ἀγαπᾷ τό ἄλλο καί νά μεταμορφώσουμε τόν κόσμο ἐν τῷ φωτί σου [...] Θεέ, ἐσύ μᾶς δίνεις ζωή καί τήν δύναμι νά ἀγαπᾶμε. Βοήθησέ μας νά ζοῦμε κοντά σου πάντοτε. Ἀμήν»³. Ὁ ἐπισκοπελιανός ἐπίσκοπος John Spong ἐκφράζοντας τήν ἴδια νοοτροπία γράφει γιά τό ἴδιο θέμα: «Καλούμαστε νά παραμερίσουμε τόν φόβο μας καί νά εἴμαστε ἀνοιχτοί σέ... ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δέν συμφωνοῦν μέ τόν στενό ἐκκλησιαστικό ὀρισμό τῆς σεξουαλικῆς ἠθικῆς... Ἐάν ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμῆ νά ἔχει κάποια ἀξιο-

πιστία ὡς ἕνας ὑπολογισιμος θεσμός, αὐτή πρέπει νά βλέπει τά ζητήματα τῶν ἀγάμων, τῶν διεξευγμένων, τῶν ἐγγάμων, τῶν ὁμοφυλοφίλων καί τῶν λεσβιῶν ἀπό μία ἀποψη ἀπομακρυσμένη ἀπό τά πατριαρχικά πρότυπα τοῦ παρελθόντος»⁴.

Σοβαρότατο ἐπίσης θέμα τίθεται γιά τούς Ὁρθοδόξους μετά τήν ἀπόφασι γιά χειροτονία γυναικῶν στούς βαθμούς τοῦ πρεσβυτέρου καί τοῦ ἐπισκόπου ὑπό τήν ἐπίδρασι τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος. Ἔσπευσαν δυστυχῶς καί ἐλάχιστοι Ὁρθόδοξοι θεολόγοι νά δικαιολογήσουν τήν καινοτομία αὐτή ὑποστηρίζοντας ὅτι δέν ὑπάρχουν ἰσχυροί θεολογικοί λόγοι πού ἀπαγορεύουν τήν χειροτονία γυναικῶν, ὡσάν ἡ παράδοσις τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων καί ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν νά μή ἀποτελῆ ἰσχυρό θεολογικό ἐπιχείρημα κατά τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν. Τό γεγονός ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος δέν ἐδέχθη χειροτονία οὔτε ἐζήτησε ποτέ νά ἐπιτελῆ ἀποστολικό καί ἱερατικό λειτουργήμα δέν εἶναι ἰσχυρός θεολογικός λόγος;

Διερωτώμεθα, πῶς μετά ἀπό ὅλες αὐτές τίς ἀντιευαγγελικές καινοτομίες καί παρεκτροπές εἶναι δυνατόν Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι καί ἱερεῖς νά συμπροσεύχωνται καί νά συνεργάζωνται «ἐπί ἴσοις ὄροις» μέ τόν ἐκπεσόντα προτεσταντικό κόσμο, σάν νά μή συμβαίνει τίποτε; Καί τί εἶδους ἱεραποστολή θά κάνουν ὅσοι βαρύνονται μέ τά παραπτώματα αὐτά; Καί πῶς τό Ἅγιο Πνεῦμα θά ἔλθῃ νά θεραπεύσῃ αὐτούς πού ἐμμένουν στίς παρεκτροπές αὐτές καί μάλιστα τίς υἱοθετοῦν ἐπισήμως ὡς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς;

Τίς ἐπιφυλάξεις τῶν Ὁρθοδόξων σχετικά μέ τήν συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ ἕνα Ὁργανισμό πού προϋποθέτει προτεσταντικές ἐκκλησιολογικές ἀρχές ἀσύμβατες πρὸς τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία, διετύπωσε τό 1960 ὡς ἐξῆς ὁ ἀείμνηστος καθη-

3. The Ecumenical Review, ed. W.C.C, vol. 50 n.1 (1998).

4. Frank Schaeffer, Ἀναζητώντας τήν Ὁρθόδοξη Πίστι στόν αἰῶνα τῶν ψευτικῶν θρησκείων (χορευόντας μόνος), ἐκδ. «Μακρυγιάννης», 6' ἔκδοσις, Κοζάνη 2004. Στό βιβλίο αὐτό τοῦ Frank Schaeffer, τοῦ ἐπωνύμου ἀμερικανοῦ Προτεστάντου πού μετά ἀπό πολυετή καί σκληρή προσωπική ἀναζήτησι ἔγινε Ὁρθόδοξος, ὑπάρχουν πολλά ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα πού ἀποκαλύπτουν τήν ἔκπτωσι τοῦ προτεσταντισμοῦ ἀπό τήν Ἀλήθεια τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

γητής π. Ἰωάννης Meyendorff, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε ἐνεργά στήν οἰκουμενική κίνησι:

«(Οἱ Ὁρθόδοξοι) αἰσθάνονται ὅτι συμμετέχουν εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, τήν ὁποίαν δέν ἐλέγχουν καί ἡ ὁποία κυριαρχεῖται ἀπό τήν Προτεσταντικήν σκέψιν... Ὁρθόδοξοι καί Προτεστάνται ἀπλῶς δέν βλέπουν τό ἴδιον πρᾶγμα εἰς τό Π.Σ.Ε. [...] Πολλοί Προτεστάνται ἠγέται ἐπιμένουν πάλιν καί πολλάκις εἰς τάς συζητήσεις των διά τό θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον διά τάς ἐκκλησίας νά ἐγκαταλείψουν τόν ἀποκλειστικόν δογματισμόν των καί τήν ἔμφασιν διά τά δογματικά ἐμπόδια... Εἶναι φανερόν ὅτι μία θεολογία αὐτοῦ τοῦ εἶδους... δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ ἀποδεκτή ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»⁵.

Οἱ Ὁρθόδοξοι δέν μποροῦμε νά συμμετέχουμε σέ ἓνα Συνέδριο πού στοχεύει σέ μία προτεσταντική «ἱεραποστολή» καί προωθεῖ ἓνα προτεσταντικό «εὐαγγελισμό» στόν κόσμο. Ἡ «ἴασις» καί ἡ «συμφιλίωσις», πού τό Συνέδριο ἐπαγγέλλεται σέ πρόσωπα καί σέ «ἐκκλησίες», δέν ἀποβλέπει στήν ἐνότητα ἐν Χριστῷ πού προσφέρει τό Ἅγιον Πνεῦμα (Ἐφ. δ' 4-16) καί πραγματοποιεῖται στήν Ὁρθόδοξο Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἀλλά συντηρεῖ καί ἐπεκτείνει τόν δογματικό ὑποκειμενισμό-σχετικισμό καί τήν ἀντιευαγγελική ἠθική. Ἡ συμμετοχή Ὁρθοδόξων στό Συνέδριο σημαίνει ὅτι ἀμφισβητοῦμε τήν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας καί

τῆς ἠθικῆς τῆς.

Ἐάν ἐπρόκειτο ἡ συμμετοχή μας νά προσφέρῃ κάτι στό Συνέδριο τῆς Ἀθήνας, αὐτό θά ἦταν ἡ μαρτυρία ὅτι ὁ κόσμος σήμερα, ὅπως καί σέ κάθε ἐποχή, ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν ἀγιότητα. Ἀγιότης ὅμως ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, χωρίς Ὁρθοδοξία καί χωρίς εὐαγγελική διαγωγή, δέν ὑπάρχει. Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος εἶναι σαφής: «Ἄπας γάρ τῶν ἀγίων ἔπαινος καί μακαρισμός διά τῶν δύο τούτων συνίσταται, διά τε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί τοῦ ἐπαινετοῦ δίου, καί διά τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ. Τοῖς γάρ δυσί τούτοις τό τρίτον συνέπεται. Ἐν γάρ τῷ διῶσαί τινα καλῶς τε καί θεοφιλῶς μετά φρονήματος ὀρθοδόξου καί ἐν τῷ χαριτωθῆναι ἀπό Θεοῦ καί δοξασθῆναι διά τῆς τοῦ Πνεύματος δωρεᾶς, συνέπεται αὐτῷ ὁ ἔπαινος καί ὁ μακαρισμός παρὰ πάσης τῆς ἐκκλησίας τῶν πιστῶν καί παρὰ πάντων τῶν διδασκάλων αὐτῆς. Πίστεως δέ καί ἔργων ἀνελλιπῶς μή καταβληθέντων ἀδύνατόν ἐστι τήν παρουσίαν γενέσθαι ποτέ τοῦ προσκνητοῦ καί θείου Πνεύματος καί τήν δωρεάν αὐτοῦ λαβεῖν τινα τῶν ἀνθρώπων»⁶.

Β' Κυριακή τῶν Νηστειῶν 2005
Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ καί Ὁμολογητοῦ

CD Συνεδρίου περί Οἰκουμενισμοῦ

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἔχουν σέ μορφή CD MP3 (ἀρχεῖο ἤχου) ὄλο τό Συνέδριο (55εἰσηγήσεις) πού συνδιοργάνωσαν 20-24 Σεπτεμβρίου 2004 στή Θεσσαλονίκη τό Τμῆμα Ποιμαντικῆς τοῦ Α.Π.Θ. καί ἡ Ἑταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν.

Ἡ τιμή του εἶναι 10 εὐρώ
Παραγγελίες: Ἐκδόσεις **ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ**
Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 540 03 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 222.511 Fax: 2310 462.562

5. John Meyendorff, *The Orthodox Church*, Darton 1962, σελ. 220-221.

6. Ἁγ. Συμεών Νέου Θεολόγου, *Λόγος Κατηχητικός Ι'* (10ος).

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ*

Ἐλεγείο στὸν νέον Ἰσραήλ

τοῦ π. Λάμπρου Φωτοπούλου

«... καὶ ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»
(Λουκ. 19,44)

Εἰσαγωγή

Διαβάζουμε στήν ἁγία Γραφή:

«Ὁ Νῶε ἔγινε γεωργός, ἄρχισε νά καλλιεργῇ τή γῆ καὶ φύτεψε ἀμπέλι. Καί ἤπιε ἀπό τό κρασί τοῦ ἀμπελιοῦ του καὶ μέθυσε. Πάνω στό μεθύσι του γυμνώθηκε μέσα στό σπίτι του. Τότε εἶδε ὁ γυιός του Χάμ τή γύμνια τοῦ πατέρα του καὶ βγήκε ἀπό τό σπίτι διατυμπανίζοντας τό γεγονός στά δύο ἀδέλφια του. Τά δύο ἀδέλφια ὅμως, ὁ Σῆμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, πῆραν ἕνα σκέπασμα καὶ πισωπερπατώντας γιά νά μήν δοῦν τήν γύμνωσιν τοῦ πατέρα τους πῆγαν καὶ τόν σκέπασαν» (Γένεση 8,20-23).

Οἱ γραμμές πού χαράζουμε πιό κάτω ξεκινοῦν ἀπό μιὰ διάθεση παρόμοια μέ αὐτήν τῶν δύο γιῶν τοῦ Νῶε. Βλέποντας τήν γύμνια στήν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος τήν τελευταία Ἑκατονταετία, προσπαθοῦμε, πισωπερπατώντας (δηλαδή, γυρίζοντας πίσω σέ ἀνάλογα παραδείγματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς), νά ξαναφέρουμε ὡς γνήσιοι υἱοί –καί ὄχι ὡς πατέρες καὶ διδάσκαλοι– τήν ἀρμόζουσα σέ αὐτόν εὐπρέπεια. Γνωρίζουμε ὅτι τήν εὐπρέπεια αὐτή δίδει μόνον ἡ ἀκριβῆς τήρηση τῶν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ γενικά ὁ σεβασμός τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἕνα πνευματικό μεθύσι στό ὁποῖο ὅποιος συμμετέχει δέν καταλαβαίνει ὅτι χάνει τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ὅπως ὁ Ἀδάμ μετά τήν πτώση ἔχοντας ἀπωλέσει τήν Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρραψε φύλλα συκῆς γιά νά κρύψει τήν γύμνια του ἔτσι καί οἱ σημερινοί Οἰκουμενιστές προσπαθοῦν νά κρύψουν τήν παντελεῖ ἔλλειψη ἁγιαστικῆς Χάριτος μέ διαχριστιανικές συναντήσεις, πού δέν διαφέρουν καθόλου ἀπό τὰ ἀνεμοδαρμένα φθινοπωρινά φύλλα.

Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο παραμένει πάντα ἡ σεπτῆ κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρέπει νά στηρίζεται παντοιοτρόπως. Συνηθίζεται δέβαια νά θεωροῦνται στήριξη τὰ ἐγκωμιαστικά λόγια, οἱ οἰκονομικές παροχές ἀπό κρατικές καὶ μὴ πηγές, ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν ἀποφάσεων τῶν εὐαρίθμου συνθέσεως ὀργάνων του. Ἀλλά τέτοια στήριξη μποροῦν νά δώσουν στό Πατριαρχεῖο –καί ἴσως δίδουν– καί αὐτοὶ ἀκόμη πού θά ἐπιθυμοῦσαν... τήν ἐξαφάνισή του. Αὐτές εἶναι ἀνώδυνες παροχές γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν νά ἀποπροσανατολίσουν τήν Ὁρθοδοξία. Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά: Ὁφείλουμε νά στηρίζουμε τό Πατριαρχεῖο καὶ μέ τήν οἰκοδομητική κριτική. Αὐτή πού δέν ἀρνεῖται τήν οὐσία τῆς Ἀλήθειας.

Ἄν τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του ἢ ὄχι ἐναπόκειται στήν κρίση τοῦ χριστιανοῦ ἀναγνώστου.

Περίπτωση πρώτη

Ἡ Ἁγία Γραφή προσφέρει σαφεῖς ἐξηγήσεις γιά νά κατανοοῦμε τίς αἰτίες καὶ νά προβλέπουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πράξεών μας. Ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τὰ ἔσχατα ἰσχύουν οἱ ἴδιοι πνευματικοὶ νόμοι. Ὁ συνετός ἄνθρωπος, πού μελετᾷ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά γνωρίζει καὶ νά προβλέπει τίς συνέπειες τῶν διαφόρων ἐνεργειῶν του, τί δηλαδή θα συμβῆ ἂν ἀκολουθήσει τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο δρόμο. Καί αὐτό ὄχι μόνο σέ προσωπικό ἐπίπεδο, ἀλλά καί σέ κοινωνικό, ἔθnikό καὶ παγκόσμιο. Δέν ἔκρυψε ὁ πανάγαθος Θεός ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἤδη ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς Δημιουργίας, τίς συνέπειες τῆς μελλοντικῆς του παράβασης, ἀλλά ἀντίθετα τόν προειδοποίησε ὅτι «ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε...»¹. Σέ πάμπολλες ἄλλες περιπτώσεις ὁ Θεός μέ ἔμφαση τονίζει στὸν

1. Γεν.2,17.

παλαιό Ἰσραήλ τίς καταστροφικές συνέπειες πού ἔχει ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τίς ἐντολές Του «...ἐάν μεταστῆ ἡ καρδία σου καί μή εἰσακούσης καί πλανηθῆς ... ἀναγγέλλω σοι σήμερον ὅτι ἀπωλεία ἀπολεῖσθε καί οὐ μή πολυήμεροι γένησθε...»². Διαβάζοντας κανεῖς τήν Ἁγία Γραφή διαπιστώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τό καλό καί τό κακό, τήν ζωή καί τόν θάνατο, τή σωτηρία καί τήν ἀπώλεια.

Οἱ ἐθνικές καταστροφές τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ εἶναι τό φυσιολογικό ἀποτέλεσμα τῆς παράβασης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα ἡ ἐπιστροφή στήν πίστη δίνει τή σωτηρία καί τήν ἀναγέννηση στόν ταπεινωμένο λαό. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, βαδίζοντας πρός τό ἐκούσιο Πάθος γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, μέ πολύ πόνο, ἐξαγγέλλει στήν Ἱερουσαλήμ τίς συνέπειες τῆς ἀνυπακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, οἰκτιρόντάς την μέ τά ἐξῆς πονεμένα λόγια «... καί ἐδαφιοῦσί σε καί τά τέκνα σου ἐν σοί, καί οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπί λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τόν καιρόν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»³.

Ὁλη ἡ Παλαιά Διαθήκη διαπνέεται ἀπό αὐτήν τήν ιδέα, ὅτι δηλαδή ἡ παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖ σέ καταστροφή, ἐνώ ἀντίθετα ἡ ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν Του, παρά τίς προσωρινές δοκιμασίες, ὁδηγεῖ σέ σωτηρία καί εὐδαιμονία τοῦ λαοῦ. Ἀρνήθηκε ὁ παλαιός Ἰσραήλ τό Θεό καί ὁ Θεός τόν ἐγκατέλειψε. Οὔτε Βασιλεία, οὔτε Ἱερωσύνη, οὔτε χάρη ὑπάρχει σήμερα στόν λαό αὐτόν. Ἀντίθετα στόν νέο Λαό τοῦ Θεοῦ, τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἔδωσε καί χάρη καί ἱερωσύνη, ἀλλά τοῦ εἶχε χαρίσει καί βασιλείο ἐλεύθερο, πού κράτησε πάνω ἀπό χίλια χρόνια. Ἐπειδή καί ὁ νέος αὐτός λαός πολλές φορές ἀποστάτησε καί ἀρνήθηκε τή μοναδική Ἀλήθεια, ὑπέστη τίς ἴδιες ὀδυνηρές συνέπειες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ.

Περίπτωση δεύτερη

Δεκέμβριος 1452 μ.Χ. Ἡ Κωνσταντινούπο-

λη, τό προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, πού γιά χίλια καί πλέον χρόνια ἄντεξε σέ ποικίλες ἐπιδρομές μέ μόνη τήν προστασία τῆς Θεοτόκου, εἶναι πολιορκημένη ἀπό τούς Ὄθωμανούς. Μερικούς μήνες μετά θά πέσει στά χέρια τους. Ἦδη ὁμως μέσα στήν Πόλη ἔχει γίνει ἡ πνευματική πτώση καί ἔχει συντελεστεῖ ἡ οὐσιαστική καταστροφή. Στίς 12 Δεκεμβρίου 1452 μ.Χ. ἔγινε μιᾶ ἐπίσημη λειτουργία στή Μητρόπολη, τήν Ἁγία Σοφία, μέ τήν παρουσία τοῦ Αυτοκράτορα καί τῆς Αὐλῆς. Ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης μνημονεύθηκαν μαζί στά Δίπτυχα σάν ὁμόψυχοι ἀδελφοί. Στό τέλος αὐτῆς τῆς Λειτουργίας διαβάστηκε καί τό διάταγμα τῆς Φλωρεντίας γιά τήν Ψευδοένωση μέ τούς Λατίνους. Ὁ καρδινάλιος Ἰσίδωρος, ἕνας προδότης, πρώην ὀρθόδοξος κληρικός, ἐπιθυμώντας νά ἀποδείξει στά ὑψηλά ἀφεντικά του στή Ρώμη ὅτι κέρδισε τήν ὑπόθεση τοῦ προσεταιρισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων, ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦταν κατάμεστη ἀπό κόσμο. Ἴσως νά εἶχε δίκιο. Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη μέσα στήν Ἁγία Σοφία μόνον κληρικοί πού δεχόταν τήν ἔνωση μέ τό Παπισμό ἐπιτρεπόταν νά λειτουργοῦν⁴.

Ὁ Γεννάδιος καί οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Πόλης γνώριζαν πολύ καλά ὅτι δέν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, μετά ἀπό αὐτήν τήν ἐπίσημη κρατική ἀποστασία. Κλείστηκαν στά κελιά τους προβλέποντας καί ἀναμένοντας τήν ἐπερχόμενη συμφορά. Ὁ Ὁρθόδοξος Λαός, ὅταν μετά ἀπό χρόνια, ἐρμήνευσε ὀρθά καί κατάλαβε καθαρά τίς ἐθνικές συνέπειες τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀνταρσίας στό Θεό, τραγούδησε πονεμένα:

«Παύσατε τό Χερουδικό καί ἄς χαμηλώσουν τ' Ἁγία γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νά τουρκέψη».

Ἀντίθετα ἀπό ὅ,τι πιστεύουν μερικοί ἱστορικοί ἡ Πόλη δέν ἀλώθηκε στίς 29 Μαΐου 1453 ἀλλά στίς 12 Δεκεμβρίου 1452. Μέχρι τότε ὁ ἀγώνας γινόταν γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τήν μοναδική ἀληθινή Πίστη στόν Κόσμο. Ὅταν

2. Δευτ. 30,17-18.

3. Λουκ. 19,44.

4. Στήβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταφραση Νικολάου Κ. Παπαροδόου, Ἀθήνα 1979, σ. 126.

ριπτώσεις οί παπικές σκευωρίες, συχνά σέ συνεργασία μέ τούς γενίτσαρους ἔχυναν ἄφθονο δηλητήριο στόν αἰχμάλωτο Ὁρθόδοξο λαό. Ὅμως ἡ Ὁρθοδοξία μέσα σέ αὐτούς τούς πειρασμούς θριάμβευε, ἄστραφτε, θαυματουργοῦσε. Κατά τήν ἐποχή αὐτή ἔγιναν Ὁρθόδοξες Σύνοδοι, πού τόσο θεόπνευστα διατύπωσαν τά δόγματα ὥστε νά θεωροῦνται ἐφάμιλλες τῶν Οἰκουμενικῶν. Παράλληλα ὁ ἥρωισμός τῶν νεομαρτύρων, πού ὁμολογοῦσαν τόν Χριστό μέ θάρρος καί παρηρησία λάμπρυνε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ νέους μεγάλους ἀγίους, πού δόξασαν τήν Πίστη. Τά θαύματα μάλιστα, πού συνήθως ἀκολουθοῦσαν τό μαρτύριο παρέσυραν στήν Ὁρθοδοξία ὄχι μόνον τούς μικρόψυχους ὁμογενεῖς, ἀλλά καί τούς ἐτερόθρησκους.

Μεγάλοι Πατριάρχες καί πιστός λαός μαζί ἀγωνίσθηκαν καί ξαναπῆραν ἀπό τούς Λατίνους τά ἱερά Προσκυνήματα στούς Ἁγίους Τόπους. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπέκτησε νέα αἴγλη. Τότε δημιουργήθηκε καί ἡ θαυμάσια βιβλιοθήκη του. Τό ἴδιο καί τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας. Δέν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ὄθωμανική Αὐτοκρατορία θά γίνονταν ἀργά ἡ σύντομα ρωμαίικη. Αὐτό ἀνησύχησε ιδιαίτερα τή Δύση καί μάλιστα τόν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης, πού θεωροῦσε πάντα τήν Ὁρθοδοξία ἀμφισβήτηση τῆς δικῆς του ἐξουσίας. Ἔτσι, μέ Ἱησουίτες, πού δροῦσαν ὡς διπλωματικοί ἀντιπρόσωποι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἐδίωξαν τήν Ὁρθοδοξία καί τήν τραυμάτισαν τόσο, ὅσο δέν τήν ταλαιπώρησε ὁ Τοῦρκος ἀπό μόνος του. Νά ἔνα παράδειγμα:

Τό 1627 ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις πιέζεται ἀπό τούς παπικούς νά ἀποδεχθῆ τήν Σύνοδο τῆς Φλωρεντίας. Τόν πιέζουν μέ ὄλους τούς τρόπους ἀπό Ἀνατολή καί Δύση. Μέ συνεχεῖς ἐπισκέψεις καρδιναλίων, πρέσβειων, ἀντιπροσώπων κ.λ.π. προσπαθοῦν νά τόν κάμψουν. Αὐτός ἀντιδρᾷ καί ὀργανώνει τό τελειότερο Τυπογραφεῖο τῆς Ἐποχῆς του γιά τή διά-

δοση τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ βιβλίου, πού μέχρι τότε μονοπωλοῦσαν στήν Ἀνατολή οἱ Ἱησουίτες. Τί κάνουν οἱ Παπικοί ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἀποτυγχάνουν; Κατασκευάζουν μιά πλαστή Ἐπιστολή μέ ἀντορθόδοξες (Προτεσταντικές) ἀπόψεις, δῆθεν γραμμένη ἀπό τόν Λούκαρι. Τόν δυσφημοῦν ὡς προτεστάντη. Ὁ Πατριάρχης δέν ἀντιδρᾷ δυναμικά. Μέ δειλία ἀρνεῖται τήν πατρότητα τῆς ἐπιστολῆς, χωρίς καί νά τό διαλαλεῖ ἐπίσημα φοβούμενος μήπως «χολωθοῦν» οἱ Προτεστάντες, στήν συμμαχία τῶν ὁποίων ἤλπιζε. Οἱ παπικοί ἐξαγριώνονται καί τόν Ἰανουάριο τοῦ 1628 ξεσηκώνουν 150 Γενιτσάρους, πού καταστρέφουν παντελῶς τό Τυπογραφεῖο τοῦ Λουκάρεως. Δέν ἀποφεύγει τέλος καί ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης τόν μαρτυρικό θάνατο⁹.

Παρά τόν πόλεμο, ἡ σταθερότητα στήν πίστη ἔδινε συνεχῶς τούς γλυκεῖς καρπούς της. Ἐνας Σουλτάνος, ὁ Μαχμούτ ὁ Β΄ (1808-1839) γίνεται κρυπτοχριστιανός. Ἐκδίδει περίπου δύο χιλιάδες (!) φιρμάνια γιά ἀνέγερση νέων ναῶν. Ἀπαλλάσσει τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπό τά μεγάλα χρέη πού εἶχε στούς Ἑβραίους¹⁰, δέχεται τέλος ἀπό τόν Θεό τήν μεγάλη τιμή νά γίνει καί μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά φονικά μαχαίρια τῶν γενιτσάρων. Τά θαύματα τῆς πίστες συνεχίζονται καί τό ὄραμα «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θᾶναι» κοντεῦει νά πραγματοποιηθῆ. Ὅμως μιά νέα μεγαλύτερη Ἀλωση ἀπειλεῖ τό ρωμαίικο. Αὐτή τή φορά ἡ Κερκόπορτα εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός.

Ἡ περίοδος τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός; Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα προσπάθεια διά τῆς παραμερίσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν καί διά μέσου ὀργανωμένων σχέσεων καί ἐπαφῶν τῶν διάφόρων Ἐκκλησιῶν, ὁμολογιῶν καί ὁμάδων, προσπάθεια ἐνώσεως αὐτῶν¹¹ σέ μιά Ἐκκλησία.

9. Νικολάου Τζιράκη, Ἡ Περί Μετουσιώσεως Εὐχαριστιακή Ἔρις, Συμβολή εἰς τήν Ὁρθόδοξον περί μεταβολῆς διδασκαλίαν τοῦ ΙΖ' Αἰῶνος, διατριβή ἐπί διδασκαλίᾳ, Ἀθῆναι 1977, σ. 65 ἐπ.

10. Γέροντος Παΐσιου Ἁγιορείτου, ὁ Γέρον Χατζη-Γεώργης ὁ Ἀθωνίτης 1809-1886, 6η ἔκδοσις, Σουρωτή Θεσσαλονίκης, ἔκδοσις Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Εὐαγγ. Ἰωάννης Θεολόγος, 2001, σ. 17.

11. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθῆναι 1967, σ. 144

Πρώτη φάση του οικουμενισμού

Τό πρώτο Οικουμενιστικό κείμενο πού ἐξέρχεται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος τοῦ Γερμανοῦ Γ' πού ἐξεδόθη καί ἐδημοσιεύθη κατά τά ἔτη 1902-1904¹². Γιά πρώτη φορά ὁ Ὁρθόδοξος λαός πληροφορεῖται τόσο ἐπίσημα καί προκλητικά ὅτι δέν εἶναι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ πλήρης Ἀλήθεια, ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄλλα κλαδιά¹³ τοῦ δένδρου τῆς Χριστιανοσύνης, οἱ Λατίνοι καί οἱ Προτεστάντες, πού ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας. Προτείνεται ἔτσι ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεων μαζί τους.

Ἀπό τό 1904, πού ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή ἐξεδόθη ἀπό τό Πατριαρχικό Τυπογραφεῖο, καί ἔγινε γενικά γνωστή μέχρι σήμερα, πέρασε ἕνας αἰώνας. Ἐνας αἰώνας, πού οἱ Ὁρθόδοξοι τόν πλήρωσαν μέ ἀνυπολόγιστες καταστροφές, θανάτους, προσφυγιές, βάσανα καί πληθυσμιακή συρρίκνωση. Ὅμως ἡ τιμωρία δέν ἦλθε ἀμέσως. Ὁ Πανάγαθος Θεός μακροθύμησε γιά νά δώσει χρόνο μετανοίας, πλὴν ὅμως τό ἕνα Οἰκουμενιστικό διάβημα ἀκολούθησε ἄλλο καί ἄλλο, τό καθένα καταστροφικότερο ἀπό τό προηγούμενο.

Τό 1908 ἀνακηρύσσεται στήν Τουρκία τό Σύνταγμα τοῦ νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τό ὁποῖο ἀπέβλεπε, ὅπως ἀπεδείχθη στή συνέχεια, στόν περιορισμό τῶν προνομίων τοῦ Πατριαρχείου καί τελικά στήν ἀποδυνάμωσή του. Ὅπως καί σήμερα, πού ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐναποθέτει τίς ἐλπίδες τῆς σωτηρίας τοῦ Πατριαρχείου στήν ἐνταξη τῆς Τουρκίας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση– μή διδασκόμενος ἀπό τήν ἱστορία ὅτι συχνά ὑπάρχει ἕτερογονία σκοπῶν καί ἀποτελεσμάτων– ἔτσι καί τότε: «Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἰδίᾳ, ἐδονεῖτο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπό φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ, ὀγκώ-

δη δέ συλλαλητήρια τοῦ Λαοῦ, πάσης φυλῆς καί θρησκειῶν ἐλάμβανον χώραν περί ἰσοπολιτείας καί ἀδελφοσύνης¹⁴. Καί ἔδλεπέ τις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βασιλευούσης νά παρελθόντων κατά πυκνάς μάζας οἱ πολῖται πάσης φυλῆς καί θρησκειῶν, Τοῦρκοι, Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους καί ἐκδηλοῦντες αἰσθήματα ἀδελφοσύνης». Πόσο ὅμως οἰκτρὰ ἀπογοητεύθηκαν! Γρήγορα τά πράγματα ἄλλαξαν. Καί σάν νά μὴν ἔφθαναν αὐτὰ προκύπτουν νέα ἐσωτερικά προβλήματα, ὅπως μέ τήν Βουλγαρική Ἐκκλησία, γιά τά ὁποῖα ἡ Τουρκία πιέζει ἀσφυκτικά τό Πατριαρχεῖο. Ἀπό τό 1913 ἀρχίζει δειλά δειλά ὁ διωγμός τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Τουρκίας καί οἱ πρῶτοι ἐκτοπισμοί. Ὅμως οἱ Πατριάρχες, ἀντί νά καταφύγουν στόν Θεό ἐν μετανοίᾳ, καταφεύγουν στήν ἐπάρατη Δύση καί ζητοῦν ἐκεῖ στηρίγματα.

Δεύτερη φάση του οικουμενισμού

Τό 1918 ὁ Προύσσης Δωρόθεος ἀναγκάζει τόν Πατριάρχη Γερμανό νά παραιτηθῆ καί ἀναλαμβάνει Τοποτηρητῆς τοῦ Θρόνου. Συνεργάζεται μέ τόν διαδόχτο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Μελέτιο Μεταξάκη, τόν μιμεῖται σέ οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα καί πολλάκις τόν ξεπερνᾷ. Ἐνας «ψευδοεπίσκοπος» τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰάκωβος Δάρλιγκτον γίνεται δεκτός ἀπό τόν Μελέτιο Μεταξάκη στήν Ἀθήνα καί τοῦ παραχωροῦνται τιμές πέραν τῶν συνηθισμένων σέ ἕτεροδόξους. Ὁ τοποτηρητῆς τοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου Δωρόθεος ξεπερνᾷ καί τόν Μεταξάκη. Ὅταν ὁ ἴδιος αὐτός ὁ Ἐπισκοπιανός ψευδοεπίσκοπος ἐπισκέπτεται τό Φανάρι, ὁ Πατριαρχεῶν Δωρόθεος τόν ἐνδύει μέ Μανδύα, τοῦ προσφέρει Ἀρχιερατική ράβδο καί τοῦ παραχωρεῖ τήν διανομή τοῦ ἀντιδώρου στό Πατριαρχικό Ναό¹⁵, μπροστά στό ἐμβρόντητο

12. Ἀντ. Παπαδόπουλου, Κείμενα Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 9

13. «... περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι καί ἐν τῷ μέλλοντι σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῶν δύο μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, τῆς δυτικῆς δηλονοῦν καί τῆς τῶν διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας» ὁ.π. σ. 12

14. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 55.

15. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 122

ἐκκλησίασμα πού διερωτᾶτο δικαιολογημένα πότε ἔγινε ἡ Ἐνωση μέ τήν Ἐπισκοπιανή «Ἐκκλησία». Ἄλλά τά Οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα δέν σταματοῦν ἐδῶ. Ὁ ἴδιος Πατριαρχεύων Δωρόθεος μέ τό ἀπό Ἰανουαρίου 1920 Διάγγελμά του «Πρός τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» παρουσιάζει τόν Καταστατικό Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό πίο προδοτικό κείμενο πού συνέταξε ποτέ γραφίδα ὀρθοδόξου (;) Πατριάρχου. Τά μέτρα πού προτείνει γιά τήν προσέγγιση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τούς Αἰρετικούς δημιουργοῦν ἀνατριχίλα. Προτείνονται μεταξύ ἄλλων : Κοινός ἑορτασμός τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα, ἐνιαῖο ἡμερολόγιο, ἀνταλλαγή ἀδελφικῶν γραμμῶν, οἰκειότης μέ τούς αἰρετικούς, ἀνταλλαγή θεολόγων, παγκριστιανικά συνέδρια μέ ἑτεροθρήσκους, «ἀπαθής» ἐξέταση τῶν δογματικῶν διαφορῶν μέ ἀναφορά στήν ἱστορία καί ὄχι στούς ἰ. Κανόνες, ἀμοιβαία παραχώρηση ναῶν, προώθηση μεικτῶν γάμων κ.λ.π.

Ὁ Δωρόθεος δέν γίνεται τελικά Πατριάρχης ἀλλά πεθαίνει μετά ἀπό ἕνα χρόνο ἄδοξα. Δυστυχῶς τό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Σκύλλα πέφτει στήν Χάρυβδη. Ἀπό τό Δωρόθεο Πρῶσσης τήν 25.11.1921 πέφτει στό ὄργανο τοῦ Βενιζέλου, τόν Μελέτιο Μεταξάκη. Μέ πολλές ἀντικανονικές παρανομίες ὁ Μελέτιος Μεταξάκης γίνεται Πατριάρχης. Ὁ μητροπολίτης Τραπεζοῦντος πηγαίνει ἐπειγόντως στό Λονδίνο, σταλμένος ἀπό τούς ἀντιτιθέμενους στόν Μεταξάκη γιά νά νά ζητήσῃ βοήθεια ἀπό τήν ...Ἀγγλικανική Ἐκκλησία. Οἱ ἑτερόδοξοι γίνονται διαιτητές μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων καί δέν χάνουν τήν εὐκαιρία. Διά στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας ἀναγνωρίζουν ὡς κανονικό Πατριάρχη τόν Μεταξάκη γιατί ...δέχεται τίς Ἀγγλικανικές χειροτονίες¹⁶. Ἀλισθερίσι στήν Πίστη μας. Πλήρης κατάπτωση! Ἡ μοναδικότητα τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ἡ παραδοθεῖσα ἀπό τόν Χριστό διαυγέστατη ἀλήθεια, εἶχε προδοθῆ καί πάλι. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή ἀπό... τό παρελθόν. Στέλνει ὁ Θεός τόν Τοῦρκο γιά νά... μᾶς σώσει.

Στίς 22 Αὐγούστου 1922 καταρρέει τό Μικρασιατικό Μέτωπο καί ἀρχίζει ἡ Μικρασιατική Καταστροφή. Τήν μεγαλύτερη Καταστροφή ὑπέστη ἡ Σμύρνη. Ἡ Σμύρνη πού καυχόταν γιά τό Εὐρωπαϊκό της Πρόσωπο, τίς Οἰκουμενιστικές τῆς ιδέες, πού ἐκφραζόταν στήν προσπάθεια τοῦ ποιμενάρχου τῆς νά παρακάμψῃ τά δόγματα καί νά ἐνωθῆ μέ τούς Παπικούς καί τούς Προτεστάντες. Ἡ Σμύρνη πού διέθετε δραστήριες Μασονικές Στοές. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἑραστές τῆς ἔμειναν ἀπαθεῖς στό δράμα τῆς, ἐνῶ μποροῦσαν μέ μιά μικρή κίνηση πρὸς τούς Τοῦρκους νά τό ἀποτρέψουν. Τήν ἄφησαν νά πιεῖ ὄλο τό πικρό ποτήρι μόνη τῆς. Νά πῶς περιγράφει τά γεγονότα ἕνας αὐτόπτης μάρτυρας ὁ George Horton, ὁ Πρόξενος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στήν Σμύρνη τίς μέρες ἐκεῖνες τῆς Καταστροφῆς: «Τελευταία θέα τῆς δύσμοιρης πόλεως τήν χαρραγή ἐκεῖνη ἦταν τεράστια σύννεφα πού ὄλοένα μέγλωναν καί κατέβαιναν πρὸς τόν λιμένα, μιά στενή λωρίδα παραλίας κατελημμένη ἀπό μιά μεγάλη μάζα ἀνθρώπων- ἕνα μεγάλο πλῆθος πού ὄλοένα μέγλωνε, ἔχοντας πίσω του τή φωτιά καί μπροστά του τή θάλασσα...». Καί συνεχίζει «Πραγματικά στήν Σμύρνη, τίποτε δέν ἔλειπε σχετικά μέ τήν θηριωδία, τήν ἀκολασία, τή σκληρότητα καί ὅλη τή μανία τοῦ ἀνθρωπίνου πάθους, τό ὅποιο ἐξ αἰτίας τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀναπτύξεώς του κατεβάσει τό ἀνθρώπινο γένος στό ἐπίπεδο τοῦ κτηνίου. Γιατί καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ διαβολικοῦ αὐτοῦ δράματος, οἱ Τοῦρκοι λήστευαν καί βίαζαν. Ἀκόμα καί ὁ βιασμός μπορεῖ νά κατανοηθεῖ σάν ἕνα ὀρμέμφυτο τῆς φύσεως... ἀλλά ὁ ἐπανειλημμένος βιασμός γυναικῶν καί κοριτσιῶν δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ οὔτε σέ θρησκευτική μανία, οὔτε σέ κτηνώδη πάθη. Ἐνα ἀπό τά δυνατώτερα συναισθήματα, πού πῆρα μαζί μου ἀπ' τή Σμύρνη ἦταν τό συναίσθημα τῆς ντροπῆς, διότι ἀνήκα στό ἀνθρώπινο γένος».

«Παρακαλῶ ἐκεῖνους πού διαβάσουν αὐτά τά γεγονότα σέ αὐτό τό βιβλίο νά μὴν ἀποθαρρυνθοῦν ἀπό τίς συμφορές αὐτές, ἀλλά νά πι-

16. ὁ.π. σ. 177.

στέψουν ότι οι τιμωρίες αυτές δεν είναι για την καταστροφή, αλλά για την παιδαγωγία του γένους μας. "Όταν ο Θεός δεν αφήνει για πολύ χρόνο τους άμαρτάνοντας ατιμώρητους, αλλά ρίχνει έναντίον τους άμεση τιμωρία, τότε δείχνει τή μεγάλη καλωσύνη Του. "Ο Κύριος δεν συμπεριφέρεται σέ μᾶς ὅπως στ' άλλα ἔθνη, τά ὁποῖα περιμένει μέ ὑπομονή νά συμπληρώσουν τό μέτρο τῆς ἀδικίας τους καί τότε νά τά τιμωρήσει μέ ὀλοκληρωτική ἐξαφάνιση. Σέ μᾶς δέν κάνει τό ἴδιο. Δέν περιμένει οἱ ἁμαρτίες μας νά φθάσουν στό ἀπροχώρητο καί μετά νά μᾶς τιμωρήσει. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ποτέ δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ὀριστικά. Τιμωρώντας μας μέ συμφορές δέν ἐγκαταλείπει τόν λαό Του. "Ας εἶναι αὐτά ἀρκετά γιά ὑπενθύμιση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας.»¹⁷ (Τά ἐντυπωσιακά αὐτά λόγια πού ἐξηγοῦν τό δράμα τοῦ Ἰσραήλ ἐφαρμόζονται πλήρως καί στούς Ὁρθοδόξους).

«Οἱ Τοῦρκοι ἐχόρταιναν ἐλεύθερα τά ἀκόλαστα φυλετικά καί θρησκευτικά τους ἔνστικτα γιά σφαγή, διασμούς καί λεηλασίες σέ ἀπόσταση βολῆς λίθου ἀπ'τά συμμαχικά καί Ἀμερικανικά πολεμικά, γιατί εἶχαν ἐνημερωθῆ συστηματικά ...ὅτι αὐτά δέν θά ἐπενέβαιναν... Μιά ἐντελῶς ἀβλαβῆς ὀδίδα πού θά ριχνόταν πάνω ἀπ' τήν Τουρκική συνοικία θά εἶχε ξαναφέρει τούς Τοῦρκους στά λογικά τους»¹⁸. "Ὁμως αὐτό δέν ἔγινε. Ὁ ἐπισκοπιανός ψευδοἐπίσκοπος πού ἔδινε πρῖν λίγο καιρό ἀντίδωρο στούς Ὁρθοδόξους τῆς Πόλης, ἦταν ὁ προπομπός τοῦ «δώρου» πού θά ἔδιναν οἱ Ἀμερικανοί συμπατριῶτες του στούς Τοῦρκους.

Νά λοιπόν ἡ πνευματική ἐξήγηση τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς.

Ἄπορεῖ κανεῖς πῶς οἱ πνευματικές δυνάμεις τοῦ Πατριαρχείου τήν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τόσο ἀποκοιμισμένες, ὥστε ὄχι μόνον δέν συνέλαβαν τήν πνευματική σημασία τῆς καταστροφῆς, ἀλλά οὔτε καί στήν συνέχεια ἐπεστράτευσαν τά ἰσχυρά πνευματικά ὄπλα πού διαθέτει ἡ Ὁρθοδοξία γιά τούς χαλεπούς και-

ρούς καί συνέχισαν τήν ἀποτυχημένη πορεία. Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ', τό 1924, ἐφαρμόσθηκε στήν Ἑλλάδα τό Νέο Ἡμερολόγιο. Ὁ Πατριάρχης μέ πλήρη γνώση ὅτι ἡ ἡμερολογιακή μεταβολή ἀποτελοῦσε παράβαση τῶν Κανόνων (ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολόγησε κατά τήν συνεδρίαση τῆς Πατριαρχικῆς Ἱ. Συνόδου κατά τήν ὁποία ὁ πιστός τηρητής τῶν ἱ. Κανόνων Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιος ἐπί ὥραν ἀνέλυε τίς ἀπόψεις του γιά τήν ἀντικανονικότητα τῆς καινοτομίας), ὑποχωρεῖ στίς πιέσεις τῆς ἑλληνικῆς Κυβέρνησης καί δέχεται τήν παρανομία. Σέ λίγες μέρες πεθαίνει κληροδοτώντας μαζί μέ τήν μεγάλη παράβαση, πού ταλαιπωρεῖ ἀκόμη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί ἓνα ἄλλο τεράστιο θέμα, πού πολύ ἔκτοτε ἀπασχόλησε τόν Οἰκουμενικό θρόνο: Τήν ἴδρυσή τοῦ λεγόμενου Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου τοῦ παπά Ἐφθῆμ Καραχισαρίδη (μετέπειτα αὐτοαποκληθέντος Ἐρενορόλ).

Στό σημεῖο αὐτό γιά νά ἀξιολογήσουμε σωστά τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς πρέπει νά γνωρίζουμε καί τά ἑξῆς: Τό μεγαλύτερο κακό γιά τήν Ρωμηοσύνη δέν ἦταν μόνον ὅτι μεγάλα πλήθη Ὁρθοδόξων σφαγιάσθηκαν ἢ φυγαδεύτηκαν στήν Ἑλλάδα ἢ ἀλλαξοπίστησαν παραμένοντα στήν Τουρκία. Δέν ἦταν οὔτε ἡ ματαίωση τοῦ ὄνειρου ὅτι «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θᾶναι». Μέ τήν δημιουργία τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ καταργήθηκε ὁ Ἐθναρχικός ρόλος τοῦ Πατριαρχείου καί διά νόμου ἔπαψε νά ὑπάρχει ἡ Ὁμογένεια, ὡς ξεχωριστό Ἔθνος. Τότε πραγματικά ἔσθθη τό Βυζάντιο. Ἔτσι στήν Τουρκία ἔκτοτε μόνον Τοῦρκο πολίτες ἀναγνωρίζονται. Χαλάλι στόν Οἰκουμενισμό, πού κατάφερε αὐτό πού δέν κατάφεραν πέντε αἰῶνες Ὁθωμανικῆς καταπίεσης!...

Τρίτη φάση τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τό 1948 ἐκλέγεται Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ἀπό Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας. Αὐτός ἐνεκαινίασε τήν τρίτη φάση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

17. Τό κείμενο αὐτό ἀποτελεῖ μετάφραση τμήματος τοῦ διβλίου τῆς Π. Διαθήκης Β'. Μακκ. 6,12-17.

18. George Horton, Ἡ κατάρα τῆς Ἀσίας, μεταφρ. Γεωργίου Τσελίκα, Ἀθήνα (χωρίς χρονολογία) σ. 104.

τίς ἐθνικές συμφορές τοῦ ὁποίου δοκίμασε σκληρά ἢ Ὁμογένεια τῆς Πόλης καί τό ἴδιο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Μέχρι τόν Ἀθηναγόρα δέν ἔλλειψαν βέβαια οἱ παραβάσεις τῶν Κανόνων. Αὐτό ἔδειχνε ὅτι δέν εἶχε γίνει καμμία σωστή πνευματική αὐτοκριτική. Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ὑπῆρξε ὁ ἀρχιτέκτονας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῶν ἡμερῶν μας καί κατάφερε μέ τίς ἐνέργειές του ἀπό τήν μιά νά φέρει τόν Πάπα στό Φανάρι καί ἀπό τήν ἄλλη νά διώξει ὅλους τούς Ὁρθοδόξους ἀπό τήν Πόλη καί μάλιστα σέ χρόνο ρεκόρ, μέσα σέ 10 χρόνια.

Τό φωτοστέφανο τοῦ μεγάλου Πατριάρχου, πού τοῦ προσέφεραν οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας, δέν ἐπαληθεύεται ἀπό τά γεγονότα. Τά οἰκουμενιστικά του ἀνοίγματα ἦταν προσεκτικά, ἀλλά ἀνυποχώρητα. Γνώριζε ὅτι δέν μπορεῖ «διά μιάς» νά κάνει τήν Ἑνωση μέ τούς Παπικούς, παρ' ὅλο πού ἐνδόμυχα δέν φαινόταν νά τό ἀποκρούει. Μεθοδεύει τήν ἀποστασία. Πρῶτα μέ μιά Ἐγκύκλιο τοῦ 1952 ἐκθέτει τήν ἀνάγκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί στήν συνέχεια ὑποδεικνύει τούς τρόπους τῆς συνεργασίας: Ἀπό κοινοῦ συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων μέ τούς ἑτεροδόξους στή μελέτη τῶν θεμάτων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, συμμετοχή τῶν ἑτεροδόξων σέ λατρευτικές συνάξεις τῶν Ὁρθοδόξων κ.λ.π. Τό σχέδιο ἐξελίσσεται ραγδαία καί οἱ οἰκουμενιστικές ἀνταλλαγές στό Πατριαρχεῖο πυκνώνουν. Ὁμως ὁ λεγόμενος μέγας αὐτός Πατριάρχης δέν ἀντιλαμβάνεται τόν τρομερό κίνδυνο πού συγγεντρώνεται μέρα μέ τήν μέρα πάνω ἀπό τό ποίμνιο πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Ἀφιονισμένος ἀπό τό ὄραμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δέν πληροφορεῖται τό φοβερό ἀνοσιούργημα πού προετοιμάζει ὁλόκληρο τό Τουρκικό Κράτος εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Πόλης, τά Σεπτεμβριανά τοῦ 1955. Καί ἐνῶ οἱ ἅγιοι Πατριάρχες τήν ἐποχή τῆς Τουρκοκρατίας εἶχαν πληροφοριοδότες καί μέσα στά Ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου, προκειμένου νά προστατεύουν τό ποίμνιο, ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγό-

ρας εἶχε ἐναποθέσει τίς ἐλπίδες του στό Βατικανό καί κοιμόταν ἀμέριμνος, ἐνῶ ὁλόκληρο τό Τουρκικό Ἔθνος ὀργανωνόταν ἀπερίσπαστο, μέχρις ὅτου ἐγινε τό μεγάλο κακό: 20 δολοφονίες, 600 τραυματισμοί, 200 βιασμοί γυναικῶν, 4.348 καταστήματα καταστραφέντα ὀλοσχερῶς, 3.000 σπίτια ἐρειπωμένα, 38 ἐκκλησίες πυρπολημένες, 25 ἐκκλησίες κατεστραμμένες, 2 ὀστεοφυλάκια συλημένα, 2 νεκροταφεῖα κατασκαμμένα κ.λ.π.¹⁹ Ὁλόκληρο Ἔθνος κινητοποιήθηκε κάτω κυριολεκτικά ἀπό τήν μύτη του Πατριάρχου καί αὐτός δέν ἀντελήφθη τίποτα γιατί ἦταν ἀφοσιωμένος στό Οἰκουμενιστικό του ὄραμα. Καί ἐνῶ πρῖν 6 μόλις χρόνια ὁ Ἀθηναγόρας ἐγκωμιάζε τό Ἰσλάμ δηλώνοντας ἐπίσημα ὅτι «τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τόν Μουσουλμανισμό, ἵνα δι' ἄλλης ὁδοῦ εὔρουν τόν θεόν» ἀγνοοῦσε τήν δεδομένη στιγμή τί ὁ θεός τοῦ Ἰσλάμ καί οἱ χοτζάδες του δίδασκαν σάν εὐάρεστη στό θεό θυσία. Τήν καταστροφή δηλαδή τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου του.

Καί ἔπεται συνέχεια. Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ἂν καί ὁμολογοῦσε σέ ὁμογενῆ δημοσιογράφο τήν ἐπομένη τῆς καταστροφῆς, μετά τό πέρας τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Ἀμερικανοῦ Πρέσβυ, ὅτι οἱ «φίλοι μας μᾶς πρόδωσαν» συνέχισε τήν φιλοπαπική πολιτική του μέ πῖο ἀπροκάλυπτο τρόπο. Συναντᾶται μέ τόν Πάπα καί ἀνταλλάσσει ἀδελφικούς ἀσπασμούς. Ἐπιταχύνει τήν ἔνωση κατά τίς ὑποδείξεις τῶν Παπικῶν, μέχρις ὅτου ἔρχεται νέα καταστροφή. Ἀπέλαση καί τῶν τελευταίων δεκάδων Ἑλλήνων ἀπό τήν Πόλη. Ἀλλά ὁ παραλογισμός συνεχίζεται ... Τό Πατριαρχεῖο ἐπιμένει ὄχι οἰκουμενικά ἀλλά Οἰκουμενιστικά καί οἱ ἀπελάσεις τῶν ὁμογενῶν μαίνονται· δέν παύουν οὔτε μιά μέρα ἀπό τό 1964 μέχρι τό 1994²⁰. Οἱ περιουσίες κατάσχονται καί οἱ ἄνθρωποι ταλαιπωρημένοι καταφεύγουν στήν Ἑλλάδα, ξεκινώντας ἀπό τό μηδέν. Ὁ Οἰκουμενισμός συνεχίζει παρὰ ταῦτα τήν τρελλή πορεία του πρὸς τό πουθενά.

Ἐνας αἰώνας Οἰκουμενισμοῦ ἦταν ἀρκε-

19. Ἐταιρεία Προστασίας Ἐθνικῆς Κληρονομιάς, Μικρά Ἀσία, ὁ ὑπό Τουρκικήν Κατοχήν Ἱερός Χῶρος τῶν Ἑλλήνων, ἐπιμέλεια Δημήτριος Καλούμενος, ἐκδόσεις Πελασγός, Ἀθήνα 1996, σ. 100

20. Ἐταιρεία Προστασίας Ἐθνικῆς Κληρονομιάς, ἐνθ' ἂν. σ. 103.

αυτή; Σελευκείας Γερμανού, Ί. Ευστρατίου, Β. Στεφανίδου, Β. Ἀντωνιάδου καί Π. Κομνηνοῦ.²³

Διερωτᾶται κάθε χριστιανός: Πῶς γίνεται οἱ ἄπλοοὶ ἄνθρωποι νά καταλαβαίνουν ὅτι οἱ ἐναγκαλισμοὶ μέ τόν Πάπα δέν μᾶς πρόσφεραν τίποτε καί νά μήν τό κατανοοῦν αὐτό οἱ ἐπίσημοι ταγοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; Μήπως βρισκονται στήν ἴδια πνευματική κατάσταση μέ τούς πνευματικούς ἡγέτες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, πού δέν ἀνεγνώρισαν τόν Κύριο τῆς Δόξης καί Τόν ἐσταύρωσαν; Αὐτούς γιά τούς ὁποίους εἶπε ὁ προφήτης «Ἀκοῆ ἀκούσετε καί οὐ μή συνῆτε καί βλέποντες βλέψετε καί οὐ μή ἴδητε· ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καί τοῖς ὠσίν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καί τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καί τοῖς ὠσίν ἀκούσωσιν καί τῇ καρδίᾳ συνῶσιν καί ἐπιστρέψωσιν καί ἰάσομαι αὐτούς»²⁴. Τόση ἐπιμονή σέ μιά καταστροφική τακτική!

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξελίσσειται σέ χρόνιο νόσημα. Φτάσαμε ἔτσι αἰσίως στήν θρονική ἐορτή τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ προηγούμενου ἔτους κατά τήν ὁποίαν οἱ Παπικοί μᾶς ἔφεραν «πλούσια δῶρα», ἀλλά ἀμφιδόλου γνησιότητος. Ἱερά λείψανα δῆθεν μεγάλων ἁγίων πού οἱ πλιατσικολόγοι ἀμόρφωτοι Σταυροφόροι εἶχαν προδλέψει φαίνεται... νά «πακετάρουν» καί νά σημειώσουν τά χαρακτηριστικά τους, ὅταν τά ἄρπαζαν, ὥστε ἐν καιρῷ... νά μᾶς τά ἐπιστρέψουν. Δόξεις λοιπόν καί πάλι ἀπό τό Βατικανό πού παρουσιάζεται ὅτι μᾶς ἀγαπάει τόσο πολύ... Ἀλλά ἐκεῖ πού οἱ Ὁρθόδοξοι ξεχνοῦν τόν Θεό καί τήν Ἀλήθειά Του, ἐκεῖ πού μετέρχονται πρακτικές πού ἀπαγορεύει ὁ Νόμος Του, ἐκεῖ πού γίνονται τέτοιες συναλλαγές μέ αἰρετικούς ὁ Θεός δέν εἶναι ἀπών καί ἀνύπαρκτος, ἀλλά δείχνει σημάδια τῆς παρουσίας Του. Ὑπενθυμίζει μέ πολλούς τρόπους ὅτι Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ὑπόθεση κάποιων Ἀρχιερέων, μέ ἢ χωρίς ποιῆμιον, ἀλλά τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ὅταν δέν μιλοῦν οἱ ἀρμόδιοι, φωνάζουν ἀκόμη καί οἱ πέ-

τρεις («Οἱ λίθοι κεκράζονται»). Στέλνει λοιπόν ὁ Θεός τήν Κυβέρνηση τῆς Ἀγκυρας καί μιλάει τῇ γλώσσα τῆς ἀλήθειας ὄχι μόνον ξεκάθαρα, ἀλλά καί ... θεολογικότατα. Τί λέγει: «Τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν εἶναι Οἰκουμενικό». Ἡ θέση αὐτή τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἴσως φαίνεται σέ πολλούς Ἕλληνες προκλητική. Ἄν ὅμως τήν συνδυάσει κανεῖς μέ ὅσα πῶ πάνω εἶπαμε, κατανοεῖ ὅτι εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινή. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο πρό πολλοῦ ἔχει ἐγκαταλείψει τήν προσπάθεια προστασίας τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνά τήν Οἰκουμένη καί ἔχει γίνει δορυφόρος τοῦ Πάπα καί ὁπαδός τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς Ἐποχῆς μας. Μοιράζεται ἓνα μέρος «πνευματικῆς» δικαιοδοσίας μαζί μέ τούς αἰρετικούς, τούς ἀντίχριστους, τούς εἰδωλολάτρεις κ.λ.π. Ἀπό Οἰκουμενικό πού ἦταν ἔγινε Οἰκουμενιστικό. Δέν φταίει ὁ Τοῦρκος, ἄν αὐτό τό ἐκφράζει δημόσια κατά θεία νεύση. Οἱ συμπροσευχές τῆς Ἀσίτζης ὑπό τόν Πάπα, οἱ διακηρύξεις τοῦ Μπάλαμαντ, οἱ ἐπίσημες δηλώσεις περιφρόνησης πρός τούς ἱ. κανόνες καί τούς ἁγίους πατέρες, ἡ πειθήνια ὑπακοή στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν καί τόσες ἄλλες μειοδοσίες δέν ἀγνοοῦνται ἀπό τόν μακρόθυμο Ἁγιο Θεό. Νά λοιπόν πού ὁ Τοῦρκος μᾶς θυμίζει τήν ἀλήθεια «Δέν εἶσατε Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο» λέγει. Καί θά μπορούσε νά συμπληρώσει «ἀλλά μόνον Οἰκουμενιστικό».

Γιά νά μήν νομισθῇ ὅτι εἶναι ὑπερβολή μερικῶν φανατικῶν Ὁρθοδόξων ἡ ταύτιση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τόν Πάπα ἔρχεται πρόσφατα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Harry Ojalno νά δικαιολογήσει τήν μετά 22 ἔτη ἄρνηση τῆς Τουρκίας νά ἐπιτρέψει τή λειτουργία στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγ. Νικολάου στά Μύρα τῆς Λυκίας, χαρακτηρίζοντας τό Πατριαρχεῖο ὡς «μία ἐκκλησία πού ἀνέχθηκε τόν βασανισμό τῶν Ἑβραίων στόν κόσμον τό 1675...»²⁵. Θά πληρώσουμε δηλαδή καί γιά τά ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ. Τόσο πολύ φαινόμαστε ταυτισμένοι μέ τόν Πάπα.

23. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήνα 1967, σ. 144

24. Ἱσ. 6,9-10.

25. Περιοδικό Παρακαταθήκη, τεῦχος 39, Νοεμ-Δεκεμ. 2004, σ. 21.

Μᾶς πικραίνει ἡ Τουρκία ὅταν ἐπίσημα ἀποκλείει τὸν τίτλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἀπὸ τὸν Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Δέν μᾶς πίκρανε ὅμως ἀσυγκρίτως περισσότερο ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὅταν –ὡς ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας– μιλώντας γιὰ τὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ Θρόνου κατὰ τὴν Θρονική ἐορτή τοῦ Πατριαρχείου τὴν 30.11.1980 μπροστά στὸν Πάπα μεταξὺ ἄλλων ἀμφιλέκτων διατυπώσεων κατέληξε στὴν ἐξῆς δουλική πρὸς τὸν Πάπα ἀποστροφή «Ἰδού ὅτι σήμερον “συνερχομένων ἡμῶν” τῶν τοῦ Ἁνδρέου μετὰ τῶν τοῦ Πέτρου “οὐκ ἔστι εἰσέτι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν”. Ἁκριδῶς δέ πρὸς τοῦτο, διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς ἀπὸ κοινοῦ κλάσεως τοῦ ἄρτου προσευχόμεθα καὶ συνεργαζόμεθα καὶ διαλεγόμεθα»²⁶. Ἐὰν καταλαβαίνουμε σωστά, αὐτὰ τὰ φοβερά λόγια σημαίνουν ὅτι δέν ὑπάρχει Κυριακὸ Δεῖπνο, Θεία Λειτουργία δηλαδή, ὅσο δέν ἐνωθήκαμε μέ τὸν Πάπα. Τόση ὑποτίμηση τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας οὔτε οἱ Τοῦρκοι δέν ἀξίωσαν. Νά λοιπὸν πού ἡ Τουρκία ἔχει νά παίξει πάλι ρόλο σωτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θέλει νά μᾶς σώσει· γι’ αὐτὸ πάλι μέ αὐτὸν τὸν τρόπο μᾶς προειδοποιεῖ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει ὅλοι νά διερωτηθοῦμε: Εἶναι σίγουρο ὅτι ὁ Πάπας, πού θέλει νά φαίνεται ὡς ὁ Οἰκουμενικός Πνευματικός Ἡγέτης, δέν ἔχει καμμιά ἀνάμειξη σέ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ τίτλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Εἶναι σίγουρο ὅτι δέν χαίρεται ὅταν διαπιστώνει ὅτι, ἐνῶ δέν στερεῖται τοὺς ἐναγκαλισμούς τοῦ Πατριάρχη, τὸ Πατριαρχεῖο ὅλο καὶ μπερδεύεται; Πῶς ἐξηγεῖται ὅτι σέ ἓνα Ἰσλαμικὸ Κράτος, ὅπως ἡ Τουρκία, οἱ Παπικοί ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς χαίρουν πάσης τιμῆς καὶ ἀνέσεως, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι ὄχι;

Ἐὰν συνεχισθῇ πάντως ἡ Οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ τακτικὴ δέν πρέπει νά ἀποκλείουμε ἄλλες μεγαλύτερες καταστροφές ὅπως π.χ. ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὴν Πόλη, κατάληψη τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἀπὸ

ἄλλοθενεῖς, ἀνοιχτὴ ἀνταρσία τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως πρόσφατα τῆς Ἑλλάδος κ.ἄ. Στὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ μέλλον τοῦ Πατριαρχείου. Ἐὰς ἀκούσει τέλος πάντων τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἀπὸ ... τὴν Ἁγκυρα. Καὶ ἂς τὴν μεταγλωττίσει σωστά.

Ἐπίλογος

... ἀπὸ ἓναν ἄλλο εὐτυχῆ Ἐπίλογο ἑνὸς πρῶμου Οἰκουμενισμοῦ

Κείμενο

«... καὶ ἐπλάνησε Μανασσῆς τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη, ἃ ἐξῆρεν Κύριος ἀπὸ προσώπου υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ ἐλάλησε Κύριος ἐπὶ Μανασσῆ καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπήκουσαν. Καὶ ἤγαγε Κύριος ἐπ’ αὐτούς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως βασιλέως Ἀσσούρ, καὶ κατέλαβον τὸν Μανασσῆ ἐν δεσμοῖς καὶ ἔδησαν αὐτόν ἐν πέδαις καὶ ἤγαγον εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ ὡς ἐθλίβη, ἐζήτησε τὸ πρόσωπον Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ καὶ ἐταπεινώθη σφόδρα ἀπὸ προσώπου Θεοῦ πατέρων αὐτοῦ. Καὶ προσηύξατο πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτοῦ· καὶ ἐπήκουσεν τῆς βοῆς αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· καὶ ἔγνω Μανασσῆς ὅτι Κύριος αὐτὸς ἐστὶ Θεός. Καὶ μετὰ ταῦτα ὠκοδόμησε τεῖχος ἔξω τῆς πόλεως ... καὶ ὕψωσε σφόδρα. Καὶ κατέστησε ἄρχοντας τῆς δυνάμεως ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι ταῖς τειχίρουν ἐν Ἰούδα καὶ περιεῖλε τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλοτρίους καὶ τὸ γλυπτὸν ἐκ οἴκου Κυρίου καὶ πάντα τὰ θυσιαστήρια, ἃ ὠκοδόμησεν ἐν ὄρει οἴκου Κυρίου καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔξωθεν τῆς πόλεως. Καὶ κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον Κυρίου καὶ ἐθυσίασεν ἐπ’ αὐτὸ θυσίαν σωτηρίου καὶ αἰνέσεως καὶ εἶπε τῷ Ἰούδα τοῦ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ Ἰσραήλ».

26. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, Ἑκκλησιαστικὴ καὶ Ἠθικὴ Οἰκουμενιστικὴ Ἀποστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1981, σ. 14.

Μετάφραση

... Ὁ (βασιλιάς) Μανασσῆς ἀποπλάνησε τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοὺς Ἰουδαίους γενικά, ὥστε νά πέσουν στό κατόντημα τῆς Εἰδωλολατρίας, περισσότερο μάλιστα ἀπό ὅλα τὰ Ἔθνη, πού εἶχε ἐξαφανίσει ὁ Κύριος ἀπό μπροστά τους. Καί μίλησε ὁ Κύριος στόν Μανασσῆ καί στό λαό του καί δέν ὑπάκουσαν. Τότε ξεσήκωσε ὁ Κύριος ἐναντίον τους τοὺς στρατηγούς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀσσυρίων καί συνέλαβαν τόν Μανασσῆ καί τόν ἔδεσαν. Δεμένο μέ χειροπέδες τόν ὀδήγησαν στή Βαβυλῶνα. Ὁ Μανασσῆς, ὅταν βασανίσθηκε, ἀναζήτησε πάλι τόν Θεό τῶν Πατέρων του. Προσευχήθηκε πρὸς αὐτόν καί ὁ Θεός τόν ἄκουσε. Ἀκουσε δηλαδή ὁ Θεός τὴν κραυγή πού ἔδγαινε ἀπό τὴν πονεμένη προσευχή του καί τόν ξανάφερε στήν Ἱερουσαλήμ

καί τοῦ ξανάδωσε τόν Βασιλικό Θρόνο. Ἔτσι ἔμαθε ὁ Μανασσῆς ὅτι μόνον ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Στὴ συνέχεια ἀνοικοδόμησε τὸ τεῖχος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ... καί τὸ ἔκανε πολὺ ψηλό. Καί ἐγκατέστησε στρατηγούς σὲ ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ἰουδαίας πού περιτείχισε. Τότε ἐξαφάνισε τὰ ἀγάλματα τῶν ξένων θεῶν καί τὸ γλυπτό ἄγαλμα πού ἦταν στό Ναὸ τοῦ Κυρίου. Ἀκόμη ὅλους τοὺς δωμούς πού εἶχε ἀνοικοδομήσει προηγουμένως στό ὄρος τοῦ Κυρίου στήν Ἱερουσαλήμ τοὺς κατέστρεψε καί τοὺς πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλη. Καί ἔχτισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ θυσιαστήριο τοῦ Κυρίου καί θυσίασε σὲ αὐτὸ θυσίαν εὐχαριστίας γιὰ τὴ σωτηρία του καί δοξολογίας στόν Θεό. Καί διέταξε τόν Ἰουδαϊκὸ Λαὸ νά λατρεύει μόνον τόν Κύριο, τόν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. (Β΄ Παραλ. 33, 9-16)

**ΕΝΑ ΘΕΛΩ, ΕΝΑ ΕΠΙΘΥΜΩ, ΕΝΑ ΖΗΤΩ, ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ,
ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΜΑΖΙ ΣΟΥ**

τοῦ Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυδίτου

Ν᾽ ἀγαπᾶμε τὸν Χριστό καὶ μόνη ἐλπίδα καὶ φροντίδα μας νά εἶναι Αὐτός. Ν᾽ ἀγαπᾶμε τὸν Χριστό μόνο γι' αὐτόν. Ποτέ γιὰ μᾶς. Ἄς μᾶς δώσει ὅ,τι θέλει. Ἄς μᾶς δώσει ὅ,τι θέλει. Νά μὴν Τόν ἀγαπᾶμε γιὰ τὰ δῶρα Του. Εἶναι ἐγωισμός νά λέμε: «Θά μέ δώσει ὁ Χριστός σὲ μία ὥραία μονὴ πού ἔχει φτιάξει. Τὴν ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Χριστός, τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο: «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσίν... ἵνα ὅπου εἰμί ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε». Τὸ σωστό εἶναι νά λέμε: «Χριστέ μου, ὅ,τι θέλει ἡ ἀγάπη Σου· ἀρκεῖ νά ζῶ στήν ἀγάπη Σου».

Ἐγὼ ὁ καημένος, τί νά σᾶς πῶ... εἶμαι πολὺ ἀδύνατος. Δέν ἔχω κατορθώσει ν' ἀγαπήσω τόσο πολὺ τὸν Χριστό, νά Τόν λαχταρήσει ἡ ψυχὴ μου. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ πίσω. Ἔτσι τὸ αἰσθάνομαι. Δέν ἔχω φθάσει ἐκεῖ πού θέλω, δέν ζῶ αὐτὴν τὴν ἀγάπη. Ἀλλά δέν ἀποθαρρύνομαι. Ἐμπιστεύομαι τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Λέω στόν Χριστό: «Τὸ ξέρω, δέν εἶμαι ἄξιος. Στείλε με ὅπου θέλει ἡ ἀγάπη Σου. Αὐτὸ ἐπιθυμῶ, αὐτὸ θέλω. Στὴ ζωὴ μου πάντα Σέ

λάτρευα».

Ἢ ὅταν ἦμουν ἄρρωστος βαριά καὶ θά ἔφευγα γιὰ τοὺς οὐρανοὺς, δέν ἤθελα νά σκέπτομαι τίς ἁμαρτίες μου. Ἢ ἤθελα νά σκέπτομαι τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μου, τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ. Δέν ἤθελα νά ἔχω φόβο. Ἢ ἤθελα νά πάω στόν Κύριο καὶ νά σκέπτομαι τὴν ἀγαθότητά Του, τὴν ἀγάπη Του. Καί τώρα, πού πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, δέν ἔχω ἄγχος, ἀγωνία, ἀλλά σκέπτομαι ὅτι, ὅταν θά παρουσιασθῶ στὴ Δευτέρα Παρουσία καὶ μοῦ πεῖ ὁ Χριστός: «Ἐταῖρε, πῶς εἰσήλθες ὧδε, μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;» θά σκύψω τὸ κεφάλι καὶ θά πῶ: «Ὅ,τι θέλεις, Κύριέ μου, ὅ,τι θέλει ἡ ἀγάπη Σου. Τὸ ξέρω, δέν εἶμαι ἄξιος. Στείλε με ὅπου θέλει ἡ ἀγάπη Σου. Γιὰ τὴν κόλαση εἶμαι ἄξιος. Καὶ στήν κόλαση νά μέ δάλεις, ἀρκεῖ νά εἶμαι μαζί Σου. Ἐνα θέλω, ἕνα ἐπιθυμῶ, ἕνα ζητῶ, νά εἶμαι μαζί Σου, ὅπου καὶ ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Ἐκ τῆς βιβλίου: Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυδίτου, Βίος καὶ Λόγοι ἐκδ. Ἱ.Μ. Χρυσοπηγῆς Χανίων, Χανιά 2004, σσ. 220-221.

**ΘΑ ΕΚΛΕΞΕΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΙΣΟΒΙΟ ΑΡΧΙ-ΠΡΥΤΑΝΙ;*
του Λάμπρου Σιάσου
Καθηγητού Φιλοσοφίας στή Θεολογική Σχολή Α.Π.Θ.**

Μέ ἄκρα μυστικότητα καί πολύμηνη προεργασία ἄνευ τοῦ παραμικροῦ διαλόγου προωθείται νά ψηφισθεῖ στή Βουλή νομοσχέδιο γιά τή «Δομή καί λειτουργία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης», ἀφοῦ πέρασε ἤδη ἀπ' ὅλα τά νομοπαρασκευαστικά στάδια. Τά μισά περίπου ἄρθρα του προβλέπουν νά γίνουν Ἐκκλησιαστικές Σχολές (Ἀθηνῶν, Κρήτης, Βελῶν, Πυλαίας). Κατ' οὐσίαν πρόκειται νά ἰδρυθοῦν τέσσερα Ἐκκλησιαστικά Πανεπιστήμια μέ πολλά προγράμματα σπουδῶν τό καθένα.

Σημαδιακό ἱστορικό

Τό ἐγχείρημα εἶναι παλαιό. Ἐπί Χούντας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἐδοκίμασε καί ἐπέτυχε διά τῶν συνταγματαρχῶν νά ἰδρύσει Ἐκκλησιαστική Σχολή μέ σκοπό νά ὑποκαταστήσει τίς Θεολογικές Σχολές, νά ἐλέγξει τήν εἰσδοχή τῶν σπουδαστῶν καί νά τροφοδοτήσῃ τόν ἀνώτερο Κλήρο μέ στελέχη «ἐκκλησιαστικοῦ» δήθεν φρονήματος καί ἤθους καί εἰδικῶν γνώσεων. Τό πείραμα ἀπέτυχε παταγωδῶς. Τήν ἰδέα ἐπανεφέρε -αὐτούσια- ὁ πολυπράγμων Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στίς τελευταῖες κυβερνήσεις τοῦ ΠΑΣΟΚ ἐμπλουτισμένη καί προσηρμοσμένη στίς προβλέψεις τοῦ Ν. 1268. Ἡ ἔγκαιρη καί τεκμηριωμένη ἀντίδραση τῶν θεολογικῶν ἐν συνδυασμῶ πρός τά ὑγιή ἀνακλαστικά ὀξυδερκῶν πολιτικῶν ματαίωσε στό παραπέντε τήν ψήφιση τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου. Στίς μέρες μας τό πείραμα φαίνεται τριτεύει. Ἡ ξεχασμένη ἰδέα ἀναπαλαιώθηκε, τό νομοσχέδιο ἀπό (34) ἄρθρα βαίνει ὀλοταχῶς πρός ψήφιση. Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος θά εἶναι ὁ πρῶτος παγκοσμίως Ἰσόβιος Πρύτανης ψηφισμένος ὄχι ἀπό 40 ἢ 60 ἱεράρχες ἀλλά ἀπό πολύ περισσότερους βουλευτές τῆς πολυπαθῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας μας. Ἐχει μάλιστα προ-

βλεφθεῖ στά δεινά δημοσιο-οικονομικά μας πενταπλάσια ἐν σχέσει καί ἀναλογικά πρός τά κρατικά πανεπιστήμια πίστωση.

Τρία μείζονα διακυβεύματα, ἀκαδημαϊκό, θεολογικό, κοινωνικό-παιδευτικό, κρίνονται στήν προκειμένη ψηφοφορία. Καί οἱ ἐκλεγμένοι -μή ἰσόβιο- Πατέρες τοῦ ἔθνους ἔχουν συνταγματικό χρέος νά μελετήσουν πρὶν ψηφίσουν.

Τό ἔτοιμο νομοσχέδιο θυσιάζει στό βωμό τῶν πολιτικῶν προσθαφαιρέσεων μακροαίωνες πανεπιστημιακές ἐλευθερίες καί κατακτήσεις.

α) Μεταξύ ἄλλων τραγελαφικῶν καί παρενδεδυμένων προβλέπεται Διορισμένο Ἑπταμελές «Ἀνώτατο Ἐπιστημονικό Συμβούλιο» ἀπό τρεῖς Καθηγητές, τρεῖς Ἱεράρχες: (:ἀνώτατοι Ἐπιστήμονες;) καί Πρόεδρο ἰσόβιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο (ἀνώτατος ἀρχι-ἐπιστήμονας). Σ' αὐτό τό Συμβούλιο φτάνουν γιά τελική ἔγκριση ὅλες οἱ «γνώμες-προτάσεις» ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑφισταμένων «διοικητικῶν» καί «ἐπιστημονικῶν» ὀργάνων.

β) Καί γιά τήν ἐκλογή τοῦ ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ ἀποφαίνεται τελικῶς τό ἀνωτέρω ΑΕΣ ὕστερα ἀπό γνώμη τοῦ οἰκείου Ἀκαδημαϊκοῦ Συμβουλίου.

γ) Κάθε Ἀνώτατη Ἀκαδημία εἶναι ἓνα ἐκκλησιαστικό Πανεπιστήμιο μέ «περισσότερα τοῦ ἑνός προγράμματα, καθένα ἀπό τά ὅποια καλύπτει τό γνωστικό ἀντικείμενο μᾶς ἐπιστήμης». Ἔστω ὅτι ὑπολογίσουμε προχείρως: 4 Ἀκαδημίες x 5 Προγράμματα = 20 Ἐπιστήμες!

δ) Ἡ ἐπιλογή τῶν φοιτητῶν δέν ἐντάσσεται στό πανελλήνιο σύστημα ἐξετάσεων, ἀλλά στηρίζεται πρῶτιστως σέ ἀδιαφανεῖς μή ἐλεγχόμενες ἀκαδημαϊκῶς διαδικασίες (συστατικές ἐπιστολές ἱεραρχῶν, συνεντεύξεις ἐνώπιον καί ἱεραρχῶν).

Οἱ Ἀνώτατες Ἀκαδημίες γιά ἄρρενες μόνον, ὀρίζονται ἐκ προοιμίου ὁμολογιακές (:σπουδή δήθεν τῆς «ὀρθόδοξης πίστεως καί

* Τό ἄρθρο αὐτό πρωτοδημοσιεύθηκε στήν ἐφημ. *Καθημερινή* (20.3.2005).

παράδοσης»). Η κορυφαία επιστημονική κατάκτηση των μοναδικών στην Ευρώπη Θεολογικών μας Σχολών να μην είναι όμολογιακές και γι' αυτό να είναι ευσήμως αναγνωρισμένες διεθνώς, ακυρώνεται στο όνομα μιάς αμφίσημης σκοπιμότητας να ελέγχεται και δήθεν και πραγματικώς ή «ορθοδοξο-φροσύνη» των εκκλησιαστικών στελεχών. Κι ένδεχομένως στον έρχόμενο χωρισμό Έκκλησίας και Κράτους αυτές οι Σχολές με την παγκόσμια αναγνώριση και φοιτητές από τα πέρατα της γης να κριθούν από κάποιο συμβούλιο ίερωμένων ἀχρεΐαστες. Βεβαίως, οι επίσκοποι της Έλλαδικής Έκκλησίας ποτέ δεν έκρυψαν την αποστροφή τους προς τις Θεολογικές Σχολές, ή όποια ένιοτε φτάνει στά όρια του μίσους. Μέσης επιδόσεως οι πίο πολλοί από τους νεότερους αρχιμανδρίτες-φοιτητές μας, αφού έγιναν Έπίσκοποι έκοψαν κάθε επαφή με τη Σχολή πού τους έθρεψε θεολογικά. Στίς καλύτερες των περιπτώσεων χρησιμοποιούν επιλεκτικώς καθηγητές για να στηρίξουν κάποιες από τις επιλογές τους. Ποτέ όμως δεν έδειξαν να χαιρόνται για την έλευθερία πού απολαμβάνουν οι λαϊκοί ακαδημαϊκοί θεολόγοι. Σήμερα λίγοι διαθέτουν τόν επιστημονικό έξοπλισμό ακόμη και ενός μέσου καθηγητού Θεολογικής Σχολής.

Τά τελευταία χρόνια ή έλληνική κοινωνία άνοιξε τίς κλειστές - οϊκότροφες στρατιωτικές σχολές στά Πανεπιστήμια και στην ευρύτερη κοινωνική κοινότητα. Οί (τέως) τρόφιμοί του (γιατροί, δικηγόροι και λοιποί) λαμβάνουν τή στρατιωτική εκπαίδευση στην παραγωγική Σχολή τους, ενώ τό κύριο επιστημονικό αντικείμενο τής σπουδής τους τό διδάσκονται στά Πανεπιστήμια. "Ακρως επιτυχής ή καινοτομία για την επιστημονική κατάρτισή τους, σωτήρια ή όσμωσή τους στό πανεπιστημιακό campus για τή δημοκρατική τους εϋεξία και την προσωπική τους ισορροπία. Σήμερα -έν άγνοία ίσως των παρεπομένων κινδύνων- νομοθετείται, μέ πρωτοβουλία και συνέργεια τής Έκκλησιαστικής Διοίκησης, να στείλουμε πίσω στον λατινικό Μεσαίωνα ένα κομβικό κομμάτι τής δημόσιας εκπαίδευσης. Νά ξανακλείσουμε τά ύποψήφια ανώτερα στελέχη τής Έκκλησίας σέ οϊκοτροφεΐα, να εμπιστευθοϋμε την παίδευσή τους σέ «διορισμένα» όργανα,

να ελέγξουμε (πώς άραγε;) τό ήθος τους. Κατ' ούσίαν ή Βουλή βαίνει να νομοθετήσει ανώτατους όρθόδοξους μεντρεσέδες - φυτώρια έλεγχομένης και κατευθυνόμενης μονοκαλλιέργειας. "Έχει ακριβή αντίληψη πού εμπιστεύεται ένα μέρος τής δημόσιας εκπαίδευσης και ποιές ανατροπές εισάγει στό ευρύτερο κοινωνικό σῶμα;

Τά παραπάνω δειγματοληπτικά μεγεθύνονται επικινδύνως αν προβληθούν στό φῶς των τελευταίων εξέλιξεων. "Ένα Έπισκοπάτο προερχόμενο σχεδόν στό σύνολό του από τό άνύπαρκτο εκκλησιαστικῶς σχήμα των Άρχιμανδριτών (διάβαζε: μοναχών εκτός μονῶν) πρεσβεϋει μιά εκκλησιολογία ήκιστα εκκλησιαστική, προσαρμοσμένη στά μέτρα μιάς θρησκευοποιημένη κρατικο-έθναρχικής όρθοδοξίας. "Η διοικητική όργάνωση -βαυαρικής κοπής- στό κατώγειο τής αναποτελεσματικότητάς της. Οί άγιαστικές ιεροπραξίες ύποχωρούν μπροστά στον καλπάζοντα πολυσχιδή και άλλότροιο άκτιβισμό. Και στά ένδότερα του καταπετάσματος, ή φιληδονία, ή φιλαργυρία, ιδιαίτερα ή φιλοδοξία στό απόγειο του τυμπανισμού τους.

Μιά νηφάλια πρόταση

"Η όρθόδοξη Έκκλησία τής Ελλάδος, άξίζει να έχει μιά Σχολή. Τό κράτος όφείλει να τής παράσχει μέσα και στήριξη - προς Θεοϋ όχι χρήματα! Οί Θεολογικές Σχολές να τής δανείσουν πείρα και την πρώτη -των διδασκόντων- μαγιά. Και όλα αυτά πειραματικά και έξάπαντος μέ την άπαράβατη ρήτρα να ισχύσουν άνέγγιχτα τά πανεπιστημιακά θέσμια ως ιερή κατάκτηση του δημόσιου βίου μας. "Ας ανασταλεί λοιπόν ή σχετική διαδικασία κι άς αρχίσει -επιτέλους- και δημόσιος και ειδικός τριμερής διάλογος.

Υστερόγραφο: Οί διακεκριμένοι συνάδελφοι Μ. Παπαδόπουλος και Θ. Βερέμης γνωρίζουν άραγε ότι εν όσφ αυτοί κοπιάζουν για Έθνικό Διάλογο Παιδείας, κάποιιο ιεροκρυφίως νομοσχεδιάζουν τέσσερα Πανεπιστήμια; Διακόσιοι συνάδελφοί τους θά χαροϋν αν έχουν μιά δημόσια άπάντησή τους.

ΤΟ ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ*

Ἰωάννου Οἰκονόμου Λαρισαίου

«Οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουν σκοπὸν νά μᾶς πάρουν τούς Τούρκους καί νά μᾶς κάμουν ἐδικούς των ραγιαδες»

Ἐδῶ καί τετρακόσια σχεδόν χρόνια, ὅπου εἴμεθα σκλάβοι εἰς τὰς χεῖρας τούτου τοῦ βαρβάρου τυράννου, τοῦ δευτέρου Φαραώ, ποῖον βασιλεῖον ἀπ' αὐτά ἄνευ τοῦ ἰδίου ἰντερέσσου¹, ἀπεφάσισε ποτέ νά χύσῃ αἷμα ἢ νά ἐξοδευθῇ εἰς μεγάλην ποσότητα χρημάτων διὰ τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου, καί νά ἀντιπαλεύσῃ μέ τόν ἀντίπαλον ἐχθρόν μας, νά μᾶς εὐγάλη ἀπό τὰς χεῖρας του, καί νά μᾶς χαρίσῃ τήν ἐλευθερίαν; Κανένα. Ὅλοι ἐνεργοῦν, καί φροντίζουν διὰ τήν διαφύλαξιν του, καί διὰ τὰ ἴδια κέρδη τους, καί δέν τούς παραμέλλει, ἂν οἱ τούρκοι μᾶς τυραννοῦν, καί μᾶς σκλαβώνουν καθημερινῶς, καί μᾶς ἀφανίζουν ἀδίκως, στήνοντες τήν εὐτυχίαν των ἐπάνω εἰς τούς ὄμους μας. Δέν ἤξεύρουν οἱ μάταιοι, ὅτι αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς ἔχουσι στενήν φιλίαν μέ τόν Σουλτᾶνον, καί καθέννας ἀπ' αὐτούς ἔχει μετ' αὐτοῦ τὰ ἴδια του ἐντερέσσα. Δέν ἤξεύρουν, ὅτι ὅσαις φοραῖς ἀναφέραμεν εἰς τὰς διαφόρους συνόδους των τὰ παράπονά μας, τὰς ταλαιπωρίας μας, ὡς ποίαν χάριν ἀπολαύσαμεν ἀπ' αὐτούς, ἄς εἰποῦν τί ἀπολαύσαμεν; Τίποτε ἄλλο δέν μᾶς εἶπον, εἰ μή ὑπομονή, ὑπομονή. Καί μερικοὶ ἀπ' αὐτούς μάλιστα μᾶς εἶπον, ὅτι τὰ ἀδίκὰ τὰ ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Γραικοί, ἡμεῖς σφάλλομεν, καί ὄχι οἱ ἐπικρατοῦντες ἡμᾶς Ὅθωμανοί. Δέν ἤξεύρουν ἀκόμη οἱ κοῦφοι, καί ὀλιγόγνωμοι Ρωμαῖοι μας, ὅτι αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι βασιλεῖς ἔχουν σκοπὸν, καί ἀπόφασιν, ἂν μᾶς πάρουν ποτέ ἀπό τόν Τούρκον, νά μᾶς κάμουν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἐδικούς των ραγιαδες, καί νά μᾶς μεταχειρισθῶσι μέ τόν νόμον ὅπου συμφέρει εἰς

αὐτούς, δηλαδή εἰς τήν πολιτικήν τους, καί ὄχι μ' ἐκεῖνον ὅπου εἶναι τοῦ χαρακτήρος, τῆς καταστάσεως, καί τῆς θελήσεώς μας, καθὼς βλέπομεν πραγματικῶς ὅτι ἐμεταχειρίσθησαν τὰ ἴδια αὐτά καί εἰς τούς κατοίκους τῆς Ἑπτανήσου.

Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων «Σέ προστάζει ὁ θεῖος Νόμος»

Λέγω πρῶτον, ὅτι χρεωστεῖς χριστιανέ, καθό χριστιανός, νά ἀγαπᾶς καί νά εὐεργετῆς τήν Πατρίδα. Σέ προστάζει ὁ θεῖος νόμος «ἀγαπήσεις τόν πλησίον ὡς σεαυτόν». Πλησίον σου εἶναι βέβαια πᾶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ποῖος δύναται νά εἶναι πλησιέστερός σου παρὰ τούς συγγενεῖς, καί ὁμοπίστους καί συμπολίτας σου; Οὗτοι εἶναι ἀδελφοὶ σου, οἵτινες συγκατοικοῦσι μετὰ σοῦ εἰς μίαν καί τήν αὐτήν χώραν, ὡσάν εἰς μίαν καί τήν αὐτήν οἰκίαν· οὗτοι ἔχουσι τόν αὐτόν ὡς καί σύ πατέρα, τόν Θεόν· τήν αὐτήν ὡς καί σύ μητέρα, τήν Ἐκκλησίαν, τό αὐτό γενέθλιον ἔδαφος, καί τὰς αὐτάς τροφάς, τούς αὐτούς νόμους, τούς αὐτούς ἄρχοντας καί ποιμένας καί διδασκάλους, τὰς αὐτάς πρός σέ κοινάς καί πανηγύρεις καί ἀπολαύσεις, καί λύπας καί χαράς· ὅσον λοιπόν εἰλικρινέστερον ἀγαπᾶς τούς συμπατριώτας καί τήν Πατρίδα, τόσον βεβαιότερον ἐκπληρώνεις τόν νόμον τοῦ Θεοῦ. Καί πάλιν ἐξ ἐναντίας, ὅσον ἀμελεῖς καί προοιδίδεις πολλάκις τῆς Πατρίδος τὰ συμφέροντα, τόσον ἐξελέγχεσαι παραβάτης τοῦ θείου νόμου, καί τοῦ πλησίον σου ἐχθρός, χειρότερον ἀπίστου· «εἴ τις τῶν ἰδίων καί μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τήν πίστιν ἤρνηται, καί ἔστιν ἀπίστου χειρῶν».

* Ὡς ἓνα μικρὸ ἀφιέρωμα στήν ἐθνεγεροσία τοῦ 1821, παραθέτουμε ἐδῶ δύο σύντομα ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίον «Τό Ἐνθολόγιον τῆς λευτεριάς», πού ἐπεμελήθη ὁ γνωστός συγγραφέας Κώστας Σαρδελῆς. Τό ἐξαντλημένο, ἐδῶ καί χρόνια, βιβλίον θά ἐπανεκδοθεῖ, Θεοῦ θέλοντος, ἀπό τίς ἐκδόσεις *Παρακαταθήκη*.

1. Ἰντερέσσο ἢ ἐντερέσσο (ἐξελληνισμός τῆς ἀναλόγου λέξεως τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν): ἐνδιαφέρον, στήν προκειμένη περίπτωσι: συμφέρον.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἄνοικτη Ἐπιστολή - Αἴτημα πρὸς τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΘΕΜΑ: Ἐγγραφή στὸν κατάλογο πρὸς Ἀρχιερατείαν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Σαράντη Σαράντου.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἰδιαίτερα αὐτὴν τὴν περίοδο, ὑφίσταται μίαν ἐνορχηστρωμένην πολεμικὴν ἀπὸ δημοσιογράφους καὶ ἄλλους παράγοντες, πού στόχο τους- ὅπως καταλαβαίνουμε- δὲν ἔχουν τὴν ἀληθινὴν κάθαρση.

Νομίζουμε -ὑπὸ τὰ σημερινὰ δεδομένα- ὅτι ἢ ἀνάδειξη εἰς ἐπίσκοπον ἑνὸς προσώπου, τό ὅποιον πέραν τῶν συνηθισμένων προϋποθέσεων, διαθέτει καὶ «τὴν ἔξωθεν καλὴ μαρτυρία» (ἀποδοχὴ κλήρου καὶ λαοῦ· Τιμ. γ, 7), θὰ ἀποτελοῦσε γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὴν Ἱερά Σύνοδο μίαν πολὺ εὐστοχὴν κίνηση καὶ ἔνδειξη ἠὺξημένης ποιμαντικῆς εὐθύνης.

Μέ αὐτὲς τίς σκέψεις ἐκφράζουμε ταπεινὰ τὴν ἐπιθυμία μας νὰ κινηθοῦν οἱ κατάλληλες νομοκανονικὲς διαδικασίαι πρὸς ἐγγραφήν στὸν κατάλογο πρὸς Ἀρχιερατείαν τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Σαράντη Σαράντου, θεολόγου - φιλολόγου, καθηγητοῦ ἐπὶ 34 ἔτη στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση, ὁ ὁποῖος τελεῖ ἐν χηρείᾳ ἐπὶ 28 ἔτη, πολύτεκνος πατέρας τεσσάρων τέκνων ἀποκαταστημένων, τὰ ὅποια ἀνέθρεψε «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (σύμφωνα μέ τίς προδιαγραφές πού ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὸν ἐπίσκοπο, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πού ἐπετρέπετο νὰ γίνονται καὶ ἔγγαμοι ἐπίσκοποι): «δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον... τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος»¹ καὶ διαθέτει ὅλα τὰ τυπικά, νομικά καὶ πνευματικά προσόντα.

Ἡ ἐκλογή αὐτὴ, ἂν πραγματοποιηθεῖ, θὰ καταλογισθεῖ ὡς ἰδιαίτερα ἄψογη καὶ εὐλογημένη συνοδικὴ ἀπόφασις γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

● Ὁ ὡς ἄνω κληρικός εἶναι ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀνεπίληπτος. Ὑπηρετεῖ σέ μίαν πολυάνθρωπην ἐνορίαν –τὴν Κοίμησιν Θεοτόκου Ἀμαρουσίου– ἐδῶ καὶ 35 χρόνια, μέ μεγάλη ἀποδοχὴ ἀπὸ τὸ λαόν, θρησκευόμενον καὶ μὴ.

● Εἶναι πνευματικὸς πατέρας ἑκατοντάδων λαϊκῶν καὶ πολλῶν ἱερέων.

● Εἶναι διακριτικός, συνετός, «νηφάλιος, σώφρων, κόσμιος, ἐπιεικής, ἄμαχος, ἀφιλάργυρος»² καὶ γενικῶς ἔμπλεως πνευματικῶν χαρισμάτων. Ἀκόμη καὶ ὅταν διαφωνεῖ ἢ ἀσκεῖ κριτικὴν σέ Ἐκκλησιαστικούς ἢ καὶ πολιτικούς παράγοντες, ἐνεργεῖ μέ σύνεσιν, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνει τὰ ἐσκαμμένα, χωρὶς νὰ φωνασκεῖ ἢ νὰ ἐξεγείρει τοὺς πιστοὺς σέ ἄκριτες ἐνέργειαι.

● Εἶναι ἰδιαίτερα σεβαστός σέ αὐτοὺς πού ἔχουν διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὸν θεολογικὰ ἢ ἐκκλησιαστικὰ ἀπόψεις. Εἶναι «διδασκικός»³, μέ χάρισμα ἐκκλησιαστικοῦ λόγου, ὁμιλητῆς μέ πανελλήνια ἐμβέλεια καὶ συνεργάτης καὶ τῶν δύο μεγάλων Ραδιοφωνικῶν μας Σταθμῶν (τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας) ἀπὸ ἰδρύσεώς τους.

● Ἡ ἐκλογή του θὰ ἐκτονώσῃ τίς πιέσεις πού συχνὰ ἀσκοῦνται μέ σκοπὸν νὰ χειροτονοῦνται Ἐπίσκοποι ἔγγαμοι κληρικοί (πρᾶγμα ἀσυμβίβαστον βεβαίως μέ τὸ κανονικὸ δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐπιτρεπτό γιὰ τοὺς ἐν χηρείᾳ).

● Ἡ ἐκλογή αὐτὴ θὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐγγάμου Κλήρου καὶ θὰ ἐκτιμηθεῖ ἀπὸ τὸ πληγωμένον καὶ σκανδαλισμένον χριστεπώνυμον πλῆρωμα.

● Ἡ συμμετοχὴ τοῦ π. Σαράντη στὴ Σύνοδο, ὡς κληρικοῦ πού σέβεται καὶ ἀγαπᾷ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ διευκολύνῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ σέ χειρισμούς πού ἀπαιτοῦν ἰσορροπίαι. Εἶναι γνωστὸ ὅτι, ὅταν ὅλες οἱ τάσεις ἐκπροσωποῦνται στὴ Σύνοδο, τότε ὁ ρυθμιστικὸς ρόλος τοῦ Πρώτου γίνεται πῶς

1. Α', Τιμ. γ', 2-5.
2. Βλ. Α', Τιμ. γ', 2-3.
3. Α', Τιμ. γ', 2.

ἀναγκαῖος...

● Ἐπί πλέον, ἄν ὁ π. Σαράντης γίνεῖ Ἐπίσκοπος, σηματοδοτεῖται ἐπίσημα μίᾱ στροφὴ τῆς Ἱεραρχίας στὴ βούληση τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, στὴ βάση.

Θέλουμε ἐν κατακλείδι νὰ βεβαιώσουμε τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνοδικοὺς Μητροπολίτες ὅτι, ἄν χρειαθοῦν ἀποδείξεις πρὸς ἐπιβεβαίωση καὶ ἐπίρρωση τῶν ἀνωτέρω, μποροῦν σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα νὰ συ-

γκεντρωθοῦν δεκάδες χιλιάδες ὑπογραφές, ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Ἀττικῆς, στὴν ὁποία ὑπηρετεῖ ὁ π. Σαράντης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς

Ἀμαρούσιον 17.02.2005

«Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου(†)

Ἐκεῖνο πού μᾶς δίνει μίᾱ ἰδιομορφία ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς, εἶναι ἀκριβῶς ὁ πατρογονικός μας πλοῦτος. Οἱ θησαυροὶ μας. Καὶ αὐτοὶ κυρίως εἶναι δύο: Τό ἓνα εἶναι ἡ ἀρχαία ἑλληνική γραμματεία, ἡ ὁποία, ὄχι βεβαίως σὲ σύγκρισί μὲ τόν Χριστιανισμό ἀλλ' αὐτοτελῶς θεωρουμένη, εἶναι κάτι σπουδαῖο, κάτι μεγάλο. Τό ἄλλο εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μας. Αὐτά μᾶς ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους λαοὺς.

Αὐτά, λοιπόν, πού ἀποτελοῦν τὴν πραγματική μας περιουσία, τὴν προῖκα μας, θά λέγαμε, τὰ πετᾶμε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων; Καὶ τρέχουμε ἓνα φρενήρη δρόμο πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς γιὰ νὰ μάθουμε μερικά ἐξ ὧσων ἐκεῖνοι ἔχουν προωθήσει πάρα πολὺ; Δέν λέγω νὰ μὴ προσλάβουμε ὅσα καλὰ ἄλλοι λαοὶ προωθοῦν. Ἀλλὰ γιὰτί σάν ἔθνος πετᾶμε τὴν προγονική μας κληρονομία; Ἐκεῖνο πού ἔχουμε

ἐμεῖς νὰ δώσουμε στοὺς ἄλλους λαοὺς εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ ἀρχαία ἑλληνική γραμματεία ὡς κοσμική γνῶσις καὶ μόρφωσις, καί, τό ἀσυγκρίτως σπουδαιότερο, ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς ἦθος καὶ ὡς πίστις, ὡς πίστις καὶ ὡς τρόπος ζωῆς.

Ἀντί αὐτά νὰ τὰ περιποιούμεθα ὅσο τό δυνατὸν περισσότερο, καὶ νὰ τὰ προβάλλουμε στοὺς ἄλλους λαοὺς, πᾶμε νὰ τὰ ξεχάσουμε καὶ ν' ἀποκοποῦμε ἀπὸ τίς ρίζες μας. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χαθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν χοάνη, σ' αὐτὴ τὴν πανσπερμία τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐάν αὐτά τὰ ζούσαμε καὶ τὰ παρουσιάζαμε, τό ἔθνος μας θά εἶχε εἰδοποιό διαφορά. Θά εἶχε κάτι σπουδαῖο νὰ προσφέρῃ. Διαφορετικά τί ἔχει νὰ παρουσιάσῃ;

Ἀπὸ τό βιβλίο: Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου, «Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα» ἔκδ. Ἱ. Ἡσυχ. Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης, Τροιζήνα 2003, σσ. 148-149.

Δήλωση - δόμβα τῆς Προέδρου τῆς Βουλῆς.

«Ἀναλαμβάνετε, κύριε Πρόεδρε, τὴν Προεδρία τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας γιὰ μίᾱ πενταετία ὅπου θά σημειωθοῦν σημαντικά γεγονότα καὶ ἐξελίξεις: Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἐνοποίηση θά προωθηθεῖ μὲ τὴν ψήφιση ἐνδεχομένως καὶ τῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης, τὰ ἐθνικά σύνορα καὶ ἓνα μέρος τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας θά περιορισθοῦν χάριν τῆς εἰρήνης, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀσφάλειας στὴν διευρυμένη Εὐρώπη, τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτη θά ὑποστοῦν μεταβολές καθὼς θά μποροῦν νὰ προστατεύονται, ἀλλὰ καὶ νὰ παραβιάζονται ἀπὸ ἀρχές καὶ ἐξουσίες πέραν τῶν γνωστῶν καὶ καθιερωμένων καὶ πάντως ἡ Δημοκρατία θά συναντήσῃ προκλήσεις καὶ θά δοκιμασθεῖ ἀπὸ ἐνδεχόμενες νέες μορφές διακυβέρνησης.»

(Ἀπὸ τὴν προσφώνηση τῆς κ. Μπενάκη στὸν νέο Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρλο Παπούλια· εὐρίσκεται στὴν ἴστοσελίδα www.parliament.gr)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ἐπίθεση κατά τῶν Θεσμῶν

Τήν ὥρα πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές, εὐρίσκεται σέ πλήρη ἐξέλιξη ὁ ὀρυμαγδός τῶν ἀποκαλύψεων γιά σκάνδαλα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Δικαιοσύνης. Τά πράγματα εἶναι ρευστά καί εἶναι παράτολμο νά διακινδυνεύσει κάποιος ἐκτιμήσεις γιά τό πού μπορεῖ νά ὀδηγηθεῖ ἡ κατάσταση.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ποιοί καί γιά ποιοί σκοπό ἄνοιξαν αὐτόν τόν κύκλο τῶν ἀποκαλύψεων, ἔτσι ὅπως ἐξελίχθηκαν τά πράγματα μέχρι στιγμῆς, μπορεῖ κανεῖς νά συνοψίσει κάπως τά δεδομένα καί νά ἐκφράσει κάποιες ἀπορίες τοῦ ἀπλοῦ πολίτη αὐτῆς τῆς χώρας:

1. Γιατί βγαίνουν **τώρα** στή δημοσιότητα ὅλα αὐτά τά σκάνδαλα (πραγματικά, παραφουσκωμένα ἢ καί χαλκευμένα – αὐτό θά τό δείξει ὁ χρόνος καί ἡ δικαιοσύνη); Οἱ καταγγελίες γιά τή δράση τοῦ Βαβύλη ὑπῆρχαν ἀπό τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1996 (βλ. περιοδικό *Πολιτικά θέματα* 11.3.2005). Γιά τόν Γιοσάκη ἐπίσης (ἐνθ' ἄν.)

Γιατί τά βγάζουν τώρα στή δημοσιότητα καί μάλιστα μέ αὐτόν τόν τρόπο;

2. Γιατί οἱ ἀποκαλύψεις εἶναι **ἐπιλεκτικές**; Γιατί περνᾶ στά ψιλά τῶν ἐφημερίδων τό γεγονός ὅτι τόν Βαβύλη ἐκάλυπταν στελέχη ἢ καί ὑπουργοί τῶν προηγουμένων κυβερνήσεων; Γιατί περνᾶ στά ψιλά τό γεγονός τῆς συνεργασίας Βαβύλη μέ τόν Μητροπολίτη Καλύμνου κ. Νεκτάριο ὑπέρ τῆς ὑποψηφιότητος Εἰρηναίου; Μέ αὐτά τά δεδομένα, τό νά ἐστάλη ὁ Βαβύλης ἀπό τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση ἢ ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο στά Ἱεροσόλυμα εἶναι ἐξ ἴσου πιθανόν ὡς ὑπόθεση, ὅπως καί τό νά ἐστάλη ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο.

3. Γιατί δέν ἀσχολοῦνται μέ τόν ἴδιο ζῆλο οἱ ἀπαιτοῦντες κάθαρση δημοσιογράφοι μέ ὑποθέσεις ὅπως τό μέγα σκάνδαλο τοῦ Χρηματιστηρίου ἢ τῶν ἀγοραπωλησιῶν στήν Πάμμο ὅπου ἐμπλέκονται πρόσωπα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου;

4. Γιατί οἱ λαλίστατοι ἀποκαλυψίες ἔχασαν τή μιλιὰ τους καί «ἔθαψαν» τή δῆλωσή-

δόμβα τῆς Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Μπενάκη γιά μείωση τῶν ἐθνικῶν μας συνόρων; (βλ. σελ. 42 *Παρακαταθήκης*)

5. Γιατί δέν μᾶς ἐνημερώνουν μέ τόν ἴδιο ζῆλο γιά τό Εὐρωσύνταγμα τῶν Βρυξελλῶν πού θά καθορίσει καί θά δεσμεύσει τό μέλλον καί τίς τύχες τῆς χώρας μας στά ἐπόμενα χρόνια; Γιατί δέν ζητοῦν δημοψήφισμα γιά τό Εὐρωσύνταγμα;

6. Γιατί αὐτά πού λέγει ὁ Βαβύλης, ἕνας πράκτορας τῆς Ἰσραηλινῆς Μοσάντ, ἴσως καί ἄλλων – ὅπως ἀποδεικνυόταν ἀπό ἔγγραφο τῆς Ε.Υ.Π. πού κατεστράφη πρό τῶν ἐκλογῶν τοῦ 2000, ὅπως καί ὅλος ὁ φάκελος Βαβύλη στήν Ε.Υ.Π. – θεωροῦνται ἐξ ὀρισμοῦ ἀληθῆ, ἐνῶ αὐτά πού λέγει ἕνας ἱεράρχης θεωροῦνται ἐξ ὀρισμοῦ ψευδῆ; Βεβαίως ἐδῶ τίθεται καί τό μέγα θέμα τῆς δικῆς μας εὐθύνης, καί κυρίως τῶν ἐπισκόπων, γιά τήν μείωση τοῦ κύρους τοῦ λόγου πού ἀρθρώνουν ἐκκλησιαστικά πρόσωπα.

7. Ποιά ἀόρατη δύναμη συντονίζει τούς ἀποκαλυψίες; Γιατί εἶναι μᾶλλον ἀδύνατον μόνοι τους νά ἐξασφάλισαν ὅλα αὐτά τά ντοκουμέντα, προϊόντα ὑποκλοπῶν μέ κρυφές κάμερες καί «κοριούς» στά τηλέφωνα. Ἡ συνεργασία λοιπόν μέ μυστικές ὑπηρεσίες φαίνεται δεδομένη. Τό ἐρώτημα εἶναι ποιές εἶναι αὐτές;

8. Ποιός ὠφελεῖται ἀπό ὅλα αὐτά; Ὁ μόνος πάντως πού δέν ὠφελεῖται εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καί ὁ Ἑλληνισμός. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ὅπως φαίνεται μέχρι στιγμῆς, τό χάνουμε καί ἔπεται συνέχεια.

Συμπέρασμα: 1. Οἱ εὐθύνες τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας καί στήν Ἑλλάδα καί στά Ἱεροσόλυμα γιά ὅσα συνέβησαν φαίνεται νά εἶναι βαρεῖς.

“Ὅπως ἐπισημαίνεται σέ ἐπιστολή-παρέμβαση 65 γνωστῶν κληρικῶν πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τούς Ἀρχιερεῖς μας γιά τήν τρέχουσα ἐκκλησιαστική κρίση «Ἄλλοι ἀναψαν τή φωτιά... Τίς συνθῆκες, ὁμως, γιά τήν ἀνάφλεξη καθὼς καί τίς εὐφλεκτες ὕλες τίς προσφέραμε ἐμεῖς» (βλ. σ. 10 *Παρακαταθήκης*).

Οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιά αὐτοκάθαρση μακάρι νά ὑλοποιηθοῦν. Οἱ εὐθύ-

νες δεδαιώς για τό όποιο άποτέλεσμα είναι και θά είναι συνολικά τής ΄Ιεραρχίας. ΄Ο χρόνος θά τό δείξει, αλλά έμεις δέν είμαστε πολύ αισιόδο- ξοι. ΄Ομως έλπίζουμε.

2. ΄Ανεξαρτήτως τών άρχικών προθέσεων τών δημοσιογράφων και άνεξαρτήτως τής άληθείας ή μή τών καταγγελλομένων, είναι προφανές ότι στόχος τών άποκαλύψεων δέν είναι ή κάθαρση αλλά τό γκρέμισμα θεσμών όπως ή ΄Εκκλησία και ή Δικαιοσύνη. ΄Απόδει- ξις αυτού είναι τό γεγονός ότι οί γνωστοί και μή έξαιρετέοι «προοδευτικοί» άνοιξαν πάλι όλα τά γνωστά θέματα: χωρισμός Κράτους- ΄Εκκλησίας, περιουσία ΄Εκκλησίας κ.ο.κ. ΄Ολα αυτά δέβαια γίνονται για νά άλωνίσει άκόμη πιο άνενόχλητη ή Νέα Τάξη Πραγμάτων στην ΄Ελλάδα, τά Βαλκάνια και τή Μέση ΄Ανατολή. Δέν είναι τυχαίο ότι ΄Εκκλησία, Στρατός- ΄Αστυνομία και Δικαιοσύνη, πού τώρα δάλλο- νται, ήταν αυτά πού μέχρι χθές έμπιστεύονταν περισσότερο οί ΄Ελληνες. Αυτό τώρα προσπα- θούν νά γκρεμίσουν.

Είναι στό χέρι τής Διοίκουσης ΄Εκκλησίας νά προχωρήσει σέ πραγματική κάθαρση για νά άποκατασταθεί ή έμπιστοσύνη. ΄Η Δικαιο- σύνη φαίνεται ότι ήδη τό πράττει.

Φυσικά ή πραγματική κάθαρση δέν μπορεί νά περιορισθεί στην τιμωρία δύο ή τριών ένό- χων, πρέπει νά συνοδεύεται από έπιθυμία έπι- στροφής έν μετανοία στην άγιοπατερική μας παράδοση τής άγιότητας και τής έν ταπεινώ- σει διακονίας. Καί αυτό νά μή μένει μόνο στά λόγια.

΄Ο Γέρον Παΐσιος όμιλεί περί σκανδάλων

«΄Αν όμως φταιή ένας δεσπότης, ένας πα- πās, ένας καλόγερος, δέν φταίει ό Χριστός. ΄Αλλά οί άνθρωποι δέν πάνε ως εκεί. “΄Αντι- πρόσωπος του Χριστού δέν είναι;” λένε. Νάι, αλλά άναπαύεται ό Χριστός μέ αυτόν τόν αντι- πρόσωπο; ΄Η δέν σκέφτονται τί τόν περιμένει αυτόν τόν αντιπρόσωπο στην άλλη ζωή. Γι’ αυ- τό μερικοί πού σκανδαλίζονται από μερικά γε- γονότα και καταλήγουν νά μήν πιστεύουν, για- τί δέν καταλαβαίνουν οί καημένοι ότι όπως, άν φταιή ένας χωροφύλακας, δέν φταίει τό έθνος, έτσι κι άν φταιή ένας παπās, δέν φταίει ή ΄Εκ-

κλησία. ΄Οσοι όμως σκανδαλίζονται, αλλά έ- χουν καλή διάθεση, καταλαβαίνουν, όταν τούς έξηγήσης. Αυτοί έχουν και έλαφρυντικά, γιατί μπορεί νά μήν είχαν βοηθηθή και νά έχουν άγνοια από μερικά πράγματα.»

(΄Από τό βιβλίο: Γέροντος Παΐσιου ΄Αγιορείτου Λό- γοι Α΄, έκδ. ΄Ιερόν ΄Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής ΄Ιωάν- νης ό Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, σ. 320)

**π. Γεώργιος Μεταλληνός:
Νά στραφοϋμε στην ένορία.
΄Από κάτω θά ύπάρξει ή κάθαρση.**

Μεταφέρουμε από τήν συνέντευξη πού έ- δωσε ό π. Γεώργιος Μεταλληνός στην έφημ. ΄Ελευθεροτυπία (Κυριακή 20.3.2005) κάποια χαρακτηριστικά άποσπάσματα:

«΄Αν έγώ ήμουν άρχιεπίσκοπος θά είχα πα- ραιτηθεί, για νά διευκολύνω τίς δικαστικές έρευνες. Γιατί, δυστυχώς, όλοι οί διάυλοι όδη- γούν στην άρχιεπισκοπή. ΄Ο μακαριώτατος άν δέν είναι τό επίκεντρο, είναι μέρος του προ- βλήματος. Βαθύλης, Κουλουσούσας... όλα δεί- χνουν εκεί...»

● Για τό κλίμα πού επικρατεί στην ΄Ιεραρ- χία φέρνει ως παράδειγμα τήν ύπαρξη φακέ- λων και τό γεγονός πώς κάποιοι παίζουν μαζί τους. «Θυμηθείτε τόν άρχιεπίσκοπο στην ΄Ιε- ραρχία», μάς είπε, «άντί νά άπευθύνει λόγο πνευματικο-ποιμαντικό, κραδαίνει φακέλους έναντι άλλων άρχιερέων και λέει “έδω σ’ έχω και σένα...”. Αυτό άποδεικνύει τή συμπαιγνία. Καταλαβαίνουμε τό επίπεδο τής πλειοψηφίας τής συνόδου. ΄Ο ένας άπειλεί τόν άλλον, ό ένας καλύπτει τόν άλλον. Για ποιά κάθαρση μιλούμε;»

● ΄Αναφερόμενος στό ρόλο τής «Χρυσο- πηγής» και τήν έμπλοκή στά τελευταία σκάν- δαλα του άρχιμανδριτή Νικόδημου Φαρμάκη, μάς είπε:

«Είναι και ευθύνη του πνευματικού του πα- τέρα. Στό μοναστήρι, ό μοναχός έξομολογεΐται κάθε βράδυ στον πνευματικό του. Πώς είναι δυνατόν ό πνευματικός του νά μήν γνωρίζει τή δράση του; ΄Αν δέν τά γνώριζε ό μητροπολίτης Πειραιώς, σημαίνει ότι δέν λειτουργούν μονα-

στηριακά. Και εάν δέν λειτουργοῦν μοναστηριακά, τότε ἡ Χρυσοπηγή δέν εἶναι μοναστήρι, ἀλλά κοσμική ὀργάνωση, δυτικοῦ τύπου ἢ προτεσταντικῶν, εὐσεβιστικῶν ὀργανώσεων, κάτι σάν τό «Opus Dei».

● Γιά τήν ἐξέλιξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς κρίσης, τέλος, μεταξύ ἄλλων τόνισε: «Ὅσο προκαλεῖ ὁ μακαριώτατος τόσο θά ὀξύνονται οἱ ἐπιθέσεις. Ὑπάρχει βρωμα καί ἀκαθαρσία καί μάλιστα στόν ἀνώτατο κλῆρο. Πρέπει νά στραφοῦμε μέσα σέ ἀγιοπνευματικά πλαίσια, στήν ἐνορία. Ἀπό κάτω θά ὑπάρξει ἡ κάθαρση.» Ἀν κάποιος κληρικός σκανδαλίζει ἄς μήν πηγαῖνουμε ἐκεῖ πού πάει. Ἀς ἀπουσιάξει ὁ κληρικός καί ὁ λαός, ἄς μείνει μόνος του».

Ὁ Κώστας Ζουράρις γιά τόν χωρισμό Κράτους - Ἐκκλησίας

Ἀπό συνέντευξη τοῦ Κώστα Ζουράρι στόν Στέλιο Μπαμιατζή μέ τίτλο «Τά περὶ αὐτοκάθαρσης εἶναι τῆς Χαλιμάς»

(Ἐφημερίδα Ἀδέσμευτος τῆς Κυριακῆς, ἐκδότης Κώστας Μήτσης, 13.2.2005, σελ. 5) παραθέτουμε χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα:

Ἐπανῆλθε στή δημοσιότητα μία συζήτηση ἡ ὁποία κρατᾶ ἀρκετά χρόνια, αὐτή γιά τό διαχωρισμό Κράτους-Ἐκκλησίας. Θεωρεῖτε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ὁ διαχωρισμός αὐτός;

- Αὐτοί πού τό θέτουν, δέν καταλαβαίνουν οὔτε τί θέλουν οὔτε τί λένε. Νά σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα: Οἱ ΗΠΑ ἔχουν προχωρήσει στόν πλήρη διαχωρισμό Κράτους-Ἐκκλησίας.

Κι ὁμως, δέν ὑπάρχει πουθενά στή Δύση κράτος μέ τόσο ἑξαλλες μειονοτικές ὁμάδες θρησκευτικοῦ χαρακτήρα καί παραληρηματος ὅπως αὐτή ἡ περίφημη New Board τοῦ Προέδρου Μπους καί οἱ εὐαγγελιστές, τά ζηλωτικά αὐτά σχήματα, τά ὁποῖα δέν ἔχουν καμία σχέση βέβαια μέ τή χριστιανική παράδοση.

Δέν ὑπάρχει τριαδολογία σέ αὐτούς, δέν ὑπάρχουν τά ἱερά μυστήρια, ὑπάρχει πλήρης ἄρνηση τοῦ εὐαγγελίου... παραπέμπουν μόνο σέ μία ἀνάγνωση, ὄχι σοβαρή, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Καί λέω ὅτι αὐτός ὁ πλήρης διαχωρισμός Κράτους καί Ἐκκλησίας ἔχει ὀδηγήσει στόν

πλέον θρησκευτικό ὀλοκληρωτισμό, τόσο στήν ἐξωτερική πολιτική τῶν ΗΠΑ ὅσο καί στήν ἐσωτερική, μέ τόν τρομερό χαφιεδισμό πού ἐπικρατεῖ μέ τόν καινούργιο νόμο, τόν american patriot act, μέ τόν ὁποῖον καί καταργήθηκε οὐσιαστικά τό Σύνταγμα τῶν ΗΠΑ τοῦ 1776. Ἐπομένως δέν εἶναι πανάκεια ὁ διαχωρισμός.

Μήν ξεχνᾶμε ἄλλωστε ὅτι ἐμεῖς ὡς λαός ἔχουμε ζυμωθεῖ μέ διαφορετική παράδοση, ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια. Στήν Ὀλλανδία ὁ βασιλιάς εἶναι ὑποχρεωτικά προτεστάντης. Δέν μπορεῖ νά εἶναι οὔτε καθολικός οὔτε ὀρθόδοξος. Στήν Ἀγγλία ὁ βασιλιάς ἢ ἡ βασίλισσα εἶναι καί ἀρχηγός τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ποῦ λοιπόν ὁ χωρισμός; Σέ μᾶς δέ, ὅλα αὐτά εἶναι ἀκόμη πύο εὐτράπελα, γελοῖα. Γιά τούς ἀνελληνίστους καί τούς ἀπαιδεύτους, πού ἔρχονται πιθηκίζοντας καί ἐκφράζουν ἰδέες ἀναφομοίωτες.

Τί σημαίνει διαχωρισμός Ἐκκλησίας - Κράτους στήν πραγματικότητα;

Σημαίνει ὅτι, ἂν θέλει ἡ «Παναγία τῆς Τήνου» νά μετακινηθεῖ ἀπό τήν Τήνο στήν Ἀθήνα ἢ ἀλλοῦ γιά προσκύνημα, δέν θά ἔρχεται μέ τό ἀντιτορπιλικό ἢ τή φρεγάτα, ἀλλά ἀσφαλισμένη σέ ἐμπορευματοκιβώτιο τῆς Ἰντεραμέρικαν, τυχαῖο τό παράδειγμα. Ὡς ἀποσκευή ἢ κούριερ!

Νά βγοῦνε ὅλα αὐτά τά ἀφασικά μαλάκια καί νά ποῦν στόν ἑλληνικό λαό ὅτι στίς ἐπίσημες ἐκδηλώσεις τοῦ ἑορτολογικοῦ μας κύκλου, στά στρατόπεδα δέν θά τσουγκρίζουμε αὐγά τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα καί θά ἔχουμε τή μεταφορά τῶν ἱερῶν εἰκόνων ὡς ἀποσκευές ἀπό ἰδιωτικές ἑταιρεῖες.

Κώστας Ζουράρις: Πολυπολιτισμός σημαίνει γκέττο

Διαβάζουμε μεταξύ ἄλλων στόν καλό Ἀντιφωνητή (22.12.2004) πού μᾶς ἔρχεται κάθε δεκαπενθήμερο ἀπό τήν ἀκριτική Κομοτηνή:

Ἀντιφωνητής: Πολύς λόγος γίνεται τά τελευταῖα χρόνια γιά τήν πολυπολιτισμικότητα. Πῶς βλέπετε τίς σύγχρονες κοινωνίες;

Ζουράρις: Ὑπάρχει ἓνας μέγιστος πολιτικός νόμος τοῦ Θουκυδίδη, πολύ δύσκολος γιά

τούς εισαγόμενους γενίτσαρους πού μαθαίνουν δημοκρατία στό Harvard καί στό Georgetown University: «Ίσόψηφοι ὄντες καί οὐχ ὁμόφυλοι, ἕκαστος τό ἐφ' ἑαυτόν σπεύδει». Ἡ δημοκρατία (ισόψηφοι ὄντες) προϋποθέτει τήν ὁμοιογένεια καί τήν ὁμογένεια, γιατί ἀλλιῶς ἕκαστος τό ἐφ' ἑαυτόν σπεύδει... Ἔρα ἡ δημοκρατία λειτουργεῖ μέ ὁμόφυλο.

Ἄντιφωνητής: Μιλᾶνε ὁμως γιά τό τέλος τῶν ἐθνικῶν κρατῶν καί γιά σεβασμό τῆς διαφορετικότητας...

Ζουράρις: Τό παράδειγμα τῆς Θεσσαλονίκης μέ τούς μουσουλμάνους, χριστιανούς κι ἐβραίους κατοίκους: Μποροῦν νά μᾶς ποῦν πόσους χριστιανούς κι ἐβραίους διοικητές εἶχε; Ἐνοποιητικός παράγοντας ἦταν ἡ χατζάρα τοῦ Τούρκου. Τό ἰσόψηφον ἀρκεῖ γιά νά δημιουργήσεις δύο κοινωνίες. Ἄλλο παράδειγμα, ἡ Κομοτηνή: Πόσοι μικτοί γάμοι ἔχουν γίνει τόσα χρόνια; Στίς γιορτές τῶν μέν πάνε οἱ δέ; Ἐκδίδονται κοινές ἐφημερίδες; Τό πολυπολιτισμικό δημιουργεῖ γκέττο καί ζεῖ ὁ καθένας στό γκέττο του. Ἡ ἰσότητα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἶναι στοιχεῖο ἀνεπαρκέστατο γιά τή συγκρότηση κοινωνίας, ὅταν δέν ἀκοῦνε τά ἴδια τραγούδια, δέν τρῶνε τά ἴδια φαγητά, δέν κλαῖνε μέ τά ἴδια πράγματα. Σεβασμός τῆς διαφορετικότητας σημαίνει σεβασμός τοῦ γκέττο. 3.000 χρόνια τώρα τό λένε οἱ Κορίνθιοι πρὸς τούς κρετίλους: Γίνεται ἕνα σκορποχώρι ὅπου καθένας γιά τό ἐφ' ἑαυτόν σπεύδει. Δέν καταλαβαίνουν οἱ μπουρδιστανολόγοι ὅτι τά λογικά τους σχήματα εἶναι βλακώδη, ἀντιφατικά καί ἀπολύτως παραληρηματικά, δέν ἐφαρμόζονται πουθενά;

Ἄντιφωνητής: Κόστα σ' εὐχαριστοῦμε πολύ!

Περί ἐβραϊκοῦ ὀλοκαυτώματος

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐορτασμῶν γιά τά 60 χρόνια ἀπό τήν κατάληψη ἀπό τούς συμμάχους τοῦ ναζιστικοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἄουσβιτς, μεταφέρουμε ἀπό τό περιοδικό «Πολιτικά Θέματα» (4 Φεβρουαρίου 2005) ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς κ. Ντιάνα Λαζάρεβα ὑπό τόν τίτλο «Ἐνός ὀλοκαυτώματος καί ἄλλα ἔπονται!»

Γράφει τά ἐξῆς:

Ἐντύπωση προκάλεσε τό ἄρθρο «Ἀλήθειες

καί ψέματα γιά τό Ὀλοκαύτωμα στό Ἄουσβιτς», πού δημοσιεύτηκε στό «Π.Θ.» (τεῦχος 1452, 28 Ἰανουαρίου 2005). Ἀποκαλύφθηκε ὅτι γιά δεκαετίες κάποιιοι μιλοῦσαν γιά ἕκατομμύρια θύματα χωρίς στοιχεῖα καί ἔτσι μπόρεσαν νά χτίσουν μιᾶ ἄλλη «ἐκδοχή» πού ἐπικράτησε διεθνῶς μέ τά ἀνάλογα «κέρδη». Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (30 Ἰανουαρίου 2005) δημοσιοποιήθηκαν ἔρευνες τῆς Elizabeth Dole, προέδρου τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (καί συζύγου τοῦ πρώην γερούσιαστή Bob Dole), πού ἀποκαλύπτει ἐγγραφές ἀπό ἐπίσημα ἀρχεῖα τοῦ Ἄουσβιτς στό ὅποια καταγράφονται 70.000 θάνατοι ἀπό κάθε αἰτία.

Ἀμέσως μετά τή λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οἱ συμμαχικές ἀρχές ἀνακοίνωσαν ὅτι «Ἐβραῖοι θανατώθηκαν σέ θαλάμους ἀερίων» σέ ὅλα τά γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ἀργότερα ὁμως ἀποκαλύφθηκε πῶς πολλά ἀπό τά πτώματα πού φωτογραφήθηκαν στό στρατόπεδο εἶχαν ὡς αἰτία θανάτου τόν τυφο, τό κρύο καί τήν ἀσιτία.

Ὁ Simon Wiesenthal τοῦ «Holocaust Center» στό Λός Ἄντζελες ἀναφέρει: «κανεῖς θάλαμος ἀερίων δέ λειτούργησε σέ κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους» (Books and Bookmen, April 1975, page 5). Ὁ Ἐβραῖος L. P. Beria πού ἠγεῖτο τῆς σοβιετικῆς NKVD (μυστική ἀστυνομία) ἀπό τό 1938 ἕως τό 1953, εἶχε ἀνακοινώσει τό 1945 πῶς εἶχε ἐντοπίσει «ὀλοκαύτωμα» 6 ἕκατομμυρίων Ἐβραίων σέ στρατόπεδα τῆς Πολωνίας. Ὁ Beria δέν ἐπέτρεψε τήν ἔρευνα σέ διεθνεῖς παρατηρητές στίς περιοχές τῶν πολωνικῶν στρατοπέδων.

Ἡ ἐβραϊκῆς ἰδιοκτησίας ἐφημερίδα New York Times ἀνέγραψε τό 1945 ὅτι σύμφωνα μέ τή Σοβιετική Ρωσία εἶχαν θανατωθεῖ 4 ἕκατομμύρια Ἐβραῖοι σέ θαλάμους ἀερίων στό Ἄουσβιτς. Ὅμως, τόν Ἰούλιο 1990 ἡ πολωνική κυβέρνηση μείωσε τόν ἀριθμό σέ 1, 1 ἕκατομμύρια θυμάτων καί τόν ἀριθμό αὐτό ἔχουν ἤδη ἀποδεχθεῖ οἱ Ἐβραϊκές ὀργανώσεις. Παρά τήν ἐξέλιξη αὐτή ὁ ἀριθμός τῶν 6 ἕκατομμυρίων ἐξακολουθεῖ νά «ἰσχύει».

«Στά χρόνια πού πέρασαν οἱ νεκροί Ἐβραῖοι τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης ἦταν «ταμποῦ» καί κάθε ἀποκάλυψη ἀντιμετωπιζόταν μέ ἐπιθέσεις περί ἀντισημιτισμοῦ» (Ber-

nard Postal, Jewish Week, July 14, 1979). Ἄμεσως μετά τόν πόλεμο, ὁ Ἐρυθρός Σταυρός ἐξέδωσε τρίτομη ἀναφορά (1.600 σελίδες), σύμφωνα μέ τήν ὁποία «στή διάρκεια τῶν τελευταίων μηνῶν τοῦ Πολέμου τά στρατόπεδα συγκέντρωσης δέν ἀνεφοδιαζόταν σέ τροφίμα καί ὁ ἀριθμός τῶν νεκρῶν ἀυξήθηκε δραματικά ἀπό τήν ἀσιτία... ὁ στρατηγός Kaltenbrunner εἶχε ἐπιτρέψει στόν Ἐρυθρό Σταυρό νά μοιράζει πακέτα βοήθειας καί ἕνας ἐκπρόσωπος τοῦ Διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἶχε ἐξουσιοδότηση νά θρῖσκειται σέ κάθε στρατόπεδο ὡς παρατηρητής...».

Στίς 27 Ἰανουαρίου ἦταν ἡ Ἡμέρα Μνήμης τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων κατά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἡγέτες ἀπό πολλές χῶρες παρευρέθηκαν στήν ἐπίσημη τελετή πού ἔγινε στό Ἔουσβιτς (Πολωνία). Ἰσραηλινοί ἐπίσημοι ἐπέκριναν τό Ρῶσο πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν, ἐπειδή κατά τή διάρκεια τοῦ λόγου πού ἐκφώνησε στό Ἔουσβιτς δέν ἀναφέρθηκε καθόλου στούς Ἑβραίους πού ἔχασαν τή ζωή τους ἐκεῖ. Ὁ Πούτιν μίλησε γιά τούς 600.000 Ρώσους στρατιῶτες πού πέθαναν γιά νά ἀπελευθερώσουν τήν Πολωνία καί γιά τά 27 ἑκατομμύρια Σοβιετικῶν πού σκοτώθηκαν στή διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Δέν ἀναφέρθηκε σέ κανένα ἀριθμό Ἑβραίων πού πέθαναν στό Ἔουσβιτς.

Ἄναμφίβολα, ὑπῆρξε ἐβραϊκό ὄλοκαύτωμα (ἀνεξάρτητα ἀπό ἀριθμούς) καί τιμοῦμε τή μνήμη τῶν Ἑβραίων πού πέθαναν σέ στρατόπεδα συγκέντρωσης καί ἄλλοῦ. Προσθέτουν κι αὐτοί τή δική τους θυσία στά ὄλοκαυτώματα τῆς φρίκης πού συνέδησαν τόν προηγούμενο αἰῶνα (ὄλοκαύτωμα εἶχαμε καί στήν Ἑλλάδα στήν Κατοχή) καί ἄς θυμηθοῦμε:

Τό Σοβιετικό Ὀλοκαύτωμα τῶν χριστιανῶν ἀγροτῶν Kulak στή Ρωσία (1924-1930) μέ 15 ἑκατομμύρια νεκρούς, τό Ὀλοκαύτωμα τῶν ἀγροτῶν στήν Οὐκρανία (1930-1933) μέ 7 ἑκατομμύρια νεκρούς ἀπό ἀσιτία, τό Ὀλοκαύτωμα τῶν Ρώσων πολιτικῶν κρατουμένων (1919-1949) μέ 12 ἑκατομμύρια θανάτους, τό Ὀλοκαύτωμα τοῦ Pol Pat στήν Καμπότζη (1975) ὅπου σφάχτηκαν 2, 5 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι καί τό Ὀλοκαύτωμα τῶν Ἀρμενίων ἀπό τή γενοκτονία τῶν Τούρκων (1915) ὅπου σκοτώθηκαν 1, 5 ἑκατομμύριο ἄνθρωποι...

Σημ. «Π»: Αὐτά γράφει τό περιοδικό *Πολιτικά Θέματα* Ἐμεῖς συμπληρώνουμε στόν κατάλογο τῶν ὄλοκαυτωμάτων ἢ καλύτερα γενοκτονιῶν, πού ἀναφέρει ἡ ἀρθρογράφος, τή γενοκτονία τῶν 1,2 ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων τοῦ Πόντου καί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπό τοὺς Τούρκους κατά τά ἔτη 1915-1922. Καί ἐρωτοῦμε τοὺς ἀρμοδίους τῶν ὑπουργείων Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, Ἐξωτερικῶν καί ὅποιους ἄλλους, χωρίς νά περιμένουμε ἀπάντηση: Δέν εἶναι παράλογο νά ἐορτάζεται ἡ ἐπέτειος τοῦ ὄλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων στά ἑλληνικά σχολεῖα καί ἡ Ἑλληνική Πολιτεία νά συμμετέχει σέ ὑψηλότατο ἐπίπεδο στούς ἐπίσημους ἐορτασμούς τῆς Ἰσραηλικῆς Κοινότητος Ἑλλάδος, τή στιγμή πού δέν τιμᾶται στά σχολεῖα μας ἡ μνήμη τῶν πραγματικῶν θυμάτων τῆς δικῆς μας γενοκτονίας ἀπό τοὺς Τούρκους;

Ἐπίσης ἡ τόσο εὐαίσθητη στό ὄλοκαύτωμα τῶν Ἑβραίων Ἀμερικανική κυβέρνηση δέν θά πρέπει νά καθιερώσει καί μιὰ ἡμέρα μνήμης γιά τό πραγματικό ὄλοκαύτωμα τῶν Ἰνδιάνων τῆς Ἀμερικῆς, τοὺς ὁποίους κυριολεκτικῶς ἀφάνισαν οἱ πρῶτοι ἐκεῖ Εὐρωπαῖοι ἄποικοι;

Νέες ταυτότητες κάθε 10 χρόνια

Διαβάσαμε στήν ἐφημ. *Ναυτεμπορική* (11.2.2005, σελ. 56).

Θά ἀντικαθίστανται ὑποχρεωτικά κάθε 10 χρόνια οἱ ἀστυνομικές ταυτότητες τῶν πολιτῶν μέ τροποποίηση τοῦ νομοθετικοῦ πλαισίου πού προωθεῖ τό ὑπουργεῖο Δημόσιας Τάξης, ἐνῶ θά μποροῦν νά δγάζουν δελτία ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων καί παιδιά, μόλις συμπληρώσουν τό 12ο ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Σύμφωνα μέ χτεσινή ἀνακοίνωση τοῦ ὑπουργείου Δημόσιας Τάξης, οἱ νέες ρυθμίσεις γιά τήν ἔκδοση καί ἐπίδοση τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων θά ἰσχύσουν ἀπό τήν 1η Νοεμβρίου 2005. Ἡ ἀντικατάσταση τῶν δελτίων ἀστυνομικῆς ταυτότητας κρίθηκε ἀναγκαῖα, γιά νά μὴν ὑπάρχουν προβλήματα ταυτοπροσωπίας λόγω ἀλλαγῆς τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν κατόχων, ἢ λόγω ἀλλοίωσης τῶν φωτογραφιῶν.

Σημ. «Π»: Ἔτσι ὄλοκληρώνεται ἡ ὑλοποίηση τῆς ἀποφάσεως Σημίτη, Σταθόπουλου, Δαφέμου γιά ταυτότητες χωρίς θρησκευμα.

Αὐτοαποκάλυψη τοῦ Δαυλοῦ

Τό ἀρχαιολατρικό περιοδικό Δαυλός μέχρι προσφάτως παρουσιαζόταν ὅτι ἀντιμάχεται μόνον τήν Παλαιά Διαθήκη. Στό τεῦχος Αὐγούστου–Σεπτεμβρίου 2004 αὐτοαποκαλύπτεται. Στόχος του εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Καινή Διαθήκη καί ἡ Ἐκκλησία.

Στό ἐξώφυλλο τοῦ τεύχους αὐτοῦ ὑπάρχει τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ διαγεγραμμένο μέ ἀπαγορευτικό σῆμα τῆς τροχαίας καί μέ τήν ἀπροκάλυπτη λεζάντα: «Ἰησοῦς: Κήρυκας μίσους, διχασμοῦ καί ἀνθελληνισμοῦ. Ἐποκάλυψη τοῦ ρόλου του ἀπό τά ἴδια τά Εὐαγγέλια».

Ἄς τά βλέπει αὐτά ὁ κ. Γεώργιος Μουστάκης, θεολόγος–κοινωνιολόγος, πού συνεργάζεται μέ τό περιοδικό.

Τό περιοδικό Δαυλός πρὸ μηνῶν ἔκανε ἀγωγή στήν ἐφημερίδα Χριστιανική ἀπαιτώντας ὑπέρογκο χρηματικό ποσό ὡς ἀποζημίω-

ση, διότι ἡ ἐφημερίδα –λέγει– εἶχε χαρακτηρίσει τό περιοδικό ὡς φασιστικό!

Τί θά ἔπρεπε ἡ Ἐκκλησία νά ζητήσει ἀπὸ τόν Δαυλό πού ὑβρίζει τό πρόσωπο τοῦ Ἰδρυτοῦ της;

Ἡ οἰκογένεια Μπούς χαιρετᾷ μέ τόν τρόπο τῶν σατανιστῶν!

Ὅσοι παρηκολούθησαν στίς 20 Ἰανουαρίου 2005 τήν ἐπίσημη τελετή ὀρκωμοσίας τοῦ ἀμερικανοῦ Προέδρου Τζώρτζ Μπούς (φιέστα πού κόστισε 40 ἑκατομμύρια δολλάρια) γιά τήν δεύτερη προεδρική του θητεία, δοκίμασαν δυσάρεστη ἐκπληξη ὅταν τόν εἶδαν νά χαιρετᾷ κατ' ἐπανάληψη μέ τόν τρόπο τῶν σατανιστῶν, δηλαδή μέ μαζεμένα τά τρία δάκτυλα καί προτεταμένα τόν δείκτη καί τό μικρό δάκτυλο!

Τό ἴδιο ἔπραξαν καί ἡ κα Μπούς καί ἡ θυγάτηρ Μπούς. Κατά τά ἄλλα ὁ Πρόεδρος Μπούς λέγει ὅτι εἶναι «ἀναγεννημένος χριστιανός»...

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»

Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως

